

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
ONE NIGHT OF SCANDAL

TERESA MEDEIROS YOURS UNTIL DAWN

TERESA
MEDEIROS

YOURS
UNTIL
DAWN

Michael'ıma, en büyük nimetlerimden biri her sabah senin tatlı yüzünle uyanmak.

Kendi Melekler Eksenime - kim olduğunuzu biliyorsunuz ...

Batı Eyaleti Huzurevi'ndeki tüm merhamet meleklerine. Anneme bakmak için yaptığınız her şey için Tanrı sizi kutsasın.

Ve topalları iyileştiren ve körlerin görmesini sağlayan tatlı Rabbim için.

Dd

Kim sevmiş ki ilk görüşte sevmemiş?

CHRISTOPHER MARLOWE

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	
"Söyleyin bana, Bayan Wickersham, hiç...	1
Bölüm 2	
Samantha kıvrımlı yolda el yordamıyla ilerlerken...	21
Bölüm 3	
Gabriel ertesi gün merdivenlerden sürünerek indi.	43
Bölüm 4	
Gabriel yatak odasından çıktığında.	57
Bölüm 5	
"Bayan Wickersham? Oh, Bayan Wickersham?"...	75
Bölüm 6	
"Çekilmez adam," diye mırıldandı Samantha kendi kendine...93	
Bölüm 7	
Sersemlemiş bir an için Samantha cesaret bile edemedi.	113
Bölüm 8	
Samantha Gabriel'in yatak odasına girdiğinde.	127
Bölüm 9	
"Eskiden tüm arkadaşlarıma övünürdüm...	139
Bölüm 10	
Samantha bir patlama sesi duyunca oturdu.	149

Bölüm 11	
"Ne oldu?" Gabriel talep etti, onun duygusu...	167
Bölüm 12	
Samantha somurtuyordu.	183
Bölüm 13	
Uzun masanın başında duran adam.	191
Bölüm 14	
Ertesi gün öğleden sonra saat ikide.	207
Bölüm 15	
Marki'nin uzattığı eli görmezden gelerek.	225
Bölüm 16	
Gabriel köşk kapısının hemen içinde oturmuş dinliyordu.	243
Bölüm 17	
"Burada olmak zorunda mı?" Markiz...	261
Bölüm 18	
"Çıldırдың mı sen?" Samantha.	273
Bölüm 19	
"Beckwith!"	289
Bölüm 20	
"Öylece ortadan kaybolmuş olamaz.	299
Bölüm 21	
Yabancı, kalabalığın içinden geçerek...	315

Bölüm 22	
Gabriel Fairchild merdivenlerin başında duruyordu.	325
Bölüm 23	
Cecily onun önünde duruyordu.	341
Bölüm 24	
Cecily vagonun penceresinden dışarıya baktı.	353
Bölüm 25	
Cecily, Gabriel'in soğuk yeşil bakışlarıyla karşılaştığında bir ürperti...	365
Sonsöz	
371	
Yazar Hakkında	
Teresa Medeiros'a Övgü Teresa Medeiros'un Diğer Kitapları	
Telif Hakkı	
Kapak	
Yayıncı Hakkında	

DChıptex s d

İngiltere, 1806

Sevgili Bayan March,

Sizinle bu şekilde iletişime geçecek kadar küstah olduğum için beni bağışlamanızı diliyorum.

"Söyleyin bakalım Bayan Wickersham, hiç deneyiminiz var mı?"

Geniş Ja-cobean malikânesinin derinliklerinde bir yerlerden muazzam bir gümbürtü duyuldu. Görüşmeyi yürüten iri yarı uşak gözle görülür bir şekilde irkilmesine ve çay masasının yanında esas duruşta duran ev bekçisi duyulabilir bir gıcırta çıkarmasına rağmen Samantha gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadı.

Onun yerine, ayaklarının dibinde duran hırpalanmış deri portman-teau'nun yan cebinden düzgün bir paket kâğıt çıkardı ve

uzattı. "Ben

Referans mektuplarımın or- der'de olduğunu göreceksiniz, Bay Beckwith."

Öğle vakti olmasına rağmen, son moda kahvaltı salonundaki ışık berbattı. Ağır kadife perdelerdeki çatlaklardan sızan güneş ışığı, Türk halısının zengin yakut dokumasını çiziyordu. Ara sıra masaların üzerine serpiştirilmiş mumlar köşeleri titrek gölgelerle dolduruyordu. Oda sanki yıllardır havalandırılmamış gibi küflü ve kapalı kokuyordu. Pencerelelerin ve aynaların üzerinde siyah örtüler olmasaydı Samantha ev halkı için çok değerli birinin yakın zamanda öldüğüne yemin edebilirdi.

Uşak kâğıtları onun beyaz eldivenli elinden aldı ve açtı. Evin hizmetçisi uzun boynunu eğip onun omzunun üzerinden bakarken Samantha sadece loş ışığın işine yaraması ve karalanmış imzaları çok yakından incelemelerini engellemesi için dua edebiliyordu. Bayan Philpot belirsiz bir yaşta, uşağın yuvarlaklığı kadar ince ve narin yapılı, yakışıklı bir kadındı. Yüzü çizgisiz olmasına rağmen, ensesine sabitlenmiş siyah saçları gümüş rengindeydi.

"Gördüğünüz gibi, Lord ve Leydi Carstairs'e iki yıl mürebbiye olarak hizmet ettim," dedi Samantha, Bay Beckwith kâğıtlara üstünkörü bir göz atarken. "Savaş sona erdiğinde, diğer birkaç mürebbiyeye katılarak denizcileri ve askerleri tedavi etmek için gönüllü oldum.

denizden ya da cepheden zayıflatıcı yaralarla döndü."

Hizmetçi kadın dudaklarının hafifçe gerildiğini gizleyemedi. Samantha toplumda hâlâ askerlere hemşirelik yapan kadınların yüceltilmiş kamp takipçilerinden biraz daha fazlası olduğuna inananlar olduğunu biliyordu. Yabancı bir adamın çıplaklığına bakarken bile yüzü kızarmayan utanmaz yaratıklar. Samantha kendi yanaklarının ısındığını hissederek çenesini bir kademe daha kaldırdı.

Bay Beckwith tel çerçeveli gözlüklerinin üstünden onu inceledi. "İtiraf etmeliyim ki Bayan Wickersham, düşündüğümüzden biraz daha *gençsiniz*. Böylesine yorucu bir görev için daha olgun bir kadın gerekebilir. Belki de diğer adaylardan biri ..." Samantha'nın sert bakışları karşısında sözünü kesti.

"Başka başvuran görmüyorum Bay Beckwith," diye işaret etti, kendi kötü takılmış gözlüklerini tek parmağıyla burnuna doğru kaydırarak. "İlanınızda önerdiğiniz cömert, hatta abartılı ücretler göz önüne alındığında, onları kapınızın önünde sıraya girmiş bulmayı umuyordum."

Bir başka gürültü daha geldi, bu seferki öncekinden daha yakındı. Sanki devasa bir canavar inine doğru hantalca ilerliyormuş gibi bir ses geliyordu.

Bayan Philpot kolalı iç etekliği hışırdayarak sandalyenin etrafından dolandı. "Biraz daha çay ister misin, canım?" Porselen demlikten çay

doldururken elleri öyle şiddetli titriyordu ki

ay Samantha'nın tabağının kenarından kucağına sıçradı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Samantha, yayılan lekeyi eldiveniyle dikkatle silerken.

Bayan Philpot gibi onların da ayaklarının altındaki zemin gözle görülür bir şekilde titredi. Ardından gelen boğuk kükreme, merhametten anlaşılmaz bir dizi yeminle süslendi. Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. Birisi -ya da bir şey- yaklaşıyordu.

Bir sonraki odaya açılan yaldızlı çift kapıya panikle bakan Bay Beckwith ayağı fırladı, belirgin alnı terden parlıyordu. "Belki de en uygun zaman bu değildir..."

Referans mektuplarını Samantha'ya geri iterken, Bayan Philpot fincan ve tabağı diğer elinden alıp gürültülü bir takırtıyla çay arabasına geri bıraktı. "Beck haklı canım. Bizi affetmen gerekecek. Tamamen aceleci davranmış olabiliriz..." Kadın Samantha'yı ayağı kaldırdı ve onu kapıdan uzaklaştırıp terasa açılan ağır perdeli Fransız pencerelerine doğru çekmeye başladı.

"Ama benim antam!" Samantha itiraz etti, omzunun üzerinden portmantosuna çaresiz bir bakış fırlattı.

Bayan Philpot dişlerini sıkarak nazik bir gülümsemeyle, "Merak etme, çocuğum," diye onu temin etti. "Biz

uşaklardan birine söyle, onu senin kulübene getirsin." Gök gürültüsü ve küfürler yükselirken, kadın tırnaklarını Samantha'nın kolunun sağlam kahverengi yününe geçirdi ve onu harekete geçirdi. Bay Beckwith hızla etraflarından dolandı ve tabandan tavana pencerelerden birini açarak kasvetli ortamı parlak nisan güneşiyle doldurdu. Ama Bayan Philpot Samantha'yı pencereden içeri sokamadan gizemli gürültü kesildi.

Üçü birden dönüp odanın karşı tarafındaki yaldızlı kapılara baktılar.

Bir an için şöminenin üzerindeki Fransız yaldızlı saatin narin tik takları dışında hiçbir ses duyulmadı. Sonra çok tuhaf bir ses geldi, sanki bir şey kapıları kurcalıyor, hatta belki de tırmalıyordu. Büyük bir şey. Ve kızgın. Samantha istem dışı bir adım attı; kahya ve uşak endişeli bir bakış attılar.

Kapılar uçarak açıldı ve büyük bir gürültüyle karşı duvara çarptı. Kanatların çerçevelediğı bir canavar değil, bir insandı - ya da sosyetenin tüm kibar cilası soyulduktan sonra bir insandan geriye kalanlardı. Bakımsızlıktan kırılmış saçları omuzlarına kadar sarkıyordu. Omuzları kapı aralığının genişliğini doldurmaya yaklaşıyordu. Bir çift geyik derisi pan-talon zayıf kalçalarına yapışmış, kaslı baldırlarının ve uyluklarının her kıvrımını sarmıştı. Birkaç günlük sakalı çenesini gölgeleyerek

Yüzünde korsan bir ifade vardı. Kesik dişlerinin arasında bir kılıç olsaydı, Samantha namusu için korku içinde evden kaçmak isteyebilirdi.

Çorap giymişti ama çizme giymemişti. Buruşuk bir kravat boğazından sarkıyordu, sanki biri birkaç kez düğümlemeye çalışmış ve sonra hayal kırıklığıyla vazgeçmiş gibiydi. Çimen gömleğinin düğmeleri çözülmüştü ve çitçitlerinin yarısı yoktu, bu da altın rengi tüylerle hafifçe tozlanmış, kaslı göğsünün şok edici bir dilimini ortaya çıkarıyordu.

Kapının gölgesinde öylece durmuş, sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi başını garip bir açıyla eğmişti. Aristo- kratik burun delikleri alevlendi.

Samantha'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Aradığı şeyin *onun* kokusu olduğu, *onu* takip ettiği hissinden kurtulamıyordu. Adam doğal bir yırtıcının zarafetiyle ilerlemeye başlayıp doğruca ona yöneldiğinde neredeyse kendini gülünç olduğuna ikna edecekti.

Fakat aşırı doldurulmuş bir sedir yoluna çıktı. Boğazına bir uyarı çılgılığı takılsa da, adam sedirin üzerinden yuvarlandı ve yere çakıldı.

Düşüşünden çok daha kötüsü, sanki ayağa kalkmanın özel bir anlamı yokmuş gibi orada öylece yatmasıydı. Asla.

Beck onun yanına koşarken Samantha sadece felç olmuş gibi durabiliyordu. "Lordum! Öğleden sonra kestirdiğinizi sanıyorduk!"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Sheffield Kontu, sesi halı tarafından boğuklaştırılmıştı. "Birisi beni beşiğime yatırmayı unutmuş olmalı."

Hizmetçisinin elinden kurtulup ağır adımlarla ayağa kalktığında, dış kapıdan sızan güneş ışığı yüzüne vurdu.

Samantha'nın nefesi kesildi.

Hâlâ kırmızı ve kızgın olan taze bir yara izi, sol gözünün köşesini ikiye bölüyor ve yanağından aşağıya doğru pürüzlü bir şimşek gibi inerek etrafındaki deriyi gerginleştiriyordu. Bir zamanlar sadece prenslere ve seraphimlere mahsus erkeksi bir güzelliğe sahip bir meleğin yüzüydü. Ama şimdi şeytanın damgasıyla sonsuza dek işaretlenmişti. Belki de şeytan değildi, diye düşündü Samantha, sadece bir insanın böyle bir mükemmelliğe ulaşmasını kıskanan Tanrı'nın kendisiydi. İğrenmesi gerektiğini biliyordu ama gözlerini kaçıramadı. Onun harap olmuş güzelliği bir şekilde mükemmelliğin olabileceğinden daha çekiciydi.

Biçimsizliğini bir maske gibi takıyor, arkasındaki her türlü kırılganlığı saklıyordu. Ama deniz köpüğü yeşili gözlerinde süregelen şaşkınlığı gizlemek için hiçbir şey yapamıyordu. Samantha'ya değil, onun *içinden* bakan gözler.

Burun delikleri tekrar alevlendi. "Burada bir kadın var," diye kesin bir inançla duyurdu.

Bayan Philpot neşeyle, "Elbette var, lordum," dedi. "Beckwith'le ben de tam ikinci çayı keyfi

yapıyorduk."

Hizmetçi Samantha'nın kolunu tekrar çekiştirerek kaçması için sessizce yalvardı. Ama Gabriel Fairchild'ın görmeyen bakışları onu yere perçinlemişti. Ona doğru ilerlemeye başladı, şimdi daha yavaştı ama kararlılığı öncekinden daha az değildi. Samantha o anda onun temkinliliğini zayıflık sanmasının aptallık olacağını fark etti. Çaresizliği onu sadece daha tehlikeli yapıyordu. Özellikle de kendisi için.

Ona doğru öyle bir kararlılıkla ilerledi ki, Bayan Philpot bile gölgelerin arasında eriyip gitti ve Samantha'yı onunla tek başına yüzleşmek zorunda bıraktı. İlk içgüdüğü ondan uzaklaşmak olsa da, kendini dik durmaya zorladı. Adamın kendisine çarpmasından, hatta üzerinden geçmesinden duyduğu ilk korku yersizdi.

Esrarengiz bir sezgiyle, ondan sadece bir adım ötede durdu ve havayı temkinli bir şekilde kokladı. Samantha kulaklarının arkasına sürdüğü limon mine çiçeğinin ekşi ve temiz kokusunun bir erkeği bu kadar cezbedeceğini düşünmezdi. Ama adamın ciğerlerini onun kokusuyla doldururken yüzünde beliren ifade, kendisini sultanın zevkini bekleyen cılız giyimli bir harem kızı gibi hissetmesine neden oldu. Teni farkındalıkla karıncalandı. Sanki adam parmağını bile kıpırdatmadan onun her yerine aynı anda dokunuyormuş gibiydi.

Adam onun etrafında dönmeye başladığında, kadın da onunla birlikte döndü, ilkel bir içgüdü arkasındaki adama güvenmeyi reddediyordu.

Sonunda durdu, o kadar yakındı ki adamdan yayılan hayvan sıcaklığını hissedebiliyordu.

ve o olağanüstü gözleri çevreleyen yaldız uçlu kirpiklerin her birini sayın.

"Kim o?" diye sordu, bakışlarını kadının sol omzunun hemen üzerinden sabitleyerek. "Ve ne istiyor?"

Her iki hizmetçi de kekeleyerek bir cevap veremeden Samantha kararlı bir şekilde, "O, lordum, Bayan Samantha Wickersham ve hemşireniz olmak için başvuruda bulunmaya geldi," dedi.

Kont boş bakışlarını aşağıya doğru çevirdi ve avını bu kadar küçük bulduğu için eğlenmiş gibi dudaklarını büktü. Bir homurtu duyuldu. "Dadı mı demek istiyorsun? Yatmadan önce bana şarkı söyleyecek, ağzıma yulaf lapası koyacak ve *çenemi* silecek biri mi?" -iki hizmetkârın da korkudan titremesine neden olacak kadar uzun bir süre duraksadı- "salya akıtırısam *çenemi mi* silecek?"

"Benim ninni söyleyecek sesim yok ve eminim sen de kendi *çeneni* silmeyi gayet iyi b e c e r i y o r s u n d u r , " diye cevap verdi Samantha yumuşak bir sesle. "Benim görevim yeni koşullarınıza uyum sağlamanıza yardımcı olmak."

Ona daha da yaklaştı. "Ya uyum sağlamak istemiyorsam? Ya burada huzur içinde çürüyebilmek için beni rahat bırakmalarını istiyorsam?"

Bayan Philpot'un nefesi kesildi, ama Samantha onun bu rahat küfürleri karşısında şok olmayı reddetti. "Benim adıma, yüzünüzün

kızarmasına gerek yok Bayan Philpot. Sizi temin ederim ki çocuk patlamalarıyla başa çıkmaya yabancı değilim. Mürebbiyelik yaptığım dönemde, genç suç ortaklarım sık sık sınırlarını test etmekten zevk alırlardı.

istediklerini elde edemediklerinde öfke nöbetleri geçirerek benim hoşgöründen yararlandılar."

İnatçı üç yaşındaki bir çocukla karşılaştırılınca Kont'un sesi yumuşadı ve tehditkâr bir hırıltıya dönüştü. "Ve sanırım onları bu alışkanlıktan kurtardınız?"

"Yeterli zamanla. Ve sabırla. Şu anda görünen o ki sende biri, bende ise diğeri var."

Bay Beckwith ve Bayan Philpot'un bulunduğu genel yöne doğru dönerek onu ürküttü. "Bunun diğerlerinden farklı olacağını sana düşündüren nedir?"

"Diğerleri mi?" Samantha tek kaşını kaldırarak yankıladı.

Kâhya ve hizmetçi birbirlerine suçlu bir bakış attılar.

Kont geri döndü. "Sanırım sizden öncekilerden bahsetmeyi ihmal ettiler. Bir bakalım, önce yaşlı Cora Gringott vardı. Neredeyse benim kör olduğum kadar sağırdı. İyi bir çift olmuştuk. Çoğu zaman el yordamıyla onun kulak trompetini bulmaya çalışırdım ki ona böğürebileyim. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım iki haftadan az dayandı."

Samantha'nın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı; uzun adımları onu dört adım ileri, dört adım geri götürüyordu. Onu bir geminin güvertesinde, altın sarısı saçları rüzgârda savrulurken, delici bakışlarıyla böylesine zahmetsiz bir hâkimiyetle volta atarken hayal etmek çok kolaydı.

uzak ufka sabitlenmişti. "Sonra Lancashire'dan o pislik geldi. Başından beri oldukça çekingen bir yaratıktı. Fısıltının ötesinde konuşmazdı. Ayrılırken maaşını alma ya da eşyalarını toplama zahmetine bile katlanmadı. Sanki deli bir adam peşine düşmüş gibi çılgılık atarak gecenin karanlığında kaçtı."

"Düşünebiliyor musunuz?" diye mırıldandı Samantha.

Kısa bir süre durakladı, sonra volta atmaya devam etti. "Ve daha geçen hafta sevgili dul Hawkins'i kaybettik. Diğerlerinden daha sağlam bir yapıya ve daha hızlı bir zekâya sahip görünüyordu. Buradan çekip gitmeden önce Beckwith'e bir hemşire değil, bir hayvan bakıcısı tutmasını tavsiye etti, çünkü efendisinin bir kafese ait olduğu açıktı."

Samantha onun dudaklarının seğirdiğini göremediği için neredeyse mutluydu.

"Gördüğünüz gibi Bayan Wickersham, her türlü yardımın ötesindeyim, özellikle de sizin yardımınızın. Bu yüzden okul odasına, kreşe ya da her nereden geldiyseniz oraya geri dönseniz iyi olur. Daha fazla zamanınızı boşa harcamanıza gerek yok. Ya da benimkini."

"Gerçekten mi, lordum!" Beckwith itiraz etti. "Genç hanımefendiye kaba davranmanıza hiç gerek yok."

"Genç bayan mı? Ha!" Kont elini uzattı ve sanki bir asırdır sulanmamış gibi görünen saksıdaki ficus ağacının neredeyse başını koparıyordu. "Sesinden anladığım kadarıyla,

kadınsı yumuşaklıktan zerre kadar nasibini
almamış, ekşi, sirkemsi bir yaratık. Eğer beni
işe alacak olsaydınız

Fleet Sokağı'nda bana çok daha uygun bir kadın bulabilirdin. Hemşireye ihtiyacım yok! İhtiyacım olan şey iyi bir-"

"Lordum!" Bayan Philpot bağırdı.

Efendisi kör olabilirdi ama sağır değildi. Kadının rezil ricası onu bir darbeden daha etkili bir şekilde susturdu. Bir zamanlar onun için ikinci bir doğa haline gelmiş olması gereken bir cazibenin hayaletiyle, tek topuğu üzerinde döndü ve Samantha'nın durduğu yerin hemen solundaki kanatlı sandalyeye doğru eğildi. "Umarım *çocukça çıkışımı* bağışlarsınız hanımefendi. Size iyi günler dilerim. Ve iyi bir hayat."

Yönünü salonun kapısına doğru çevirerek ilerledi, adımlarını kesmeyi ya da yolunu hissetmeyi reddederek. Dizini alçak bir mahogany masasının köşesine Samantha'nın acıyarak irkilmesine neden olacak bir güçle çarpmasaydı hedefine ulaşmış olabilirdi. Bir yemin homurdanarak masaya vahşi bir tekme attı ve onu uzaktaki duvara çarptırdı. Fildişi kapı kollarını bulması üç denemesini aldı ama sonunda kapıları etkileyici bir gürültüyle arkasından çarpmayı başardı.

Evin derinliklerine doğru çekilirken, sporadik çarpışma ve küfürler sonunda sessizliğe gömüldü.

Bayan Philpot Fransız penceresini nazikçe kapattıktan sonra arabaya döndü ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

bir fincan ay. Sanki kendisi de bir misafirmiş gibi kanepenin kenarına tünedi, fincanı tabağa hafifçe vuruyordu.

Bay Beckwith ağır ağır onun yanına çöktü. Yeleğinin cebinden kolalı bir mendil çıkararak ıslak alnını sildi ve Samantha'ya pişmanlık dolu bir bakış fırlattı. "Korkarım size bir özür borçluyuz, Bayan Wicker- sham. Tam olarak açık sözlü değildik."

Samantha kanatlı koltuğa yerleşti ve eldivenli ellerini kucağında kavuşturdu, kendisinin de titrediğini fark edince şaşırdı. Gölgelerin sağladığı sığınak için şükrederek, "Kont, ilanınızda tarif ettiğiniz gibi pek de nazik biri değil," dedi.

"O sefil savaştan döndüğünden beri kendinde değil. Keşke sevgili delikanlıyı daha önce tanıyabilseydiniz..." Bayan Philpot yutkundu, gri gözleri yaşlarla parlıyordu.

Beckwith ona mendilini uzattı. "Lavinia haklı. O en iyi kumaştan kesilmiş bir beyefendiydi, insanlar arasında gerçek bir prensti. Bazı zamanlar onu kr eden darbenin aklını da karıştırmış olabileceğinden korkuyorum."

Samantha kuru bir sesle, "Ya da en azından tavırları," dedi. "Zekâsı fazla zarar görmemiş gibi görünüyor."

Hizmetçi dar burnunu kuruladı. "Her zaman çok zeki bir çocuktu. Bir espri ya da bir hesapla her zaman çok hızlıydı. Onu kolunun altına sıkıştırılmış bir kitap olmadan nadiren

görüldüm. Küçükken,

Yatağına gizlice bir kitap sokup battaniyelerini ateşe vermesinden korktuğum için yatmadan önce mumunu almak zorunda kalırdım."

Samantha onun bu zevkten bile mahrum bırakıldığını fark edince sarsıldı. Kitapların sağlayabileceği tesellinin olmadığı bir hayatı hayal etmek zordu.

Beckwith sevgiyle başını salladı, gözleri daha güzel zamanların anılarıyla parlıyordu. "O her zaman ailesinin gururu ve neşesiydi. Kraliyet Donanması'na katılmak gibi saçma bir fikre kapıldığında, annesi ve kız kardeşleri histeriye kapılıp gitmemesi için yalvarmış, marki olan babası da onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti. Ama denize açılma zamanı geldiğinde, hepsi rıhtımda toplanıp onu kutsadılar ve mendillerini salladılar."

Samantha eldivenlerinin arkasını karıştırdı. "Bir asilzadenin, özellikle de ilk doğan oğlunun denizcilik kariyeri peşinde koşması oldukça sıra dışı, değil mi? Ordunun zenginleri ve unvan sahiplerini cezbedtiğini, Kraliyet Donanması'nın ise fakirlerin ve hırslıların sığınağı olduğunu sanıyordum."

Bayan Philpot, "Seçiminin nedenini asla açıklamazdı," diye araya girdi. "Sadece kalbi onu nereye götürürse oraya gitmesi gerektiğini söylerdi. Çoğu erkeğin yaptığı gibi rütbelerini satın almak istemedi ama oraya kendi değerleriyle ulaşmakta ısrar etti. HMS *Victory* gemisinde teğmenliğe terfi ettiği haberini aldıklarında annesi sevinç gözyaşları dökmüş,

babası da

o kadar gururluydu ki neredeyse yeleğinin düğmelerini koparacaktı."

"Zafer," diye mırıldandı Samantha. Geminin adının kehanet olduğu kanıtlanmıştı. Kardeş gemilerinin de yardımıyla Napolyon'un donanmasını Trafalgar'da bozguna uğratmış, imparatorun denizlere hükmetme hayalini yok etmişti. Ama zaferin bedeli ağır olmuştu. Amiral Nelson savaşı kazanmıştı ama onun yanında cesurca savaşan pek çok genç adam gibi hayatını kaybetmişti.

Borçlarının tamamı ödenmişti ama Gabriel Fairchild hayatının geri kalanında ödemeye devam edecekti.

Bir öfke dalgası hissetti. "Eğer ailesi ona bu kadar oy verdiyse, şimdi neredeler?"

"Yurtdışına seyahat."

"Londra'daki evlerinde kalıyorum."

Hizmetçiler tek bir ağızdan cevaplarını geveledikten sonra birbirlerine mahcup mahcup baktılar. Bayan Philpot içini çekti. "Kont gençliğinin çoğunu Fairchild Park'ta geçirdi. Babasının tüm mülkleri arasında burası her zaman en sevdiğiydi. Londra'da kendine ait bir evi var elbette, ama aldığı yaraların acımasız doğası göz önüne alındığında, ailesi çocukluğunun geçtiği evde, toplumun meraklı gözlerinden uzakta iyileşmesinin daha kolay olacağını düşündü."

"Kimin için daha kolay? Onun için mi? Yoksa onlar için mi?" Beckwith gözlerini kaçırdı. "Onların savunması için."

En son çağırıldıklarında.

onları araziden çıkardı. Bir an için bahçivana köpekleri üzerlerine salmasını emredeceğinden korktum."

"Cesaretlerini kırmanın o kadar zor olduğunu sanmıyorum." Samantha kısa bir süre gözlerini kapadı ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. Sanki onun ailesini sadakatsizlikleri yüzünden yargılamaya hakkı varmış gibi. "Yaralanmasının üzerinden beş aydan fazla zaman geçti. Doktoru bir gün görme yetisinin geri kazanılabileceğine dair bir umut verdi mi?"

Uşak üzüntüyle başını salladı. "Çok az. Böyle bir kaybın kendi kendine tersine döndüğü sadece bir ya da iki vaka belgelenmiştir."

Samantha başını eğdi.

Bay Beckwith ayağa kalktı, etli yanakları ve sarkık yüzü onu melankolik bir buldog gibi gösteriyordu. "Umarım zamanınızı boşa harcadığımız için bizi bağışlarsınız, Bayan Wickersham. Sizi buraya getirmek için bir kiralık katil tuttuğunuzun farkındayım. Şehre dönüş masraflarınızı kendi cebimden ödemekten mutluluk duyarım."

Samantha ayağa kalktı. "Buna gerek yok Bay Beckwith. Şu anda Londra'ya dönmeyeceğim."

Uşak, Bayan Philpot'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Affedersiniz?"

Samantha başlangıçta oturduğu sandalyeye geçti ve portman- teau'sunu aldı. "Ben burada kalacağım. Kontun hemşireliğini kabul ediyorum. Şimdi, eğer uşaklardan birine rica ederseniz

Arabadan inip bana odamı gösterin, ben de görevime başlamak için hazırlanayım."

Hâlâ onun kokusunu alabiliyordu.

Kaybettiklerini hatırlatarak onunla alay edercesine, Gabriel'in koku alma duyusu son birkaç ayda daha da keskinleşmişti. Ne zaman mutfakların önünden geçse, Fransız aşçı Étienne'in iştahını kabartmak için dana fricandeau mu yoksa kremalı bir beşamel sos mu hazırladığını tek bir kokuyla anlayabiliyordu. En ufak bir odun dumanı kokusundan, ıssız kütüphanedeki ateşin yeni mi yakıldığını, yoksa kor haline mi geldiğini anlardı. Yatak odasından çok bir sığınağa dönüşmüş olan odadaki yatağa yığıldığında, buruşuk çarşaflara sinmiş olan kendi terinin bayat kokusu tarafından saldırıya uğradı.

Çürüklerini ve sıyrıklarını iyileştirmek için geri döndüğü yer burasıydı; gündüzlerden sadece boğucu sessizlikleriyle ayrılan geceler boyunca burada savruldu. Alacakaranlıkla şafak arasındaki durgun saatlerde, bazen dünyada hayatta kalan tek ruhun kendisi olduğunu hissediyordu.

Gabriel elinin tersini alına götürerek eski alışkanlıkla gözlerini kapattı. Salona hışımla girdiğinde, Bayan Philpot'un tercih ettiği lavanta suyunu ve Beckwith'in kalan birkaç teline sürdüğü misk kokulu saç pomadını hemen tanıdı. Ama Bayan Philpot'un keskin, güneşli kokusunu tanıyamamıştı.

limonlar havayı kokluyordu. Hem tatlı hem ekşi, hem narin hem de cesur bir aromaydı.

Bayan Wickersham kesinlikle bir hemşire gibi kokmuyordu. Yaşlı Cora Gringott güve topları gibi kokuyordu, dul Hawkins ise bandırmayı çok sevdiği acı badem enfiyesi gibi. Bayan Wickersham da konuşurken hayalinde canlandığı pörsümüş kız kurusu gibi kokmuyordu. Eğer ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, gözeneklerinden günlük lahana ve mezar tozundan oluşan zehirli bir sis yayılıyor olmalıydı.

Ona yaklaştıkça daha da şaşırtıcı bir keşifte bulundu. Narenciye'nin o temizleyici nefesinin altında onu çıldırtan, hem duyularından hem de sağduyusundan geriye kalan azıcık şeyi de bulandıran bir koku vardı.

Kadın gibi kokuyordu.

Gabriel dişlerini sıkarak inledi. Londra'daki o hastanede uyanıp dünyasının karardığını fark ettiğinden beri tek bir arzu kıpırtısı bile hissetmemişti. Yine de Bayan Wickersham'ın teninin ılık, tatlı kokusu baş döndürücü, kızıla çalan bir anılar karmaşası yaratmıştı -ay ışığının aydınlatığı bir bahçede çalınan öpücükler, boğuk mırıltılar, dudaklarının altında bir kadının teninin sıcak sateni. Tüm bu zevkleri bir daha asla tadamayacaktı.

Gözlerini açtığı anda dünyanın hâlâ gölgelerle kaplı olduğunu gördü. Belki de Beckwith'e söylediği sözler doğruydu. Belki de tamamen başka tür bir kadının hizmetini alması

gerekiyordu. Ona cömertçe ödeme yaparsa

Yeterince, onun harap olmuş yüzüne geri çekilmeden bakabilirdi bile. Ama baksa ne fark ederdi ki? diye düşündü Gabriel, içinden sert bir kahkaha yükseldi. Bunu asla bilemeyecekti. Belki de o gözlerini kapatıp hayallerindeki beyefendiymiş gibi davranırken, Gabriel de onun adını iç geçirerek söyleyen ve sonsuz bağlılık vaatleri fısıldayan bir kadınmış gibi davranabilirdi.

Tutmaya hiç niyeti olmadığı sözler. Gabriel kendini yataktan aşağı itti. Lanet olsun.

Wickersham kadını! Onunla bu kadar acı bir şekilde alay etmeye hakkı yoktu, ama yine de çok tatlı kokuyordu. Neyse ki Beckwith'e onu göndermesini emretmişti. Ona kalırsa, kadının bir daha onu rahatsız etmesine gerek yoktu.

DChaptex s d

Sevgili Bayan March,

*Şöhretime rağmen, sizi temin ederim ki, ilgimi
çeken her genç ve güzel kadınla gizli
yazışmalar yapmak gibi bir alışkanlığım yok.*

Samantha ertesi sabah Fairchild Park'ın kalbine inen kıvrımlı merdivenlerden el yordamıyla inerken neredeyse kör olmuş *gibi* hissetti. Malikanenin tek bir yeri bile açıkta bırakılmamıştı. Sanki ev de efendisi gibi ebedi gecenin karanlık diyarlarından birine atılmıştı.

Merdivenlerin dibinde yanan tek bir meşale, tırabzandan aşağıya doğru izlediği parmak uçlarının tozla kaplanmış olduğunu görmesine yetecek kadar ışık saçıyordu. Yüzünü buruşturarak parmak uçlarını eteğine sürdü. Kerseymere'in sıkıcı grisi göz önüne alındığında, kimsenin fark edeceğinden şüpheliydi.

Boğucu kasvete rağmen, soylu aileyi tüm *tonların gıpta* ettiği bir aile haline getiren efsanevi Fairchild zenginliğini tamamen gizlemek mümkün değildi. Yüzyıllardır sergilenen ayrıcalıklar karşısında gözünü korkutmamaya çalışan Samantha merdivenlerden inip fuayeye adım attı. Ev, Jacobean köklerinin kasvetli koyu renk panelleri ve Tudor kemerlerinden çoktan yenilenmişti. Ayaklarının altındaki gül damarlı İtalyan mermerinin ısıltılı genişliği üzerinde gölgeler dans ediyordu. Her zarif pervaz ve korniş kemeri, lambri kaplamayı süsleyen her kâğıt oyma çiçek ya da vazodan kabartması bronzlaştırılmış ya da yaldızlanmıştı. Bayan Philpot'un Samantha'ya tahsis ettiği mütevazı yatak odasında bile kapının üzerinde vitraylı bir fanus vardı ve duvarlar ipek şam kumaşıyla kaplıydı.

Beckwith efendisinin bir zamanlar "insanlar arasında bir prens" olduğu konusunda ısrar etmişti. Samantha etrafındaki abartılı zenginliğe bakarak burnunu çekti. Belki de bir sarayda büyüdüğünde böyle bir unvana sahip olmak o kadar zor değildi.

Yeni sorumlusunun yerini bulmaya kararlı olan kadın, onun kışındaki aletlerden birini kullanmaya karar verdi. Başını yana eğerek hareketsiz kaldı ve dinlemeye başladı.

Herhangi bir çarpışma ya da bağırma sesi duymadı ama tabakların ve cam eşyaların müzikal şırıltısını duydu. Bu ses, kırılan

camların patlamasıyla belirgin bir şekilde daha az müzikal hale geldi.

ardından vahşı bir yemin etti. Samantha yüzünü buruştursa da dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi.

Eteklerini toplayarak, görüşmenin yapıldığı kahvaltı salonundan geçti ve gürültüyü takip ederek karşı kapıdan çıktı. Birbiri ardına ıssız odalardan geçerken, Kont'un geçtiğine dair birkaç işaretin etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Sağlam yarım botları kırık porselenlerin ve parçalanmış tahtaların üzerinde çtırdıyordu. Narin bir Chippendale sandalyeyi düzeltmek için durakladığında, Meissen heykelciğinin çatlamış porselen yüzü ona güldü.

Gabriel'in görme yetersizliğini umursamadan evin içinde pervasızca dolaşma eğilimi göz önüne alındığında bu yıkım şaşırtıcı değildi.

Zarif bir kemerin altından geçti. Yemek odasının penceresiz oluşu, mağara gibi odanın gün ışığı almasını bile engelliyordu. Görkemli masanın her iki ucunda yanan mum dalları olmasa Samantha aile mezarlığına girdiğinden korkabilirdi.

Lacivert giysili bir çift uşak maun büfeyi koruyor, Beckwith'in dikkatli bakışları altında esas duruşta bekliyorlardı. Hiçbiri Samantha'nın kapının önünde durduğunu fark etmemiş gibiydi. Efendilerinin yaptığı her hareketi dikkatle incelemekle meşguldüler. Kontun dirseği kristal bir kadehi masanın kenarına doğru iterken

Beckwith gizlice bir işaret yaptı. Uşaklardan biri öne atılarak terleyen kadehi düşmeden yakaladı. Porselen ve cam parçaları, daha önceki başarısızlıklarının kanıtı olarak masanın etrafındaki zemini kirletti.

Samantha Gabriel'in geniş omuzlarını ve kaslı ön kollarını inceledi, ne kadar heybetli bir adam olduğunu bir kez daha fark etti. Muhtemelen onun narin boynunu baş ve işaret parmakları arasında kırabilirdi. Tabii onu bulabilirse.

Mum ışığında parıldayan saçları, o sabah yataktan kalktığından beri sabırsız parmaklarla taranmaktan başka bir şey yapılmamıştı. Bir gece önce giydiği buruşuk gömleğin aynısını giymişti ama şimdi yağlanmış ve çikolata bulaşmıştı. Kollarını kabaca dirseklerine kadar itmiş, fırırlı manşetlerini tabağının içinde sürüklenmekten korumuştur.

Bir parça pastırmayı ağzına götürdü, dişleriyle yumuşak etten bir parça kopardı, sonra önündeki tabağı el yordamıyla karıştırdı. Samantha kaşlarını çatarak masaya baktı. Görünürde bir parça bile çatal bıçak yoktu. Bu da Gabriel'in neden porselen bir ramekinden yumurtaları avuçlayarak ağzına götürdüğünü açıklıyordu. Yumurtaları bitirdi, ardından dumanı tüten bir crossbun'ı ağzına attı. Dilini dudaklarında gezdirdi ama yine de ağzının kenarındaki bal parçasını kaçırmayı başardı.

Kendini en kötü casus gibi hissetmesine rağmen Samantha bakışlarını o tek bir altın damla baldan ayıramıyordu. Sofra adabından yoksun olmasına rağmen, yemek yeme tarzında, iştahını doyurma konusundaki çığ kararlılığında utanmazca şehvetli bir şey vardı, gelenek lanetlensin. Taze bir pırzola koparıp eti doğrudan kemiğinden kemirmeye başladığında, çenesinden aşağı meyve suyu damlıyordu. Düşmanlarını bozguna uğratıp kadınlarının ırzına geçmekten yeni çıkmış eski bir savaşçıya benziyordu. Samantha yarı yarıya onun kemiği kendisine doğru sallayıp, "Biraz daha bira, sürtük!" diye bağırmasını bekliyordu.

Birden dondu ve yüzünde vahşi bir ifade belirerek havayı kokladı. Samantha kendi burun deliklerini açtı ama alabildiği tek koku ağız sulandıran pastırma kokusuydu.

Pırzolayı tabağa geri indirirken, uğursuz bir sakinlikle, "Beckwith, çayım için biraz taze limon getirdiğini söyleyen iyi olur," dedi.

Samantha'yı gördüğünde uşağın gözleri büyüdü. "Korkarım hayır, lordum. Ama isterseniz hemen gidip biraz getireyim."

Gabriel masanın üzerinden atılarak uşağa doğru hamle yaptı ama Beckwith karşı kapıdan çıkmaya hazırdı, paltosunun kuyruğu arkasında parlıyordu.

"Günaydın Lordum," dedi Samantha yumuşak bir sesle, karşısındaki ama onun erişemeyeceği bir sandalyeye kayarak. "Sizi affetmek zorundayım."

Bay Beckwith. Belli ki daha acil görevleri varmış."

Gabriel kaşlarını çatarak sandalyesine geri oturdu. "Umalım da sahte referans mektupları yazmayı ve bavullarını toplamayı da içeriyor olsunlar. O zaman ikiniz birlikte Londra'ya dönebilirsiniz."

Şakayı duymazdan gelen Samantha donmuş uşaklara kibarca gülümsedi. Doğal olarak kızarmış yanakları, çilli burunları ve kıvrılmış kahverengi bukleleriyle ikisi de on altı yaşından büyük görünmüyordu. Daha yakından incelediğinde, onların sadece kardeş değil, ikiz olduklarını fark etti. "Bu sabah çok acıktım," dedi. "Biraz kahvaltı alabilir miyim?"

Gözleri görmese bile Gabriel onların tereddütlerini hissetmiş olmalıydı. Ne *de* olsa bir hizmetkârın efendisinin masasında yemek yemesi pek *de olağan bir şey* değildi.

"Hanımefendiye hizmet edin, sizi aptallar!"

diye bağırdı. "Bayan Wick- ersham'ı yolculuğuna boş bir mideyle göndermek pek misafirperverce olmaz." Uşaklar onun emrini yerine getirmek için çırpındılar, Samantha'nın önüne bir porselen tabak ve gümüş takımlar getirip büfeden bir tepsi doldururken neredeyse kafaları çarpıyorlardı. İçlerinden birine omzunun üzerinden rahatlatıcı bir gülümseme sunarak bir ramekin yumurta, bir crossbun ve yedi pastırma rashers'ı kabul etti. İçinden bir ses tüm gücüne ihtiyacı olacak.

Diğer uşak ona dumanı tüten bir fincan çay

koyarken Gabriel'e, "Dün geceyi odama yerleşmekle geçirdim. Hiç düşünmemiştim.

"Görevlerime başlamak için sabaha kadar beklememin bir sakıncası var mı?"

"Herhangi bir göreviniz yok," diye cevap verdi, pırzolayı tekrar dudaklarına götürerek.

"Gidebilirsin." Kucağındaki keten peçeteyi düzeltti ve dumanı tüten çaydan zarif bir yudum aldı. "Korkarım sizi görevden alma yetkisine sahip değilsiniz.

Bana. Ben senin için çalışmıyorum."

Gabriel pırzolayı indirdi, yaldız tozlu kaşları burun kemiğinin üzerinde gök gürültüsü gibi bir bulut oluşturdu. "Pardon? Kulaklarım da duymuyor olmalı."

"Görünüşe göre sadık Bay Beckwith beni babanızın talimatıyla işe almış. Bu durumda Thornwood Markisi Theodore Fairchild benim işverenim oluyor. Hemşireniz olarak hizmetlerimin artık gerekli olmadığını bana bildirene kadar, görevlerimi sizi değil, *onu* memnun edecek şekilde yerine getirmeye çalışacağım."

"Bu senin için büyük şans, değil mi? Çünkü beni tatmin edecek tek şey senin acilen ayrılman olurdu."

Samantha çatal ve bıçak kullanarak bir pastırma parçasından on santimlik bir parça kesti. "O zaman korkarım ki tatminsiz kalmaya mahkûmsun."

"Sesini duyduğum anda bunu fark ettim," diye mırıldandı.

Bu kışkırtıcı hakarete bir karşılık vermeyi reddederek, pastırmayı dudaklarının arasına

sıkıştırdı.

Her iki dirseğini masaya dayayarak bir ses çıkardı

iç geçirdi. "Söyleyin bakalım Bayan Wickersham, yeni hemşirem olarak ilk hangi görevi üstlenmek istersiniz? Belki de beni beslemek istersiniz?"

Samantha, pırzoladan bir parça et daha koparıırken dişlerinin kurt gibi beyaz parlamasına bakarak, "Yiyeceklerinize olan ... um ... *dizginlenemez hevesiniz* göz önüne alındığında, parmaklarımı ağzınıza bu kadar yaklaştırmaktan biraz endişelenirdim," dedi.

Uşaklardan biri ani bir öksürük krizine girdi ve kaşlarını çatan kardeşinin kaburgalarına bir dirsek yemesine neden oldu.

Gabriel pırzoladaki son eti de emdi ve kemiği masaya fırlatarak tabağını tamamen ıskaladı. "Sofra adabımı eksik bulduğunuzu mu tahmin etmeliyim?"

"Körlüğün peçete ve çatal bıçak kullanmayı engellediğini hiç fark etmemiştim. Ayaklarınızla da yemek yiyebilirsiniz."

Gabriel kıpırdamadan durdu. Yara izinin etrafındaki gergin deri beyazlaşarak şeytanın izini daha da yasaklayıcı bir hale getirdi. O anda, Samantha bıçağı olmadığı için oldukça memnundu.

Uzun kollarından birini yanındaki sandalyenin arkasına geçirerek tüm vücudunu onun sesine doğru çevirdi. Onu göremediğini bilmesine rağmen, dikkati o kadar odaklanmıştı ki Samantha yine de kıvranma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. "İtiraf etmeliyim ki ilgimi çektiniz. Bayan Wickersham. Ses

tonunuz kültürlü, ama tam olarak

aksanınızı tanımlamak için. Şehirde mi büyüdünüz?"

"Chelsea," diye teklif etti, Londra'nın kuzeyindeki bu mütevazı ilçeye sık sık gittiğinden şüpheliydi. Çaydan aşırı cömert bir yudum aldı ve dilini yaktı.

"Sizin gibi *karakterli* bir kadının böyle bir göreve nasıl talip olduğunu çok merak ediyorum. Sizi böyle bir çağrıya cevap vermeye iten şey neydi? Hıristiyan hayırseverliği miydi? Hemcinslerinize yardım etmek için duyduğunuz büyük bir arzu mu? Ya da belki de sakatlara karşı şefkatiniz mi?"

Çin fincanından bir kaşık dolusu yumurta çıkaran Samantha, "Bay Beckwith'e birkaç referans mektubu verdim. Eminim onları düzgün bulacaksınız."

"Fark etmediysen söyleyeyim," diye cevap verdi Gabriel, sesi hafifçe alaycıydı, "onları okuyamadım. Belki de içerikleri konusunda beni aydınlatabilirsin."

Kaşığını bir kenara bıraktı. "Bay Beckwith'e de söylediğim gibi, yaklaşık iki yıl boyunca Lord ve Leydi Carstairs'e mürebbiyelik yaptım."

"Aileyi tanıyorum."

Samantha gerildi. *Onları* biliyor olabilirdi ama *tanıyor* muydu? "Fransızlarla çatışmalar yeniden başladıktan sonra, *The Times*'da pek çok asil askerimizin ve denizcimizin bakımsızlıktan nasıl acı çektiğini okudum. Ben de hizmetlerimi verel bir hastaneye sunmaya

karar verdim."

"Kanlı yaraları sarmak ve acıdan aklını kaçırmış adamların ellerini tutmak için neden bebeklerin ağızına kaşıkla mama verdiğinizi hala anlamıyorum."

Samantha sesindeki tutkuyu temizlemek için mücadele etti. "O adamlar kral ve ülke için her  eylerini feda etmeye hazırdı. Ben nasıl olur da kendim için küçük bir fedak rlıkta bulunmam?"

Homurdandı. "Feda ettikleri tek şey sağduyuları ve muhakemeleriydi. Onları Kraliyet Donanması'na kolalı mavi bir  uha ve omuzlarında parlak bir parça altın örgü karşılığında sattılar."

Ka larını çattı, onun alaycılığı karşısında deh ete d       . "Böyle zalimce bir şeyi nasıl söylersin? Kralın kendisi bile cesaretinizden dolayı sizi     !"

"Bu sizi  a ırtmamalı. Kraliyet, hayalperestleri ve aptalları             konusunda uzun bir geçmişe sahiptir."

Onu göremediğini unutan Samantha sandalyesinden yarı yarıya kalktı. "Aptallar değil! He- roes! Kendi komutanınız Amiral Lord Nelson gibi kahramanlar!"

"Nelson     ," dedi açıkça. "Bunun onu bir kahraman mı yoksa daha az aptal mı yaptığını söyleyemem."

O an için yenilmi ti, sandalyesine geri çöktü.

Gabriel ayağa kalktı ve sandalyelerin arkalıklarını kullanarak masanın etrafında dolaşmaya başladı. G     elleri kendi sandalyesinin oymalı süslemelerinin etrafına

dolandığında, Samantha'nın yapabileceği tek şey

cıvata. Bunun yerine, dümdüz önüne baktı, her nefes alış veriş i hem kendi kulakları hem de onunkiler tarafından duyulabiliyordu. Adam o kadar eğildi ki dudakları tehlikeli bir şekilde başının tepesine değmeye çok yaklaştı.

"Mesleğimize olan bağlılığınızın samimi olduğuna eminim Bayan Wickersham. Ama bana kalırsa, aklınız başınıza gelip buradaki görevinizden istifa edene kadar tek bir göreviniz var." Alçak sesle konuştu, her kelimesi bir bağırışt an daha lanetleyiciydi. "Yolumdan çekilmen için."

Onu bu uyarıyla baş başa bıraktı ve kolunu uzatmak için ileri atılan uşağın yanından geçip gitti. Adamın yardım eli uzatmak yerine karanlıkta yolunu şaşırmayı tercih etmesinin kendisini şaşırtmaması gerektiğini düşünse de, evin içinde bir yerlerden yüksek sesli bir çarpma sesi gelince yine de irkildi.

Samantha'ya Fairchild Park'ın karanlık odalarında dolaşmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Sessizlik de neredeyse kasvet kadar can sıkıcıydı. Geliş en bir Buck- inghamshire kır evinden beklenebilecek verimli telaşın hiçbir i yoktu. Tırabzanların ve lambri kaplamaların üzerinde tüy silgilerini hızlıca gezdiren oda hizmetçileri, taze çarş aflarla dolu fiçılarla merdivenleri tırmanan kırmızı yüzlü çamaşırcı hizmetçiler, şömineleri yakmak için kucak dolusu odun taşıyan uş aklar yoktu. Önünden geçtiğ i her ocak soğuk ve karanlıktı, közleri

küle dönmüştü. Oyma meleklerin bakışları
onun dole-

tamamen süslü mermer bacalardan, dolgun yanakları isle lekelenmi .

Kar ıla tı ı bir avuç hizmetkâr, akıllarında belirli bir görev olmadan etrafta dolanıyor gibiydi. Onu fark ettiklerinde, sesleri asla bir fısıltının üzerine çıkmadan gölgelerin arasında eriyip gidiyorlardı. Hiçbiri yerlere saçılmış mobilyaları ve kırık porselen parçalarını süpürmek için bir süpürge getirme tela ında görünmüyordu.

Samantha gölgelerle kaplı bir galerinin sonundaki bir çift kapıyı süpürerek açtı. Mermer merdivenlerden geniş bir balo salonuna iniliyordu. Karanlık kış ayları boyunca kendine kapris yapmak için yeterince zaman tanımamı tı ama bir anlığına gözlerini kapatmaktan kendini alamadı. Odanın bir renk c mb   , müzik ve neşeli konu malarla  alkalandı ını hayal etti, kendini bir adamın güçlü kollarında pırıl pırıl zeminde sürüklenirken hayal etti. Adamın kendisine g l msedi ini, geniş omuzlarını süsleyen altın sa  örgüsünü düzeltmek için uzandı ında kendisinin de ona g ld   n  görebiliyordu.

Samantha'nın gözleri fal ta ı gibi açıldı. Yaptığı aptallık karşısında ba ını sallayarak balo salonunun kapılarını çarptı. Bu Kont'un su uydu. Görevini yapması için i e alındığı gibi yapmasına izin verirse, hain hayal gücünü kontrol altında tutabilirdi.

Geniş bir salonda yürüyordu, artık çevresine aldırı  etmiyordu.

ayağı devrilmiş bir iskele masasına çarptığında, Gabriel'in yapacağından çok daha fazlasını yapmıştı. Öfkeli bir çığlık atarak tek ayağının üzerinde zıpladı ve çizmelerinin aşınmış derisi üzerinden zonklayan ayak parmaklarına masaj yaptı. Eğer çocuk terlikleri giyiyor olsaydı, aldığı darbe büyük ihtimalle onları da kırardı.

Kadife perdelerin boğucu ağırlığını aşmaya çalışan güneş ışığı parçacıklarına bakan Samantha ellerini kalçalarına dayadı. Gabriel kendini bu mau-soleum'a gömmeyi tercih edebilirdi ama o kesinlikle bunu yapmayacaktı.

Gözünün ucuyla beyaz bir parıltı yakalayınca, kapının önünden sessizce geçen mafya şapkalı bir hizmetçiyle karşılaşmak için arkasını döndü.

Samantha arkasından seslendi, "Kızım! Sen oradaki!" Hizmetçi durdu ve yavaşça döndü, yeniden

isteksizliği hissediliyordu. "Evet, bayan?"

"Buraya gelin lütfen. Perdeleri açmak için yardımınıza ihtiyacım var." Samantha güçlkle homurdanarak broker kaplı şişman bir sediri pencerenin önüne itti.

Hizmetçi ona yardım etmek için acele etmek yerine geri çekildi, solgun, çilli ellerini sıktı ve dehşet içinde başını salladı. "Buna cesaret edemem, hanımefendi. Efendi ne der?"

Samantha sedirin üzerine tırmanarak, "İşini yaptığını söyleyebilir," diye cüret etti.

Hizmetçinin oyalanması karşısında sabırsızlanarak uzandı ve perdeyi iki avuç

dolusu yakaladı,

ve tüm gücüyle çekti. Perdeler kayarak açılmak yerine, ba landıkları yerden koptular. Kadife ve tozdan oluşan bo ucu bir bulut halinde a a ıya inerek Samantha'nın hap ırmasına neden oldular.

Tabandan tavana uzanan Fransız pencerelerinden s z len güneş ı ı ı, toz zerreciklerini peri ı ıltısına d n  t r yordu.

"Ah, hanımefendi, yapmamalıydınız!" diye bağırdı hizmetçi kız, çok uzun zamandır yeraltında yaşayan bir orman yaratı ı gibi gözlerini kırpı tırarak. "Hemen Bayan Philpot'u  a ırmaya gidiyorum!"

Samantha ellerini eteğinde gezdirerek sedirden indi ve yaptığı i i memnuniyetle inceledi. "Neden tam da bunu yapmıyorsun? Sevgili kadınla biraz sohbet etmekten başka bir şey istemem."

Vah i gözlü kız son bir anlaşılmaz  ı lık atarak odadan fırladı.

Bayan Philpot kısa bir süre sonra salona girdiğinde, Kont'un yeni hem iresini zarif bir Louis XIV koltu unun üzerinde dengesini kaybetmiş bir halde buldu. Samantha tuttuğu perdeleri sertçe  eki tirirken, evin bekçisi sadece dehşet içinde izleyebildi. Perdeler ba ının üzerine çökerek onu zümrüt ye ili kadifeden bir bulutun içine gömdü.

"Bayan Wickersham!" Bayan Philpot elini gözlerini k r edici ışıktan korumak için kaldıracak haykırdı.

Fransız pencerelerinden içeri s z len güneş ı ı ı. "Bunun anlamı ne?" Samantha t nedi i yerden inerek kumaşın ağır kıvrımlarına vurdu.

Hizmetçinin skandal yaratan bakışlarını takip ederek, zeminin ortasına yığılmış perde yı ınınına özür dilercesine ba ını salladı. "Sadece onları a acaktım ama tozları görünce fark ettim ki

onlar da iyi bir havalandırmaya ihtiyaç duyabilirler."

Bayan Philpot elini bir kılıcın kabzasıymı  gibi belindeki anahtar halkasına dayayarak ayağa kalktı. "*Ben* Fairchild Park'ın ba  bakıcısıyım. *Siz de* efendinin hem iresisiniz. Bir şeyleri havalandırmak görevlerinizin sınırları içinde değil."

Samantha kadına dikkatle bakarak pencerenin mandalını çözdü ve iterek açtı. Odanın içine leylak kokulu hafif bir esinti doldu. "Belki de değil. Ama hastamın iyiliği  yle. Efendiniz için ışık kaybolmuş olabilir ama temiz havanın kaybolması için bir sebep yok. Ci erlerini temizlemek durumunu ve mizacını iyileştirebilir."

Bayan Philpot bir an için neredeyse ilgisini çekmiş gibi göründü.

Onun teredd tlerinden cesaret alan Samantha odanın etrafında dönmeye başladı ve heyecanla planlarını anlattı. " nce hizmetçiler camları silerken, ayak ılar da kırık mobilyaları taşır diye düşündüm. Sonra da

Kırılacak eşyaları bir kenara koyduktan sonra ağır mobilyaları duvarlara dayayabilir ve Kont'un geçmesi için her odada bir yol açabiliriz."

"Kont zamanının çoğunu yatak odasında geçirir."

"Onu suçlayabilir misin?" Samantha kuşkuyla gözlerini kırpıştırarak sordu. "Kendi yatak odanızdan dışarı her adım attığınızda inciklerinizin havlaması ya da kafatasınızın atlması riskini alsaydınız nasıl hissederdiniz?"

"Perdelerin kapalı tutulmasını emreden kişi efendiydi. Her şeyin daha önce olduğu gibi bırakılmasını isteyen oydu... daha önce..." Hizmetçi yutkundu, sözünü bitiremedi. "zgnm ama onun isteklerine karşı gelemem. Personelime de bunu yapmalarını emrederemem."

"Yani bana yardım etmeyecek misin?"

Bayan Philpot başını salladı, gerçek bir pişmanlık gri gözlerini karartmıştı. "Yapamam."

"Pek  ." Samantha başını salladı. "İşvereninize olan sadakatinize ve işinize olan bağlılığınıza saygı duyuyorum."

Bu sözlerle birlikte topuklarının üzerinde döndü, bir sonraki pencereye yürüdü ve ağır perdeleri çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Bayan Philpot perdeler aşağı inerken bağırdı.

Samantha bir kucak dolusu kadifeyi yığının üstüne fırlattı, sonra pencereyi açarak güneş ışığı

ve temiz hava selini içeri aldı. O

Bayan Philpot'a dönerek ellerinin tozunu hızlıca aldı. "*Benim* isim."

Fairchild Park'ın geniş bodrum mutfaklarına girerken bulaşıkçılardan biri, al yanaklı bir uşağa "Hâlâ çalışıyor mu?" diye fısıldadı.

"Korkarım öyle," diye fısıldadı, tepsiden dumanı tüten bir sosis çalıp ağzına attı. "Duymuyor musun?"

Karanlık neredeyse bir saat önce çökmüş olmasına rağmen, gizemli sesler evin birinci katında yankılanmaya devam ediyordu. Çarpma, çınlama, homurdanma ve ara sıra parke zemin üzerinde sürüklenen ağır bir mobilya parçasının çıkardığı sıyrıklar sabahtan beri devam ediyordu.

Hizmetçiler o günü de Gabriell'in savaştan dönmesinden bu yana günlerinin çoğunu geçirdikleri gibi geçirmişlerdi; hizmetçilerin salonundaki mutfak ateşinin önünde, eski meşe masanın etrafında toplanmış, daha güzel zamanları hatırlıyorlardı. Bu soğuk bahar akşamında Beckwith ve Bayan Philpot tam karşılarında oturmuş, birbiri ardına çay içiyor, ikisi de konuşmuyor ya da birbirlerinin gözlerine bakmaya cesaret edemiyorlardı.

Hepsinin irkilmesine neden olan sarsıcı bir gümbürtünün ardından üst kattaki oda hizmetçilerinden biri fısıldadı: "Sence de-"

Bayan Philpot ona fesleğen gibi bir bakış fırlattı,

Zavallı çocuğu durduğu yerde felç etti. "Bence kendi işlerimizle ilgilenmeliyiz."

Genç uşaklardan biri öne çıktı ve hepsinin korktuğu tek soruyu sormaya cesaret etti. "Ya efendi duyarsa?"

Gözlüklerini çıkarıp koluna takarak parlatan Beckwith üzüntüyle başını salladı. "Efendi burada olup bitenlere kulak asmayalı uzun zaman oldu. Bu gecenin de farklı olacağına inanmak için hiçbir neden yok."

Sözleri hepsinin üzerine bir hüznün bulutu yaydı. Bir zamanlar kendilerine emanet edilen bu büyük eve olan bağlılıklarıyla gurur duymuşlardı. Ama ahşap işçiliğinin sevgi dolu ilgileri altında nasıl parladığını görecektik, yerleri süpürmekteki ya da şömineleri taze çıralarla döşemekteki becerilerini övecek kimse olmadığından, kendilerini üzmemekten alıkoymak için çok az nedenleri vardı.

En genç hizmetçilerden biri sürünerek mutfığa girdiğinde bunu fark etmediler bile. Doğruca Bayan Philpot'un yanına giderek, konuşmak için izin isteyemeyecek kadar çekingen bir tavırla bir reverans, sonra bir reverans daha yaptı.

Bayan Philpot, "Orada öylece durup suda mantar gibi bir aşağı bir yukarı sallanma, Elsie," diye tersledi. "Ne oldu?"

Önlüğünü ellerinin arasında sıkı tutan kız tekrar sustu. "Sanırım gelip kendiniz görseniz iyi olur hanımefendi."

Beck ile bıkkın bir bakış alışverişinde

bulunarak

Bayan Philpot ayağa kalktı. Beckwith de onu takip etmek için kendini masadan uzaklaştırdı. Mutfaktan çıktıklarında ikisi de diğer hizmetkârların arkalarından geldiğini fark edemeyecek kadar dalgındı.

Bayan Philpot bodrum merdivenlerinin başında aniden durdu ve neredeyse korkunç bir zincirleme reaksiyon yarattı. "Şşşşt! Dinleyin!" diye emretti.

Hepsi nefeslerini tuttu ama sadece tek bir şey duydular.

Sessizlik.

Sessiz geçit töreni odadan odaya geçerken, ayakkabıları artık paramparça olmuş ve parçalanmış enkazın üzerinden geçmiyordu. Açılan pencerelerden süzülen ay ışığı, yerlerin süpürölüp temizlendiğini ve kırık mobilyaların iki düzenli yığına ayrıldığını gösteriyordu - biri kurtarılabılır olduğu düşünülen parçalardan, diğeri ise çıradan başka bir işe yaramayan parçalardan oluşuyordu. En ağır parçalardan bazıları kalmış olsa da, odaların çoğunda bir yol açılmış, kırılğan nesnelerin tümü şöminenin ve kitaplığın en yüksek tünelerine sürülmüştü. Örgülü kenarları ya da saçakları masum bir ayağı yakalayabilecek her türlü halı da rulo haline getirilip duvara itilmişti.

Li- brary'deki soluk ay ışığı birikintisinde efendilerinin yeni hemşiresini bir sedirin üzerine kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken buldular. Hizmetkârlar onun etrafında toplanmış, aval aval bakıyorlardı.

Kont'un önceki hemşireleri, genellikle mürebbiyeler ya da öğretmenler için ayrılan o oldukça karanlık sosyal tabakada yer almaktan memnundu. Kesinlikle işverenleriyle eşit görülüyorlardı ama diğer hizmetlilerle ilişki kurarak kendilerini alçaltmaya da tenezzül etmiyorlardı. Yemeklerini odalarında yiyorlardı ve yumuşak beyaz ellerini yerleri süpürmek ya da ağır leşleri havalandırmak için avluya taşımak gibi aşağılık işlerde kullanacak olsalar korkudan nefesleri kesilirdi.

Bayan Wickersham'ın elleri artık yumuşak ya da beyaz değildi. Tırnaklarının soluk ovaleri kırılmış ve kirle kaplanmıştı. Sağ elinde, başparmağı ile işaret parmağı arasında kanlı bir kabarcık oluşmuştu. Gözlükleri burnunun üzerinde yamuk duruyordu ve onlar izlerken, hafif bir horultu burnunun üzerine düşmüş olan gevşek saç telini yukarıya, sonra tekrar aşağıya gönderdi.

"Onu uyandırmalı mıyım?" Elsie fısıldadı.

Beckwith yumuşak bir sesle, "Yapabileceğinden şüpheliyim," dedi. "Zavallı çocuk açıkça bitkin düşmüş." İri yarı uşaklardan birine parmağını salladı. "Neden Bayan Wickersham'ı odasına kadar taşıımıyorsun, George? Hizmetçilerden birini de yanına al."

Elsie utangaçlığını unutarak hevesle, "Ben giderim," dedi.

Uşak Bayan Wickersham'ı iri yarı kollarının arasına alırken, bulaşıkçı hizmetçilerden biri

gözlüklerinin açısını hafifçe düzeltmek için uzandı.

Onlar gittikten sonra Bayan Philpot sedirden aşağı bakmaya devam etti, yüz ifadesi okunamıyordu.

Ona doğru yaklaşan Beckwith beceriksizce boğazını temizledi. "Bu gece için diğer hizmetkârları göndereyim mi?"

Hizmetçi yavaşça başını kaldırdı. Gri gözleri kararlılıkla çelikleşmişti. "Ben öyle düşünmüyorum. Daha yapılacak çok iş var ve görevlerini daha iyilerine bırakarak daha fazla aylaklık etmelerine izin vermeyeceğim."

Kalan iki ayak adamına parmaklarını şıklattı. "Peter, sen ve Phillip şu şezlongu alın ve duvara dayayın." İkizler sırtarak ağır kanepenin iki ucunu tutmaya başladılar. "Dikkatli olun!"

diye azarladı. "Eğer gül ağacını çalarsanız, tamir masraflarını maaşlarınızdan ve postlarınızdan keserim." Ürkmüş hizmetçilere dönerek ellerini çırpı, ses bir silah sesi gibi library'de yankılandı. "Betsy, Jane, bize bir çift paspas, birkaç bez ve bir kova sıcak su getirin.

Annem her zaman, paspas yapmayacaksan süpürmenin bir anlamı olmadığını söylerdi. Ve şimdi perdeleri de indirdiğimize göre, pencereleri yıkamak çok daha kolay olacak."

Hizmetçiler ağzı açık ona bakakalınca, önlüğüyle onları kapıya doğru kışkırtmaya başladı. "Yapmayın!

Orada ağızınız bir çift karaya vurmuş alabalık gibi açık durun. Gidin. Gidin!"

Bayan Philpot kanatlı pencerelerden birine doğru yürüdü ve onu açtı. "Ah!" dedi, leylak kokulu gece havasından sarhoş edici bir nefes çekerken göğsü genişliyordu. "Belki sabaha kadar bu ev artık açık bir mezar gibi kokmaz."

Beckwith peşinden koştu. "Aklını mı kaçırdın, Lavinia? Efendiye ne söyleyeceğiz?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz." Bayan Philpot, Bayan Wickersham'ın kaybolduğu kapı aralığına doğru başını salladı ve dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Öyle."

DChlptex € d

Sevgili Bayan March,

*İtiraf etmeliyim ki seni ilk gördüğümünden beri
başka hiçbir şey düşünmedim.*

Gabriel ertesi sabah merdivenlerden sürünerek indi, her adımda havayı kokluyordu. Burun deliklerini genişletti ama en ufak bir limon kokusu bile alamadı. Belki de Bayan Wickersham onun uyarısına kulak vermiş ve gitmişti. Şansı yaver giderse, bir daha asla onun küstahlığına tahammül etmek zorunda kalmayacaktı. Bu düşünce onu tuhaf bir şekilde boşlukta hissettirdi. Fark ettiğinden daha aç olmalıydı.

Her türlü gizlenme girişimini bir kenara bırakarak salona doğru hücum etti, kaval kemiğinin taşınmaz bir mobilya parçasına çarpacağı ilk darbe için kendini şimdiden hazırlamıştı. Gerçekte, bunun getireceği acıyı memnuniyetle karşıladı. Her taze

Çürük ya da sıyrık ona sadece hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Ama kendini gelecek darbeye hazırlayamadı. Adımlarını bozacak bir tabureye bile rastlamadan misafir odasını geçerken, bir güneş ışığı mızrağı yüzüne çarptı. Gabriel sendeleyerek durdu ve göz kamaştırıcı sıcaklığından yüzünü korumak için bir elini havaya kaldırdı. İçgüdüsel olarak gözlerini kapattı ama kuş seslerinin neşeli tınısına ya da tenini okşayan leylak kokulu esintiye karşı hiçbir şey yapamadı.

Bir an için hâlâ yatağında rüya gördüğüne inandı. Gözlerini açtığında kendisini bir armut ağacının ipeksi beyaz çiçeklerinin altında, parıldayan yeşil bir çayırda yatarken bulacağına inanıyordu. Ama gözlerini açtığında, yüzüne vuran güneşin hain sıcaklığına rağmen hâlâ geceydi.

"Beckwith!" diye bağırdı.

Biri omzuna dokundu. Gabriel hiç düşünmeden arkasını döndü ve saldırganı yakalamak için hamle yaptı. Elleri boş havaya kapanmasına rağmen, limonun ekşi tadı hâlâ burun deliklerini gıdıklıyordu.

"Kimse sana kör bir adama gizlice yaklaşmanın son derece kötü bir davranış olduğunu söylemedi mi?" diye hırladı.

"Tehlikeli de görünüyor." O çok tanıdık seste hiçbir eksiklik olmamasına rağmen

Her zamanki sertlikte, nabzını hızlandıran soluksuz bir nitelik vardı.

Öfkesinden daha fazlasını dizginlemeye çalışan Gabriel geriye doğru birkaç adım attı. Güneş ışığının baştan çıkarıcı sıcaklığından kaçmak mümkün olmadığından, yüzünün sol tarafını kasıtlı olarak kadının sesinden uzağa çevirdi. "Beckwith hangi cehennemde?"

"Emin değilim lordum," diye itiraf etti hemşiresi. "Bu sabah ortalıkta tuhaf bir hastalık dolaşıyor gibi görünüyor. Kahvaltı hazırlanmadı ve hizmetkârların çoğu hâlâ uyuyor."

Kollarını genişçe açtı ve tam bir dönüş yaptı, hiçbir yönde tek bir nesneye bile çarpmadı. "O zaman belki de daha uygun soru şu olmalı: *Mobilyalarım nerede?*"

"Oh, merak etmeyin. Hâlâ burada. Sadece çoğunu duvarlara doğru ittik, böylece artık yolunuza çıkmayacak."

"*Biz mi?*"

"Şey, çoğunlukla ben." Ödüllendirici bir an için sesi neredeyse onun kadar şaşkın çıkmıştı. "Yine de hizmetçiler ben uyuduktan sonra yardım eli uzatmaya karar vermiş olmalılar."

Gabriel abartılı bir sabırla dolu bir iç çekti. "Bütün odalar birbirinin aynıysa, salonda mı yoksa kütüphanede mi olduğumu nasıl bileceğim? Ya da evin arkasındaki gübre yığnında olduğumu?"

Mutlu bir an için, gerçekten başar-

onu susturmakta gecikmedi. "Bunu hiç düşünmemiştim!" dedi sonunda. "Belki de uşaklara her odanın ortasına doğru birkaç parça sürükletip yer işareti olarak kullanmalarını sağlamalıyız." Gabriel'in etrafında dolanırken etekleri hışırdadı, açıkça planlarına dalmıştı. Gabriel sağ tarafını sese doğru tutarak onunla birlikte döndü. "Keskin köşeleri yorganla kaplarsak, yaralanma riski olmadan evi idare edebilirsin. Özellikle de saymayı öğrenirsen."

"Sizi temin ederim ki, Bayan Wickersham, saymayı çocuk yuvasında öğrendim."

İç çekme sırası ondaydı. "Adımlarını saymanı kastetmiştim. Bir odadan diğerine gitmek için kaç adım atman gerektiğini ezberlersen, yönünü bulabilirsin."

"Bu canlandırıcı bir değişiklik olurdu. Sen evime adım attığından beri onları kesinlikle kaybettim." "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

diye sordu, sesini yumuşatan gerçek bir merakla.

Kaşlarını çattı ve kızın etrafında dönerken attığı hafif adımları takip etmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Hareket ettiğimde benden uzaklaşıyorsun. Ben sola gidersem, sen sağa dönüyorsun. Ve tam tersi."

Sertleşti. "Ben körüm. Hangi yöne döndüğümü bilmemi nasıl beklersiniz?" Sorularını saptırmaya hevesli bir şekilde, "Belki de birinin neden kör olduğunu açıklayan sen olmalısın."

emirlerime özgürce karşı geldi ve buradaki pencereleri açtı."

"Emirlerine karşı gelen bendim. Hemşireniz olarak, biraz güneş ışığı ve temiz havanın ..."- boğazına bir şey takılmış gibi boğazını temizledi-"kan dolaşımınızı iyileştirebileceğini düşündüm."

"Kan dolaşımım gayet iyi, çok teşekkür ederim. Ve kör bir adamın güneş ışığına çok az ihtiyacı vardır. Bir daha asla göremeyeceği tüm güzelliklerin acımasız bir hatırlatıcısından başka bir şey değildir."

"Belki bu doğru, ama tüm ev halkını kendinle birlikte karanlığa sürüklemen hiç de adil değil."

Gabriel şaşkın bir an boyunca hiç konuşmadı. Trafalgar'dan döndüğünden beri herkes onun etrafında dolanıyor ve fısıldaşıyordu. Hiç kimse, ailesi bile, ona bu kadar açık konuşmaya cesaret edememişti.

Kadının sesine doğru tamamen döndü ve güneşin acımasız ışınlarının yüzünü yakmasına izin verdi. "Perdeleri kendi iyiliğim için değil, onların iyiliği için çektiğim hiç aklına gelmedi mi? Neden bana gün ışığında bakmak zorunda kalsınlar ki? En azından çirkinliğimden korunmak için körlük nimetine sahibim."

Bayan Wickersham'ın onun sözlerine ve yüzüne verdiği tepki beklediği son tepkiydi. Bir kahkaha patlattı. Gülüşü de onun beklediği gibi değildi. Kuru bir kıkırdama yerine

Onu hem alaya alan hem de heyecanlandıran müstehcen, dolgun sesli şarkı, kan dolaşımının sandığından daha iyi olduğunu kanıtlıyordu.

"Sana böyle mi söylediler?" diye sordu, nefesini toparlamaya çalışırken neşeli küçük kahkaha dalgaları hâlâ içinden kaçıyordu. "'Korkunç derecede biçimsiz' olduğunu mu?"

Kaşlarını çattı. "Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu. Kör olabilirim ama sağır ya da aptal değilim. Doktorların yatağımın üzerinde fısıldaştıklarını duyabiliyordum. Son bandajlar da çıkarıldığında annemin ve kız kardeşlerimin dehşet içinde soluk soluğa kaldıklarını duydum. Uşaklar beni hastane yatağından arabama taşıırken zalim bakışları tenimde hissedebiliyordum. Kendi ailem bile bana bakmaya zor dayanıyor. Sizce neden beni buraya, kafese kapatılmış bir hayvan gibi kilitlediler?"

"Anladığımı kadarıyla kafesin kapılarını kilitleyen ve pencereleri kapatan sensin. Belki de ailenizin korktuğu yüzünüz değil, öfkenizdir."

Gabriel el yordamıyla kızın elini aradı ve üçüncü denemesinde yakaladı. Elinin ne kadar küçük ama bir o kadar da sağlam olduğunu hissedince irkildi.

Adam onu harekete geçirirken kadın irkilerek bir itiraz çığlığı attı. Kızın ona evin içinde yol göstermesi yerine, o kıza yol gösterdi, onu merdivenlerden yukarı ve aile portre galerisinin bulunduğu uzun koridora doğru sürükledi.

Fairchild Park'ın her köşesini çocukken öğrenmişti ve bu bilgi hâlâ işine yarıyordu.

onu iyi tanıyordu. Koridorun sonuna gelene kadar uzun adımlarını ölçerek onu galeriden aşağıya doğru yürüttü. Orada ne bulacağını çok iyi biliyordu: keten bir çarşafıla örtülmüş büyük bir portre.

Portrenin örtülmesini emreden oydu. Birilerinin ona bakıp, eskiden olduğu adamı özlemle hatırlayacağı düşüncesine katlanamıyordu. Eğer bu kadar akılsız olmasaydı, tıpkı kendisi gibi portreyi de yok ettirirdi.

El yordamıyla çarşafın kenarını tuttu, sonra da çekip aldı. "İşte! Şimdi yüzüm hakkında ne düşünüyorsun?"

Gabriel geri çekilerek galerinin parmaklığına yaslandı ve Gabriell'in, onun nefesini ensesinde hissetmeden portreyi incelemesine izin verdi. Onun tam olarak ne gördüğünü bilmek için gözlerine ihtiyacı yoktu. Neredeyse otuz yıl boyunca her gün aynada aynı yüze bakmıştı.

Gölge ve ışığın, güzelce yontulmuş her düzlem ve hol üzerinde nasıl oynadığını biliyordu. Sert çenesindeki gamzenin kışkırtıcı ipucunu biliyordu. Annesi her zaman onun henüz karnındayken bir melek tarafından öpüldüğüne yemin etmişti. En azından sakalın altın rengi gölgesi çeneyi karartmaya başladığında, kız kardeşleri artık onu kendilerinden daha güzel olmakla suçlayamazdı.

Bu yüzü ve kadınlar üzerindeki etkisini biliyordu. O yüzün kadınlar üzerindeki etkisini

biliyordu.

Hyde Park'ta şapkasını çıkarırken kıkırdayan ve kızaran sosyete kızlarına, balo salonunda baş döndürücü bir dönüş ve baştan çıkarıcı bir gülümsemenin bedelinden biraz daha fazlası için hevesle yatağına yuvarlanan güzel kadınlara, bebekken pembe yanaklarını çimdiklemeye direniyordu.

Huysuz Bayan Wicker- sham'ın bile onun cazibesine karşı koyabileceğinden şüpheliydi.

Uzun bir süre sessizce portreyi inceledi. "Yeterince yakışıklı, sanırım," dedi sonunda, sesi dalgındı, "eğer bu türden hoşlanıyorsanız."

Gabriel kaşlarını çattı. "Peki bu ne tür bir şey olabilir?"

Onun sözlerini düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu. "Yüzü karakterden yoksun. Her şeyin çok kolay geldiği biri. Artık bir çocuk değil ama henüz bir erkek de değil. Parkta bir gezinti ya da tiyatrodaki bir akşam için yeterince hoş bir arkadaş olacağından eminim, ama tanımak isteyeceğim biri olduğunu sanmıyorum."

Gabriel onun sesine doğru uzandı, eli kolunun üst kısmının yumuşak kısmına, kolunun yünlü kumaşının arasından yaklaştı. Onu kendine doğru çekti, gerçekten meraklıydı. "Şimdi ne görüyorsun?"

Bu kez sesinde hiç tereddüt yoktu. "Bir adam görüyorum," dedi usulca. "Topların gürültüsü hâlâ kulaklarında çınlayan bir adam. Hayat tarafından kana bulanmış ama yenilmemiş bir adam. Bir adam

Aslında gülümsemeye can atarken ağzını çatık kaşlarla çizen yara izi." Parmak ucunu yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdi ve Gabriel'in vücudunun her santimetresinde tüyler diken diken oldu.

Kadının dokunuşundaki samimiyet karşısında şok olan adam, kadının elini kendi elinin içinde tutarak aralarına çekti.

Elini hızla adamın elinden çekip aldı, sesine yeniden canlılık gelmişti. "Umutsuzca tıraş olmaya ve temiz bir kıyafet değiştirmeye ihtiyacı olan bir adam görüyorum. Giyinmiş gibi ortalıkta dolaşmana gerçekten hiç gerek yok-"

"Kör bir adam tarafından mı?" diye sordu kuru bir sesle.

"Uşağınız yok mu?" diye sordu.

Yatak odasının zemininden bulup çıkardığı ve dikkatsizce boynuna doladığı kravatının kararlı bir şekilde çekiştirildiğini hissederek elini savuşturdu. "Onu kovdum. Kimsenin çaresiz bir hastaymışım gibi başımda dikilmesine katlanamam."

Yayına doğru ateşlenen bu uyarı atışını görmezden gelmeyi tercih etti. "Nedenini hayal bile edemiyorum. Sizin konumunuzda olan ve iki gözü de gayet iyi gören çoğu beyefendi kollarını iki yana açarak durmaktan ve çocuk gibi giyinmekten oldukça memnun. Eğer uşak istemezseniz, en azından uşaklara size sıcak bir banyo hazırlatabilirim. Tabii yıkanmaya da bir itirazınız yoksa."

Gabriel itiraz ettiği tek Şeyin o *kadın* olduğunu söylemek üzereydi ki aklına yeni bir düşünce geldi. Belki de onu haber vermeye teşvik etmenin birden fazla yolu vardı.

"Güzel, sıcak bir banyo tam da aradığınız Şey olabilir," dedi, sesine kasıtlı olarak ipeksi bir ton katarak. "Tabii ki kör bir adam için banyoda pek çok tehlike var. Ya küvete tırmanırken tökezler ve baŐımı  arparsam? Ya suyun altında kayıp boğulursam? Ya sabunu d Ő rsem? Kendi başıma almam pek beklenemez." Tekrar elini tuttu, bu kez ağzına götürdü ve dudaklarını avucunun ortasındaki hassas deriye değdirdi. "Hemşirem olarak Bayan Wickersham, beni *sizin* yıkamanızın daha uygun olacağını düşünüyorum."

Hak ettiği gibi k stahlığından dolayı onu tokatlamak yerine, elini ondan çekerek tatlı bir sesle, "Eminim benim hizmetime gerek kalmayacaktır. Şu kayıŐlı genç uŐaklarınızdan biri sizin için sabunu almaktan memnuniyet duyacaktır."

Bir konuda haklıydı. Gabriel aniden gülümsemek istedi. Onun caydırıcı ayak seslerinin merdivenlerden hızla indiğini duyduğunda, yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu.

Samantha Şamdanını havaya kaldırmıŐ, Gabriel Fairchild'ın portresini titrek bir ışık perdesiyle yıkıyordu.

Işık. Etrafındaki ev karanlık ve sessizdi, tıpkı efendisinin uyuduğunu umduğu gibi uyuyordu. Daha önceki karşılaşmalarından sonra Kont bütün gününü yatak odasının boğucu kasvetine kapanarak geçirmiş, yemek için bile dışarı çıkmayı reddetmişti.

Samantha başını yana eğerek portreyi inceledi, keşke onun cazibesine karşı rol yaptığı kadar bağışıklığı olsaydı. Her ne kadar 1803 tarihli olsa da, bir ömür önce de çizilmiş olabilirdi. Gabriel'in çocuksu gülümsemesindeki hafif küstahlık, açık yeşil gözlerindeki kendisiyle alay eden mizah pırıltısıyla yumuşatılmıştı. Geleceğe ve onun getireceği her şeye heves ve umutla bakan gözler. Görmemeleri gereken şeyleri hiç görmemiş ve bunun bedelini görüşleriyle ödemiş gözler.

Samantha uzandı ve bir parmak ucunu onun lekesiz yanağından aşağıya doğru çekti. Ama bu kez ne bir sıcaklık, ne de sersemletici bir farkındalık sarsıntısı vardı. Sadece onun hüznünlü dokunuşuyla alay eden soğuk bir tuval vardı.

Çarşafı portrenin üzerine yavaşça örterken, "İyi geceler, tatlı prens," diye fısıldadı.

Baharın yumuşak yeşil naneleri çayırıları ıslatıyordu. Kabarık beyaz bulutlar pastel mavi gökyüzünde kuzular gibi koşuşturuyordu. Soluk sarı güneş ışığı yüzünü sıcaklıkla yıkıyordu. Gabriel bir dirseğinin üzerine yuvarlandı ve yanındaki çimenlerde uyuklayan kadına baktı. Bir armut çiçeği

*aşağıya doğru sürüklenerek kadının yukarıya doğru
kıvrılmış buklelerinin arasına girmişti. Susamış
gözleri*

Saçlarının ılık bal rengi altını, yanağının tüylü şeftalisini, ayrık dudaklarının nemli mercanını.

Daha önce hiç bu kadar nefis ya da bu kadar baştan çıkarıcı bir renk tonu görmemişti.

Dudaklarını onun dudaklarına indirdiğinde, gözleri dalgalanarak açıldı ve dudakları uykulu bir gülümsemeyle kıvrıldı, hayran olduğu gamzeleri derinleştirdi. Ama tam ona uzanırken, bir bulut güneşin üzerinde dalgalanarak geldi ve kaçınılmaz gölgesi dünyasındaki tüm rengi kuruttu.

Karanlık tarafından yutulan Gabriel, yatağında doğruldu, sessizlikte nefes alış verişini sertleşiyordu. Sabah mı yoksa gece mi olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Tek bildiği, karanlıktan kaçmak için sığındığı tek yer olan rüyalarından kovulduğuydu.

Battaniyeleri geriye atarak bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve doğrulup oturdu. Başını ellerinin arasına alıp hem nefesini hem de yönünü bulmaya çalıştı. Bayan Wickersham'ın şu anki kıyafetine ne diyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Şu anda hiçbir şey giymiyordu. Belki de onun hassas duygularını incitmemek için boynuna temiz bir kravat düğümlemeliydi.

Uzun süre el yordamıyla uğraştıktan sonra nihayet yatağın ayakucuna serilmiş buruşuk sabahlığı buldu ve içine girdi. Kuşağı düğümleme zahmetine katlanmadan ayağa kalktı ve ağır adımlarla odanın içinde ilerledi. Ani uyanışı yüzünden hâlâ kafası karışık ve yatak ile yazı masası arasındaki mesafeyi

yanlış değerlendirmişti. Ayak parmakları

masanın pençeli ayaklarından birine çarptı ve bacağına karıncalanma hissi uyandıran bir acıya yol açtı. Yemin ederek masanın sandalyesine çöktü ve el yordamıyla ortadaki çekmecenin fildişi düğmelerini aradı.

Kadife kaplı çekmecenin içini yokladı, tam olarak ne bulacağını biliyordu: tek bir ipek kurdeleyle bağlanmış kalın bir mektup paketi. Paketi çekip çıkardığında burnuna cezbedici bir koku yayıldı.

Bu, sıradan bir sokak satıcısından alınmış beş para etmez bir limon mine çiçeği değil, zengin, çiçeksi ve baştan çıkarıcı bir kadın kokusuydu.

Derin bir nefes alan Gabriel, ipek kurdeleyi çekerek gevşetti ve ellerini pahalı keten kırtasiye malzemelerinin üzerinde gezdirdi. Kâğıtlar, aylardır kalbinin yanında taşıdığı mektuplar yüzünden buruşmuş ve yıpranmıştı. Bir tanesini açarak düzeltti ve parmak uçlarıyla mürekkebin zarifilmeklerini takip etti. Yeterince konsantre olursa tek bir kelimeyi, hatta belki de tanıdık bir cümleyi seçebilirdi.

Anlamsız kelimeler. Boş cümleler.

Eli gevşek bir yumruk haline geldi. Kör bir adamın, artık kendisini sevmeyen bir kadından gelen ve okuyamadığı mektupları biriktirmesinin ne kadar gülünç olduğunu düşünerek mektubu yavaşça yeniden katladı.

Eğer gerçekten sahip olduysa.

Yine de mektupların etrafındaki kurdeleyi özenle bağladıktan sonra yavaşça çekmeceye geri bıraktı.

DChıptex c d

Sevgili Bayan March,

*Tatlı sözlerle sana kur yapmama izin vereceğini
umabilir miyim?*

Gabriel ertesi sabah yatak odasından çıktığında, kendi arkadaşlarından kısa bir süreliğine uzaklaşmak için çaresizdi, şüpheyle yaptığı koklamalar sadece pastırma ve çikolatanın birbirine karışmış kokularını veriyordu. Bayan Wick- ersham'ın nerede gizleniyor olabileceğini merak ederek dikkatle onları yemek odasına kadar takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde, kimse sofrada adabını ya da kıyafetini eleştirmeden huzur içinde kahvaltı etmesine izin verildi. Yemeğini aceleyle ve her zamankinden daha az incelikle yedi, zorba hemşiresi üzerine atılmadan önce yatak odasının cennetine dönmeyi umuyordu.

Ağızdaki yağı masa örtülerinin bir köşesiyle sildikten sonra aceleyle gitti

Yani

Nesli McGeixss

merdivenlerden yukarı çıktı. Ama ana yatak odasına açılan süslü oymalı maun kapıya uzandığında, elleri sadece havayla buluştu.

Gabriel geri çekildi, acelesi yüzünden yolun bir yerinde yanlış bir yola sapmış olabileceğinden korkuyordu.

Neşeli bir ses, "Günaydın lordum!" diye bağırdı.

"Size de günaydın Bayan Wicker- sham," diye cevap verdi dişlerini sıkarak.

Yüzüne vuran güneş ışığının hain sıcaklığı, alnını okşayan hafif esinti, yatak odasının açık penceresinin hemen dışında tünleyen bir kuşun melodik cıvıltısı ile kendine olan güveni sarsılmış bir şekilde önce bir adım, sonra diğerini attı.

"Umarım davetsiz gelmemize aldırılmazsınız," dedi. "Siz aşağıda kahvaltıdayken odanızı havalandırırız diye düşündüm."

"Biz mi?" diye uğursuzca tekrarladı, cinayete kaç tanık olacağını merak ediyordu.

"Herhalde bütün işleri tek başıma yapmamı beklemiyordunuz! Peter ve Phillip sabah banyonu hazırlarken Elsie ve Hannah da yatağının çarşaflarını değiştiriyorlar. Bayan Philpot ve Meg avluda yatağınızdaki asmaları havalandırıyorlar. Ve sevgili Millie de oturma odanızın tozunu alıyor."

Su şırıltısı ve çarşafların hızlıca çırpılması onun iddialarını doğruladı. Gabriel derin bir nefes aldı.

Limon mine çiçeği ve çamaşır nişastasının tatlı tınısıyla zehirlenmiş bir nefes. Nefes alırken, soyunma odasının olduğu yönden bir farenin çıkarabileceği sese benzer bir hışırtı duydu. Çok tombul, saçları dökülmüş, yelek giymiş bir sıçan.

"Beckwith?" Gabriel havladı.

Hışırtılar kesildi ve yerini taş gibi bir sessizliğe bıraktı. Gabriel içini çekti. "Dışarı çıksan iyi olur,

Beckwith. Saç pomadının kokusunu alabiliyorum."

Karışık adımlar ona uşağın soyunma odasından sürünerek çıktığını haber verdi. Beckwith, hemşiresi onun orada bulunuşuyla ilgili neşeli bir açıklama yapamadan önce, "Başınızda bir uşağın dolaşmasını istemediğiniz için, lordum, Bayan Wickersham giysilerinizi türlerine ve renklerine göre gruplandırmamızı önerdi. Böylece bir uşağın yardımı olmadan kendi başınıza giyinebilirsiniz."

"Ve sen de bu görev için gönüllü olacak kadar nazıksın. *Et tu, Brute?*" Gabriel mırıldandı.

Yeni hemşiresi sadece kalan tek sığınağını işgal etmekle kalmamış, aynı zamanda kendi hizmetkârlarını da saldırıya önderlik etmeleri için askere almıştı. Onların sadakatini bu kadar çabuk kazanmayı nasıl başardığını merak ediyordu. Belki de onun cazibesini hafife almıştı. Şüphelendiğinden daha tehlikeli bir düşman olabilirdi.

"Bizi yalnız bırakın," diye sertçe emretti.
Çok fazla faaliyet içeren çılgınca bir
koşuşturma

Çarşafkların hışırtısı ve kovaların şingirtisi, hizmetkârların onu yanlış anlamış gibi bile yapmayacağını gösteriyordu.

"Lordum, gerçekten sanmıyorum ..." Beckwith teşebbüs etti. "Yani, sizi yatak odanızda yalnız bırakmak pek uygun değil-"

"Benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun?"

Bayan Wickersham da onu yanlış anlamış gibi davranmadı. Muhtemelen onun hafif tereddütünü fark eden tek kişi oydu. "Tabii ki hayır." "Onu duydunuz," dedi. "Gidin. Hepiniz."

Hizmetkârlar yanından hızla geçerken hava kıpırdadı. Son ayak seslerinin de aşağıya doğru koridorda, "Gittiler mi?" diye sordu.

"Gittiler."

Gabriel kapı kolunu bulana kadar arkasını karıştırdı. Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı, sonra da ona yaslanarak kadının tek kaçış umudunu kesti. "Hiç aklınıza gelmedi mi Bayan Wickersham," dedi sertçe, "kapımı kapalı bırakmamın bir nedeni olabilir mi? Yatak odamın rahatsız edilmemesini istemiş olabileceğim? Özel hayatıma değer veriyor olabilir miyim?" Sesi yükseldi. "Hayatımın küçük bir köşesini senin müdahaleci etkiden uzak tutmayı tercih edebileceğimi mi?"

"Minnettar olacağını düşünmeliydim." İşaret edercesine kokladı. "En azından artık burada keçi besliyormuşsunuz gibi kokmuyor."

Ona doğru ters ters baktı. "Şu anda

"Keçilerle birlikte olmayı tercih ederim."

Gerçekten de onun ağzını açtığını ve sonra kapattığını duydu. Tekrar konuşmaya çalışmadan önce ona kadar sayacak kadar durakladı. "Belki de ikimiz yanlış bir başlangıç yaptık lordum. Fairchild Park'a hayatınızı daha da zorlaştırmak için geldiğim gibi yanlış bir izlenime kapılmışsınız."

"Geldiğinizden beri 'yaşayan bir cehennem' kelimesi birden fazla kez aklıma geldi."

Sert bir iç çekti. "İnandığınızın aksine, bu pozisyonu hayatınıza daha fazla kolaylık getirebilmek için aldım."

"Ne zaman başlamayı planlıyordunuz?"

"Bana izin verir vermez," diye karşılık verdi. "Evi senin rahatın için yeniden düzenlemek sadece bir başlangıç olabilir. Seni bahçede yürüyüşe çıkararak, yazışmalarında sana yardımcı olarak, sana yüksek sesle kitap okuyarak can sıkıntısını gidermene yardımcı olabilirim."

Kitaplar, artık zevk alamayacağı bir zevkin bir başka acımasız hatırlatıcısıydı. "Hayır, teşekkür ederim. Bana aptal bir çocukmuşum gibi kitap okunmasını istemiyorum." Kollarını göğsünde kavuştururken Gabriel bile onun bir çocuk gibi davrandığının farkındaydı.

"Pekâlâ. Ama yine de körlüğünüze alışmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim yüzlerce şey daha var."

"Buna gerek kalmayacak."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşamaya hiç niyetim yok!" Gabriel kükredi, kontrolü sonunda kırılmıştı.

Bağırışının yankısı dindiğinde, aralarında bir sessizlik oluştu.

Kapıya yaslandı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Şu anda, biz konuşurken bile, babamın tuttuğu doktorlardan oluşan bir ekip Avrupa'yı dolaşıyor ve durumumla ilgili bulabildikleri tüm bilgileri topluyor. Gece yarısına doğru buraya dönmeleri planlanıyor. O zaman her zaman şüphelendiğim şeyi, yani rahatsızlığımın kalıcı olmadığını, sadece geçici bir sapma olduğunu doğrulayacaklar."

O anda Gabriel neredeyse onun gözlerini göremediği için şükredecekti. Gözlerinin derinliklerinde, şimdiye kadar ondan esirgediği tek eziyeti, acıma duygusunu bulacağından korkuyordu. Neredeyse onun kahkahasını tercih ederdi.

"Gözlerimi geri kazanmanın en iyi yanı ne olacak biliyor musun?" diye sordu usulca.

"Hayır," diye cevap verdi, sesindeki tüm kabadayılık gitmişti.

Doğruldu, ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Kadın, adam neredeyse üzerine çıkana kadar yer vermeyi reddetti. Kız geri çekilirken havanın değiştiğini hisseden adam, pozisyonları tersine dönene ve kız kapıya doğru geri çekilen taraf olana kadar beceriksizce onun yanında durdu. "Bazıları bunun güneşin batışını

izlemenin keyfi olduğuna inanabilir.

Mükemmel bir yaz gününün sonunda lavanta ufku."

Kadının sırtının kapıya dayandığını duyunca, bir avucunu arkasındaki kalın maun ağacına dayadı. "Başkaları bunu yakut kırmızısı bir gülün kadifemsi yapraklarını incelemek olarak değerlendirebilir ..." -soluğunun sıcak gıdıklamasını yüzünde hissedene kadar öne eğilerek sesini dumanlı bir okşayışa doğru derinleştirdi- "ya da güzel bir kadının gözlerine şefkatle bakmak. Ama size söz verebilirim ki Bayan Wickersham, tüm bu zevkler sizden kurtulmanın katıksız mutluluğunun yanında sönük kalacak."

Elini kapı koluna kadar kaydırarak kapıyı açtı ve kadını tökezleyerek koridora fırlattı.

"Kapıdan uzaklaştınız mı, Bayan Wickersham?" "Pardon?" diye tersledi, açıkça kafası karışmıştı. "*Kapıdan uzaklaştınız mı?*"

"Evet."

"Güzel."

Gabriel lafı daha fazla uzatmadan kapıyı suratına kapattı.

Samantha o günün ilerleyen saatlerinde Gabriel'in yatak örtülerini çamaşırcıdan almaya giderken antreden geçiyordu ki dumanlı baritonu yukarıdaki sahanlıktan aşağı süzüldü. "Söyle bakalım Beckwith, bizim Bayan Wickersham neye benziyor? Böyle bir kadın tasavvur etmek hayal gücümün sınırlarını zorluyor.

tuhaf bir yaratık. Zihnimde tek canlandırabildiğim, bir kazanın üzerine eğilmiş, neşeyle gıdaklayan bir tür solmuş kocakarı."

Samantha sarsılarak durdu, kalbi panikle çarpıyordu. Titreyen elini önce ağır gözlüklerine, sonra da ensesinde sıkı bir düğüm haline getirdiği donuk, kızıl kahverengi saçlarına dokundurdu.

Ani bir ilhamla Beckwith'in görüş alanına geri döndü ve varlığını belli etmemesi için ona sessizce yalvararak dudaklarına bir parmak bastırdı. Gabriel duvara yaslanmış, heybetli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Uşak mendilini çıkarıp nemli alnını sildi, efendisine olan sadakati ile Samantha'nın yalvaran bakışları arasında bocaladığı her halinden belliydi. "Hemşirelere göre, sanırım onu oldukça sıradan biri olarak tanımlayabilirsin."

"Hadi ama Beckwith. Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin. Saçları buz gibi sarı mı? Yoksa soluk gri mi? Yoksa is gibi siyah mı? Kırpılmış mı? Yoksa başının etrafını saran örgülü bir taç mı? Kulağa geldiği kadar büzülmüş ve kemikli mi?"

Beckwith tırabzanın üzerinden Samantha'ya çılgınca bir bakış fırlattı. Cevap olarak yanaklarını şişirdi ve elleriyle kendi etrafında kocaman bir daire çizdi.

"Oh, hayır, lordum. O oldukça iri bir kadın."

Gabriel kaşlarını çattı. "Ne kadar büyük?"

"Ah, yaklaşık ..." Samantha önce on, sonra sekiz parmağını kaldırdı. "Yaklaşık seksen taş," diye bitirdi Beckwith kendinden emin bir şekilde.

"Seksen taş! Aman Tanrım! Ben bundan daha küçük midillilere binmişim."

Samantha gözlerini devirdi ve tekrar denedi.

"Seksen taş değil lordum," dedi Beckwith Yavaşça, bakışları kızın parlayan parmaklarında perçinlendi. "On sekiz."

Gabriel çenesini okşadı. "Bu garip. O kadar iri bir kadın için ayakları üzerinde oldukça hafif, öyle değil mi? Elini tuttuğumda yemin edebilirim ki ..." Açıklanamaz bir düşünceden arındırmak istercesine başını salladı. "Peki ya yüzü?" "We-e-e-e-ell," dedi Beckwith, Samantha parmak uçlarını burnunun üzerine kapatıp çekiştirme hareketi yapınca zaman kazanmaya çalışarak. "Bir yüzü var. oldukça uzun, sivri burun."

"Biliyordum!" Gabriel zaferle haykırdı. "Ve dişler gibi ..." Beckwith gözlerini kısarak

Samantha iki parmağını başının üzerinde gezdirirken gözleri şaşkınlık içindeydi. "Bir eşek mi?" diye cüret etti.

Başını sallayarak ellerini pençe şeklinde kıvrırdı ve minik zıplama hareketleri yaptı.

"Bir tavşan!" Sonunda oyunun havasına giren Beckwith, tombul ellerini çırpma üzereyken kendini durdurdu. "Tavşan gibi dişleri var!"

Gabriel memnuniyetle homurdandı. "Uzun, at

gibi yüzüne çok yakıştığına şüphe yok."

Samantha çenesine vurdu.

"Ve çenesinde," diye devam etti uşak, heyecanı artarak, "kocaman bir siğil var..." Samantha elini çenesinin altına koydu ve üç parmağını oynattı. "İçinden üç tane kıvrıcık kıl çıkıyor!"

Gabriel ürperdi. "Durum şüphelendiğimden de kötü. Bana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

Beckwith gözlüklerinin arkasından masumca göz kırptı. "Ne düşünüyorsunuz lordum?"

Gabriel soruyu elinin tersiyle itti. "Hiçbir şey. Hem de hiç. Korkarım kendi kendime çok fazla zaman geçirmemin bir sonucu." Bir elini kaldırdı. "Lütfen Bayan Wickersham'ın görünüşü hakkında daha fazla yorum yapmayın. Belki de bazı şeyleri hayal gücüne bırakmak daha iyidir."

Merdivenlere doğru döndü, adımları ağırdı. Samantha kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına götürdü ama tüm çabalarına rağmen bir gıcırtı kaçtı.

Gabriel yavaşça topuğunun üzerinde döndü. Burun deliklerinin genişlediğini hayal etti mi? Dudağının şüpheli kıvrımını? Nefesini tuttu, en ufak bir hareketin ya da ters bir hareketin onu ele vermesinden korkuyordu.

Başını yana eğdi. "Bunu duydun mu Beckwith?"

"Hayır, lordum. Ben hiçbir şey duymadım. Bir döşeme tahtasının gıcırtısını bile."

Gabriel'in görmeyen bakışları zemini taradı ve geri dönüp Samantha'nın yakınında durdu. "Bayan Wickersham'ın bir farenin özelliklerinden herhangi birine sahip olmadığından emin misiniz? Seğiren bıyıklar? Peynire karşı tutkulu bir düşkünlük? Belki de etrafta dolaşp insanları gözetleme eğilimi?"

Beckwith'in alnı yeniden parlamaya başlamıştı. "Oh, hayır, lordum. Bir kemirgene zerre kadar benzemiyor."

"Bu büyük şans. Çünkü eğer yapsaydı, ona bir tuzak kurmam gerekebilirdi." Tek kaşını kaldırarak topuklarının üzerinde döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı, Samantha'yı nasıl bir yem kullanabileceğini merak etmek zorunda bıraktı.

Çanlar çalıyor, şarkılarını kırlarda tatlı tatlı söylüyorlardı. Samantha yuvarlandı ve kuş tüyü yastığının derinliklerine gömüldü, güneşli bir Cumartesi sabahı ve gülümseyen insanlarla dolu bir kilise hayal etti. Sunağın önünde bir adam duruyordu, geniş omuzları sabahlık paltosunun açık kahverengi ketenini zorluyordu. Samantha titreyen ellerinde bir buket leylakla uzun koridorda ilerlemeye başladı. Adamın kendisine gülümsediğini hissedebiliyor, karşı konulmaz sıcaklığının onu kendisine doğru çektiğini hissedebiliyordu ama vitray pencerelerden süzülen güneş ışığı ne kadar parlak olursa olsun ya da ona ne kadar yaklaşırsa yaklaşıp, adamın yüzü gölgede

kalıyordu.

Çanların sesi y ü k s e l d i , artık

Melodikti ama sarsıcı ve akortsuzdu. Sert ve ısrarlı şingirtılarına yatak odasının kapısına daha da ısrarlı bir şekilde vurulması eklendi. Samantha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bayan Wickersham!" diye bağırdı panikle karışık boğuk bir ses.

Samantha yataktan fırlayıp kapıya koştu ve pamuklu geceliğinin üzerine bir sabahlık geçirdi. Kapıyı açtığı anda kontun telaşlı uşağının koridorda durduğunu ve titreyen eliyle bir dal mum tuttuğunu gördü.

"Aman Tanrım, ne oldu Beckwith? Ev yanıyor mu?"

"Hayır, hanımefendi, efendi arıyor. Siz gelene kadar zili susmayacak."

Kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Çağıracağı son kişinin ben olacağımı düşünmeliydim. Özellikle de bu sabah beni yatağından fırlatıp attıktan sonra."

Beckwith başını salladı, titreyen çenesi ve kızarmış gözleri onu gözyaşlarına boğulmaktan sadece bir nefes uzakta gösteriyordu. "Onu ikna etmeye çalıştım ama sadece seni istediğinde ısrar ediyor."

Bu sözler Samantha'yı duraksatsa da, o sadece "Pekâlâ. Hemen geliyorum."

Koyu mavi, yüksek belli sabahlığının sadeliğine ve yeni Fransız stillerine şükrederek çabucak giyindi. En azından bir hanımefendinin hizmetçisini bekleyerek değerli zamanını boşa harcamak zorunda kalmamıştı.

Korsesini bağlamak ya da ipek kaplı yüzlerce küçük düğmeyle boğuşmak için.

Odasından çıktığında, uçuşan saçlarını hâlâ sarkık saç buklesinin içine sokuyordu, Beckwith onu Gabriel'in yatağının yanına götürmek için koridorda bekliyordu. Uzun bir koridorda aceleyle ilerleyip evin üçüncü katına çıkan geniş merdivenleri tırmanırken Samantha eliyle esnemesini bastırdı. Sahanlıktaki yeni yıkanmış pencereden sızan bulanık ışığa bakılırsa, gece şafağa teslim olmaya daha yeni başlıyordu.

Gabriel'in yatak odasının kapısı aralık duruyordu. Kapının güçlü şingirtisi olmasa Samantha onu ölümün eşiğinde, yere yığılmış halde bulmaktan korkabilirdi.

Onun yerine, dört direkli yüksek karyolasının tik ağacından oyma başlığına yaslanmıştı ve gayet sağlıklı görünüyordu. Gömlek giymemişti ve ipek çarşafın kalçalarına kadar inmesine bakılırsa pantolon da giymemişti. Mum ışığı, zaten altın tozu serpilmiş gibi görünen tenine parlayan bir renk katıyordu. Bakışları o etkileyici kas ve sinir yığına yöneldiğinde Samantha ağzının kuruduğunu hissetti. Parlak bir tutam saç, çarşafın altında dağılmadan önce adamın gergin karnında dar bir kurdeleye dönüşüyordu.

Samantha bir an için Beckwith'in mumları bırakıp ellerini gözlerine kapatmasından korktu. Kâhyanın skandal yaratan

Gabriel, elindeki çana son bir kez kayıtsızca vurdu.

"Gerçekten mi, lordum!" Beckwith elindeki mum dalını yakındaki bir iskele masasının üzerine bıraktıktan sonra kapının yanında esas duruşa geçti. "Genç hanım gelmeden önce en azından üzerinizi örtmeniz gerekmez miydi?"

Gabriel kaslı kollarından birini yanında yığılı duran yastıkların üzerine atarak büyük, tembel bir kedi gibi gerindi. "Bağışlayın beni, Bayan Wickersham. Daha önce hiç kadın görmediğinizi fark etmemiştim. daha önce gömleksiz bir adam."

Yanaklarına dolan ateşi göremediği için şükreden Samantha, "Alay etme. Gömleksiz bir sürü erkek gördüm." Yanakları daha da ısınmıştı. "Görevlerimi yerine getirirken demek istedim. Bir hemşire olarak."

"Bu çok büyük bir şans. Ama yine de senin hassas duygularını incitmek istemem." Gabriel buruşuk bir kravat bulana kadar yatak örtülerini karıştırdı. Kumaş parçasını boynuna doladı ve beceriksizce bir düğüm attıktan sonra şeytani bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "İşte böyle. Daha iyi oldu mu?"

Her nasılsa gömlek giymeden kravat takarak daha da düzgün görünmeyi başarmıştı. Eğer bu onun için kurduğu tuzaksa, iyi yemlemişti. Mücadele etmeden yakalanmak istemeyen Saman yatağa doğru yürüdü. Gabriel, bir parmağını kötü yapılmış düğümüne sokup çekiştirerek çözerken kaskatı kesildi.

Onun temkinli hareketsizliğine ve uyumlu çabalarına rağmen, dantel kenarlı keteni herhangi bir uşağın geliştirmeye cesaret edebileceği karlı bir şelaleye dönüştürürken parmaklarının arkası onun teninin sıcak kadifesine birden fazla kez dokundu.

"İşte," dedi, elindeki işi onaylarcasına sıvazladı. "*Bu daha iyi.*"

Gabriel'in yaldız uçlu kirpikleri gözlerinin üzerine düşmüştü. "Beni onunla boğmadığına şaşırdım."

"Bu ihtimal ne kadar cazip olursa olsun, şu anda başka bir iş aramak gibi bir niyetim yok."

"Kravatını bu kadar ustalıklı bağlayabilen bir kadın bulmak nadirdir. Beceriksiz bir babanız ya da dedeniz var mıydı?"

"Kardeşlerim," demekle yetindi. Doğruldu ve onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Körlüğüne rağmen, onun hâlâ kendisinin istediğinden daha fazlasını gördüğünden korkuyordu. "Şimdi ev halkının yarısını neden sabahın köründe sıcak ve rahat yataklarından kaldırdığın konusunda beni aydınlatmak ister misin?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, vicdanım beni rahatsız ediyordu."

"Böylesine nadir bir olayın neden uykunuzu kaçırdığını anlayabiliyorum."

Gabriel uzun, zarif parmaklarını ipek kaplı bir desteğin üzerine vurarak onun bu çıkışını onayladı. "Burada, yatağımda tek başıma uzanırken birden bunun ne kadar adaletsiz olduğunu fark ettim.

Görevlerini yerine getirmene engel olmam." Asık suratlı ağzı bu kelimeyi okşayarak Samantha'nın omurgasında tuhaf bir ürperti yarattı. "Siz belli ki yüksek ahlaki karaktere sahip bir kadınsınız. Hiçbir şey yapmadan arkanıza yaslanıp oldukça cömert maaşlarınızı almanızı beklemek pek doğru olmaz. Ben de sizin için telefon ederek durumu düzeltmeye karar verdim."

"Ne kadar düşüncelisiniz. Ve sadece hangi İlk önce benim yapmamı istediğiniz *görev* nedir?"

Yüzü aydınlanmadan önce bir an düşündü. "Kahvaltı. Yatakta. Bir tepside. Lütfen Étienne'i bu kadar erken rahatsız etmeyin. Eminim idare edebilirsin. Yumurtalarımın pişmiş, pastırmamın da kenarlarının hafif kızarmış olmasını istiyorum. Çikolatamın dumanı tüksün ama *çok* sıcak olmasın. Dilimi yakmak istemem."

Onun bu küstahlığı karşısında şaşırان Samantha, Beckwith'le bakıştı. "Başka bir şey var mı?" "*Majesteleri*" diye eklememek için alt dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

"Biraz çiroz ve taze pişmiş, bal ve tereyağı sürülmüş iki çörek. Kahvaltıdan sonra ortalığı topladıktan sonra belki bir banyo hazırlar ve oturma odamın tozunu alırsın." Ona doğru göz kırptı, o uğursuz yara izinin alçaltabileceği kadar melek gibi görünüyordu. "Çok zahmet olmayacaksa tabii ki."

"Hiç sorun değil," diye onu temin etti. "Bu benim işim."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı.

Adamın ağzının sağ köşesi alçakça bir gülümsemeyle kıvrılırken, Samantha onun hassas kuyruğuna takılan bir kapanın sesini net bir şekilde duydu.

DChaptex s d

Sevgili Bayan March,

Ballı sözlerimle alay ediyorsanız, belki de onun yerine ballı öpücüklerle size kur yapmaya çalışmalıyım.

"Bayan Wickersham? Oh, Bayan Wickersham?" Bu ağlamaklı nakarata Gabriel'in çanının neşeli şingirtısı eşlik ediyordu.

Samantha yavaşça yatak odasının kapısında döndü, o sabah üçüncü kez alt kattaki mutfaktan dört kat merdiven çıktığı için hâlâ nefessizdi.

Hastası sabah güneşinin altında, yatak yastıklarının arasına uzanmıştı. Buruşuk çarşafların üzerine yayılmış, güneş ışığı karmakarışık saçlarının arasından süzülürken, bir hastadan çok tutkulu bir randevunun tadını çıkarmış bir adama benziyordu.

Samantha'nın az önce kendisine uzattığı

Wedgwood fincanını uzattı, hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle

ağzının yara almamış köşesinden aşağı iniyordu. "Korkarım çikolatam ılık. Étienne'den yeni bir kap yapmasını rica edebilir misiniz?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Samantha, yatağa dönüp fincanı adamın elinden gereğinden fazla güç kullanarak aldı.

Zil tekrar çalmaya başladığında merdivenlerin tepesine bile ulaşmamıştı. Durdu ve adımlarını özenle geri çekmeden önce nefesinin altında ona kadar saydı. Kafasını kapı çerçevesinden uzattı. "Zili mi çaldınız?"

Gabriel zili bıraktı. "Döndüğünde gardırobumu yeniden düzenleyebilirsin diye düşündüm. Tüm kravatlarımı, yeleklerimi ve çoraplarımı bir araya getirirsen, giyinmemin daha kolay olacağına karar verdim."

"Geçtiğimiz hafta içinde yatağından kalkıp giyinecek kadar uzun süre uyuduğunu bilmiyordum. Ve dün altı saatimi giysilerinizi eksiksiz takımlar halinde eşleştirmekle geçirdim çünkü siz onları türlerine göre ayırmak istemediğinize karar verdiniz."

Gabriel içini çekti, parmakları saten örtüyü amaçsızca çekiştiriyordu. "Peki, eğer çok zahmetliyse..." Başını eğerek, meydan okumayı aralarında havada asılı bıraktı.

Dişlerini sıkarak, daha çok bir ölüm rictus'u gibi hissettiren bir gülümsemeyle gülümsedi. "Hayır dememeliyim. Aksine, bu hem bir ayrıcalık hem de bir zevk olacak."

Darmadağınık yatak örtüleri arasında zili bulamadan Samantha yatağını açtı.

Fransız aşçıyı, efendisinin bir sonraki çikolata tenceresine baldıran otu katması için ikna edip edemeyeceğini merak ederek merdivenlerden aşığı indi. O günün geri kalanını da tıpkı geçen hafta boyunca uyanık olduğu her anı geçirdiği gibi Gabriel'in emrinde geçirdi. Onu çağırdığı ilk sabahtan beri, Gabriel ona kendine ait tek bir saniye bile vermeyi reddetmişti. Ne zaman birkaç dakikalığına oturmayı ya da kısa bir uyku çekmek için yatak odasına kaçmayı dşunse, zil yeniden çalmaya başlıyordu. Bu ısrarlı şıngırtı sabah, öğle ve gece devam etti, ta ki diğer askerler yastıklarıyla uyumak zorunda kalana kadar.

kulaklarının üzerine bastırılmış.

Adamın ne yapmaya çalıştığını tam olarak bilmesine rağmen Samantha onun kendisini istifaya zorlamasına izin vermedi. Yaşlı Cora Gringott ya da dul Hawkins'ten çok daha sert bir yapıya sahip olduğunu kanıtlamaya kararlıydı. Daha önce hiçbir hemşire sorumluluğundaki kişilerin iyiliğine kendini bu kadar adamamıştı. Her iğneleyici sözünü geri alıyor ve yorulmak bilmeden uşak, aşçı, bakıcı ve hastabakıcı rollerini oynuyordu.

Gabriel özellikle yatma vaktinde huysuzlanırdı. Gabriel battanileri üzerine örter ve yatak örtülerini çekerdi ama Gabriel odanın biraz havasız kaldığını söylerdi. Kadın yatak örtülerini açar, battanileri sıyrır ve bir pencere açardı, ama kadın daha kapıya ynelemeden Gabriel i çeker ve

Gece havasının onu ölümcül bir şekilde üşütmesinden korktuğunu söylerdi. Üstünü tekrar örttükten sonra kapının eşiğinde oyalanır, yaldızlı kirpiklerinin yanaklarına yerleşmesini beklerdi. Sonra aceleyle merdivenlerden kendi yatak odasına inecek, şimdiden kuştüyü yatağını ve kesintisiz bir uykunun hayalini kuracaktı. Ama başı yastığının pelüş kaz tüyüne gömülmeden önce zil yeniden çalmaya başlayacaktı.

Samantha giysilerini giydikten sonra aceleyle merdivenleri çıktı ve Gabriel'i yatak başlığına yaslanmış, melek gibi gülümserken buldu. Onu rahatsız etmekten nefret ediyordu, koyun gibi itiraf edecekti, ama gece için emekli olmadan önce yastıklarını dolgunlaştırmanın bir sakıncası var mıydı?

O gece Samantha sonunda Gabriel'in oturma odasındaki kanatlı koltuğa çöktü ve sadece ağrıyan ayaklarını birkaç değerli dakika için desteklemeyi düşündü.

Gabriel yatağına uzanmış, uyuyormuş gibi yapıyor ve kapının gıcirtısını bekliyordu. Bayan Wickersham'ın yatak odasında koşuştururken, mumları üflerken ve yataktan çıkmadan yere saçtığı eşyaları toplarken çıkardığı rahat hışırtilara alışmıştı. Onun uyuduğuna inandığı anda kaçmaya çalışırdı. Adam onun gittiği anı her zaman bilirdi. Onun yokluğu neredeyse hissedilir bir boşluk bırakıyordu.

Ama bu gece hiçbir şey duymadı.

"Bayan Wickersham," dedi sert bir sesle, uzun ayaklarını battaniyenin altından çıkararak, "sanırım ayak parmaklarım üşüyor."

Ayak parmaklarını oynattı ama yanıt alamadı. "Bayan Wickersham?"

Tek cevabı hafif bir horlama oldu.

Gabriel yatak örtülerini geriye attı. Gece gündüz hasta rolü oynamak giderek daha da yorucu olmaya başlamıştı. Hemşiresinin bu kadar çekilmez hale gelmesine inanamıyordu. Bu inatçı yaratık günler önce istifa etmeliydi. Taleplerine nazikçe karşılık vermesine rağmen, kırılgan kısıtlamaları çatlama belirtileri gösteriyordu.

Ancak bu gece, bir saat içinde üçüncü kez yastıklarını dolgunlaştırmasını rica ettikten sonra, onun elinde yastıkla üzerinde gezindiğini hissetmiş ve boğularak öldürülmekten bir titrek de- mand uzakta olduğunu anlamıştı.

Yatak odasına bitişik olan oturma odasına ulaşana kadar kâğıt kaplı paneller boyunca ilerledi. Horultuların siren melodisi onu ocağın önünde çömelmiş olan berjer koltuğa çekti. Havadaki serinliğe bakılırsa, Bayan Wickersham kendi rahatı için ateş yakma zahmetine katlanmamıştı.

Vicdan azabıyla kıvranan Gabriel sandalyenin yanında diz çöktü. Yorulmak nedir bilmeyen hemşiresini bu hale ancak yorgunluk getirebilirdi! Onu sarsıp uyandırması gerektiğini, ısrar etmesi gerektiğini biliyordu.

Hemen kalkıp pencereyi kapatmasını ya da ayak parmaklarını ısıtmak için yüne sarılmış sıcak bir tuğla getirmesini istedi. Ama bunun yerine kendini ona doğru uzanırken, parmaklarını alnını taçlandırıan uçuşan saç tutamlarına dokundururken buldu. Saçlar beklediğinden daha yumuşaktı, parmak uçlarının arasında ipek gibi kayıyorlardı.

Horlama kesildi. Sandalyede kıpırdandı. Gabriel nefesini tuttu ama kadının nefes alış verişi hızla derin ve düzenli bir ritme oturdu.

Eli çelik gözlüklerinin buz gibi metalini sıyırdı. Beckwith'in iddialarına rağmen, gözlükler böyle bir ağırlığı taşıyamayacak kadar küçük bir burnun üzerinde eğri duruyor gibiydi. Gabriel gözlüğü yavaşça çıkarıp bir kenara koydu ve sadece onun rahatını düşündüğüne kendini ikna etti. Ama yüzü Gabriel'in dokunuşuna açıkken, Gabriel'e karşı koyamayacağı kadar büyük bir cazibe sunuyordu.

Sadece kendini suçluyordu, dedi kendi kendine kararlılıkla. Beckwith'i ona o kötü oyunu oynaması için ikna etmeseydi, görünüşüyle ilgili merakı tatmin olabilirdi.

Gabriel parmak uçlarını kızın yanaklarında gezdirdi, teninin yumuşaklığı gözlerini kamaştırdı. Sert sesinin onu inandırdığından çok daha genç olmalıydı.

Keşfi merakını gidermek yerine daha da derinleştirdi. Kibar bir genç kadın neden böylesine nankör bir mesleği seçmişti? Kumar

alışkanlığı olan bir babanın ya da hayatını mahveden vefasız bir sevgilinin kurbanı mı olmuştu?

sonra da onu kendi başının çaresine bakmaya mı bıraktılar? Eğer mürebbiye ya da terzi olarak iş bulamazlarsa, bu kadınlar çoğu zaman kendilerinden başka satacak malları olmadan sokaklara düşüyorlardı.

Dikkatli incelemesi, yüzünde uzun ya da ata benzer hiçbir şey olmadığını kanıtladı. Deli dana kemikleri onu mükemmel bir kalp şeklinde şekillendirmiş, yanaklara doğru genişlemiş ama kıllı ya da başka türlü bir ben izine rastlanmayan oldukça sivri bir çeneye doğru sivrilmişti. Gabriel'in başparmağı diğer parmaklarından uzaklaşıp daha cazip bir yumuşaklıkla karşılaştı.

Adam başparmağının ucunu kızın dolgun dudaklarının üzerinde gezdirirken, Bayan Wickersham yanağını avucuna dayadı ve dudaklarından küçük, boğuk bir memnuniyet iniltisi kaçtı.

Gabriel dondu kaldı, kasığındaki sıcak kan dalgası karşısında felç oldu. Devrelerinin iyi olmasıyla övünüyordu ama o ana kadar ne kadar iyi olduğunu fark etmemişti. Bir kadının tenini dokunuşunun altında sıcak hissetmeyeli, dudakları davetkâr bir şekilde ayrılırken nefesinin okşayışını hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Trafalgar'dan önce bile, neredeyse bir yılını denizde geçirmiş, yanında sadece bir paket yıpranmış mektup ve onu ısıtacak gelecek hayalleri kalmıştı. Efendiliğin o ilk tatlı vuruşunun ne kadar güçlü olabileceğini unutmuştu. Ve ne kadar tehlikeli olduğunu.

Elini geri çekti, kendinden iyice nefret ediyordu. Hemşiresi uyanıkken ona eziyet etmek başka bir şeydi.

Uyurken onu okşadı. Tekrar ona uzandı, bu sefer onu sarsarak uyandırmaya ve akli tamamen başından gitmeden önce kendi yatak odasına göndermeye kararlıydı.

Kıpırdandı ve narin horlamaları yeniden başladı.

Gabriel iç çekti.

Nefesinin altında birkaç renkli yemin mırıldanarak, beceriksizce bitişikteki odaya geri döndü ve bir yorgan kaptı. Oturma odasına döndü ve kendi soğuk, boş yatağına doğru tökezlemeden önce yorganı beceriksizce onun üzerine örttü.

Samantha rahat yuvasının derinliklerine kıvrıldı ve sanki bir düzine sinir bozucu elf sağ ayağında iğne işi yapıyormuş gibi hissettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. Uyanmak istemiyordu, hâlâ bilincinin kenarlarına yapışmış olan bu lezzetli rüyadan vazgeçmek istemiyordu. Ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyordu. Tek bildiği, bu rüyada kendini sıcak, güvende ve sevilmiş hissettiği idi ve bu rüyayı bırakmanın ona çaresiz bir özlem duygusundan başka bir şey bırakmayacağıydı.

Gözleri yavaşça açıldı. Kanatlı pencereden, şafağın doğu ufkunu saran pembemsi altın sarısı pusunu görebiliyordu. En son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğini hatırlamaya çalışarak esnedi ve sert kaslarını gerdi. Karıncalanan ayağını altından çekerken, kucağına örtülen yorgan yere kaydı.

Samantha gözlerini kırpıştırarak kuş tüyü yorgana baktı ve bunun Kont'un yatağındaki lüks battaniyelerden biri olduğunu anladı. Şaşkınlık içinde, içgüdüsel olarak uzanıp gözlüklerini çıkardı. Gözlüğü yoktu.

Kendini fena halde açıkta hissettiğinden, uyurken kaymış olabileceğini düşünerek etrafındaki sandalyeyi el yordamıyla yokladı. Ama öne doğru eğildiğinde, onları sandalyenin yanındaki halının üzerinde düzgünce katlanmış olarak buldu.

Birdenbire uyanan Samantha onları giydi ve dikkatle oturma odasına baktı. Dün gece sandalyeye yığıldığını zar zor hatırlıyordu, ama rüyasının kışkırtıcı parçaları ona geri dönüyordu - bir adamın sıcak parmakları saçlarına dokunuyor, tenini okşuyor, dudaklarının yumuşaklığını okşuyordu. Gözlerini kapatarak iki parmağını dudaklarına dokundurdu ve adamın dokunuşunun uyandırdığı o enfes hissi ve özlemi yeniden yaşadı.

Ya rüya olmasaydı?

Samantha bu çılgın düşünceyi kafasından atarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Yan odada uyuyan adamın böyle bir tenezzülde bulunabileceğinden bile şüpheliydi. Ama yine de onu kimin örttüğüne ve gözlüklerini kimin bu kadar özenle çıkardığına dair hiçbir açıklaması yoktu.

Yorganı kaldırarak ayağa kalktı ve ne bulmayı umduğundan emin olmadan sessizce bitişikteki yatak odasına girdi. Gabriel buruşuk

yatak örtülerinin arasında yüzüstü uzanmış,
kollarını kavuşturmuş başını kucaklıyordu. İpek
çarşaf

Kaslarla dalgalanan ve göğsüyle aynı altın rengi kıllarla kaplı bir kalçasından kaydı. Samantha onun bu kasları nasıl kazandığını çok iyi biliyordu; ata binerek, avlanarak, bir geminin güvertesinde dolaşarak, emrindeki adamlara bağırarak.

Yatağa doğru yaklaştı. Aylardır bu evde kapalı kalmasına rağmen, sırtının gergin, pürüzsüz derisi güneşin öptüğü parlaklığını tamamen kaybetmemişti. Erimiş altının dökülmesiyle cezbedilen Samantha elini uzattı. Parmak uçları adamın tenine zar zor dokunsa da, içinden bir farkındalık sarsıntısı geçti ve kendi tenini ısıttı.

Yüzsüzlüğü karşısında dehşete kapılan kadın elini geri çekti. Yorganı dikkatsizce onun üzerine attı, sonra da kapıya doğru koşmaya başladı. Bayan Philpot ve diğer hizmetkârların, onu şafak vakti yüzü kızarmış, gözleri uykudan ağırlaşmış bir halde Kont'un yatak odasından sürünerek çıkarken yakaladıklarında ne düşüneceklerini hayal bile edemiyordu.

Tırabzana tutunarak, parmak uçlarında aceleyle merdivenlerden aşağı indi. Neredeyse kendi sahanlığına ulaşmıştı ki, üst kattan neşeli bir şingirtı geldi. Samantha donakaldı, Gabriel'in sadece uyuyor numarası yapıyor olabileceği düşüncesiyle dehşete kapıldı.

Çan tekrar çaldı, tiz sesi daha da ısrarcıydı.

Omuzları çöktü, yavaşça döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Öğleden sonra erken saatlerde zilin cehennemi yankısı Samantha'nın kafatasında kalıcı bir yer edinmiş gibiydi. Gabriel'in soyunma odasının zemininde elleri ve dizleri üzerindeydi, ulaşamayacağı bir yere kaymış olan ipek bir kravatı almak için geriniyordu ki zil tekrar çalmaya başladı. Şaha kalktı ve başını sertçe yukarıdaki rafa çarptı. Raf devrildi ve üzerine bir düzine kunduz şapkası yağdı.

"Tek kafalı bir adamın neden bu kadar çok şapkaya ihtiyaç duyduğunu anlayamıyorum," diye mırıldandı.

Terden ıslanmış saçları başına yapışmış ve her iki elinde bir çift zehirli yılan gibi tuttuğu kravatıyla soyunma odasının boğucu sınırlarından çıktı. "Zili çaldınız mı lordum?" diye hırladı.

Pencereden süzülen güneş ışığı, karmakarışık saçlarının etrafında Raphaelvari bir hale oluştursa da Gabriel'in yaralı yüzü, her isteğinin yerine getirilmesine alışmış despot bir prensin asık suratına bürünmüştü. "Ben de nereye gittiğini merak ediyordum," dedi, her zamankinden daha da asık suratlı bir ses tonuyla.

"Brighton sahilinde güneşleniyordum," diye cevap verdi. "Beni özleyeceğini düşünmemiştim."

"Babamdan ya da doktorlarından herhangi bir haber var mı?"

"On dakika önce kontrol ettiğimden beri yok."

Ağzı gerildi, sessizce ona sitem etti. İkisi de bütün gün kötü bir öfke içindeydi. Bütün gece uyumuş olmalarına rağmen, Saman'ın aklında hâlâ o anlaşılması güç rüya parçası ve onun aptalca okşamasını hissetmiş olma ihtimali vardı. Ya onun bir erkeğin dokunuşuna aç, zavallı, kurumuş yaşlı bir hizmetçi olduğunu düşündüyse?

Aralarındaki nezaketi yeniden tesis etmek için çaresizce, "Günün yarısında soyunma odanızdaydım lordum, kravatlarınızı kumaşlarına ve boylarına göre sıraladım, tıpkı bana emrettiğiniz gibi. Elbette bunun önüne geçecek kadar acil bir görev yoktur."

"Burası çok sıcak." Gabriel elinin tersini alnına bastırdı. "Sanırım ateşim çıkıyor." Battaniyeleri geriye atarak kaslı kalçasını utanmazca tekrar ortaya çıkardı. Samantha o sabah sadece dizlerine kadar örtüyor olsa bile bir çift pantolon giydiği için minnettar olabilirdi.

Farkında olmadan, kızaran boğazını adamın kravatlarından biriyle sildi. "Gün mevsim normallerinin dışında sıcak. Belki pencereleri açarsam ..."

Odanın yarısını geçmişti ki, "Zahmet etme. Leylak kokusunun sadece burnumu gıcıklayacağını ve beni

hapşırarak." Yastıkların üzerine çökerek elini isteksizce salladı. "Belki bir süreliğine beni yelpazeleyebilirsin."

Samantha'nın çenesi düştü. "Ağızına biraz taze üzüm de atayım mı?"

"Eğer isterseniz." Zile uzandı. "Zili çalayım mı?"

Samantha dişlerini sıktı. "Neden onun yerine biraz soğuk su içmiyorsun? Öğle yemeğinden biraz kalmış olabilir."

Samantha kravatlarını köşede duran şoval bardağın tepesine fırlattıktan sonra iskele masasının üzerinde duran sürahidenden bir kadeh su doldurdu. Kalın toprak kap, taze kaynak suyunu serin tutmak için tasarlanmıştı. Yatağa yaklaşırken, Gabriel kör olmasaydı, onun kendisine baktığı kadar kuşkuyla bakacağı hissinden kurtulamıyordu.

"Al bakalım," dedi ve kadehi adamın eline tutuşturdu.

Parmaklarını onun etrafında kapatmayı reddetti. "Neden bu şerefe nail olmuyorsun? Çok yorgun olduğuma inanıyorum." İç çekti. "Dün gece pek iyi uyuyamadım. Rüyamda sürekli yan odada yavru bir ayının hırladığını gördüm. Çok üzücüydü."

Yastıkların arasında arkasına yaslandı, annesinden yem bekleyen bir yavru kuş gibi dudaklarını araladı. Samantha uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı, sonra kadehi kaldırdı. Kadeh

Soğuk su akıntısı Gabriel'in yüzüne çarptı. Oturur pozisyona fırladı, kekeliyor ve küfrediyordu.

"Lanet olsun, kadın! Ne yapmaya çalışıyorsun, beni boğmaya mı?"

Samantha yataktan uzaklaştı ve kadehi masanın kenarına çarparak geri indirdi. "Boğulmak senin gibiler için fazla iyi. Dün gece yan odada uyuyan yavru bir ayı olmadığını çok iyi biliyorsun. O bendim! Ve sen ne cüretle benim şahsımla böyle rezilce oynarsın!"

Gabriel kirpiklerindeki suyu kırıştırdı, hem öfkeli hem de şaşkın görünüyordu. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"Gözlüklerimi çıkardın!"

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Bu halinle kıyafetlerini çıkardığımı sanırsın!"

Samantha sade, şişe yeşili günlük elbisesinin yüksek yakalı korsajını sıkıca kavradı. "Senin yapmadığını nereden bileyim?"

Aralarında, sıcak havadan daha yoğun bir sessizlik vardı. Sonra dumanlı sesi alçak ve tehlikeli bir bölgeye daldı. "Eğer giysilerinizi çıkarmış olsaydım, Bayan Wickersham, sizi temin ederim ki bunun için uyanmaya değerdi." Samantha bu ipeksi övünmenin bir vaat mi yoksa tehdit mi olduğuna karar vermeden adam devam etti. "Tek yaptığım gözlüğünüzü çıkarıp üzerinizi örtmektir. Sadece seni rahat ettirmeye çalışıyordum."

Kadının şaşkınlığı karşısında, adamın elmacık kemiklerinde suçlu bir kızarıklık belirdi. Onun kızarma yeteneğine sahip bir adam olduğunu düşünmezdi. Hem yalanlar hem de yarı doğrular onunki kadar kıvrak bir dilden dökülmeliydi.

Battaniyelerin arasına geri yerleşti, her zamankinden daha buyurgan bir tavırla. "Şimdi, doğaçlama banyomu bitirdiyseniz, bana bir havlu getirme nezaketini gösterebilirsiniz."

Samantha kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendin getir."

Gabriel altın rengi kaşlarından birini kaldırarak yara izini gerdi. "Pardon?"

"Havlu istiyorsan, kendin getir. El pençe divan durup seni beklemekten bıktım. Kör olabilirsin, ama hala mükemmel iki kolun ve bacağın var."

Onu haklı çıkarırcasına battaniyeleri geriye attı ve ayağa fırlayarak kadının üzerinde yükseldi. Zil uyumsuz bir sesle yere çarptı ve odanın yarısına kadar yuvarlandı.

Samantha onun çarşafların arasında uzanmadığı zamanlarda ne kadar heybetli olabileceğini unutmıştu. Özellikle de gömleksizken ve üzerinde sadece solmuş bir çift deri pantolon varken. Adamın yakınlığı nefesinin hızlanmasına ve teninin karıncalanmasına neden olsa da, tek bir adım bile geri çekilmeyi reddetti.

"Size hatırlatmama gerek var mı Bayan Wickersham, eğer buradaki çalışma koşullarını beğenmiyorsanız, istifanızı sunmanız yeterli."

"Pekâlâ lordum," dedi, buz gibi bir sakinlik çökmüştü üzerine. "Sanırım tam da bunu yapacağım. İstifa ediyorum."

Yüzünde neredeyse komik bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "İstifa ediyorum da ne demek?"

"Demek istediğim, maaşımı ve eşyalarımı toplayıp akşam olmadan evinizi boşaltmak niyetindeyim. İsterseniz Beckwith'den gitmeden önce gazeteye bir ilan daha vermesini isteyebilirim. Bu sefer daha da abartılı bir ücret teklif etmesini öneririm, ancak hiçbir para sizin saçma taleplerinize bir saatten fazla katlanmaya değmez." Ona dönerek

Topuklarıyla kapıya doğru ilerledi.

"Bayan Wickersham, hemen buraya gelin!
Bu bir emirdir!"

"İstifa ediyorum," diye omzunun üzerinden geri attı, damarlarında vahşi bir neşe dolaşıyordu. "Artık senin emirlerini almak zorunda değilim!" Samantha onun kekelemelerine aldırmadan kapıya yürüdü ve acımasız bir memnuniyetle arkasından çarptı.

Gabriel yatağın yanında durdu, kapının çarpma sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, hâlâ sindirmekte zorlanıyordu. Bir zamanlar emrinde çalışmış olan adamlar onun emirlerini sorgulamaya asla cesaret edemezken, inatçı hemşire ona küstahça meydan okumuştı.

Kazandığını kendine acımasızca hatırlattı. Bir kez daha. Ona tam olarak istediği şeyi

vermişti.

İstifasını istiyordu. Zafer çığlıkları atıyor olmalıydı.

"*Bayan Wickersham!*" diye haykırdı, yerinden fırlayarak.

Yatakta geçirdiği saatler hem zor kazanılmış dengesine hem de yön duygusuna zarar vermişti. Ayak bileği iskele masasının ayağına takılmadan önce ancak üç adım atabilmişti. Hem kendisi hem de masa sallanmaya başladı. Bir şey cilalı yüzeyinden kayarak, kırılan camlardan oluşan bir patlamayla yere çarptı.

İlerleyen ivmesini durdurmak için artık çok geçti. Gabriel ağır bir şekilde düştü ve düşerken boğazına yakın bir yerde donuk bir acı hissetti. Bir süre orada yattı, nefesini toplamak için mücadele etti. Ama sonunda ayağa kalkmaya abaladığında, felç edici bir baş dönmesi dalgası onu tekrar yere düşürdü.

Eli sıcak, ıslak bir su birikintisine düştü. Bir an için bunun sıçılmış sürahi ve kadehten gelen su olduğunu düşündü. Ama parmak uçlarını birbirine sürttüğünde yapış yapış olduklarını gördü.

"Lanetleneneğim," diye mırıldandı, bunun kendi kanı olduğunu fark etti.

Lanetlenmiş gibi görünüyordu, çünkü kan altında hızla yayılan bir havuzda toplanıyordu.

Karanlık bir an için *Victory*'nin sallanan güvertesine geri dönmüştü, burun delikleri bakır gibi kan kokusuyla çalkalanıyordu, hepsi kendisine ait değildi. Korkunç bir uğultu kulaklarını doldurdu, sanki onu yutmak isteyen

aç bir denizin uğultusu gibiydi.

Gabriel bir kolunu uzattı, kendini o esneyen uçuruma yuvarlanmaktan korumak için kavrayabileceği bir şey arıyordu. El yordamıyla ilerleyen parmakları tanidik bir  ekle,  anın ahşap sapına takıldı.  anı kendisine doğru s ur kledi ama bu çaba, ağırlaşan uzvunu onu kaldıramayacak kadar güçsüz bıraktı.

Başını  ne eğdi, tüm bunların hem ironisi hem de a ağılayıcılığı karşısında  a kındı. Trafalgar'dan sağ kurtulmu tu ama kendi yatak odasının zemininde kan kaybından  lm  , bir mobilya parçası ve zorba, asit dilli bir hemşire tarafından  ld r lm  t . Buz kalpli Bayan Wickersham'ın cenazesinde ağlayıp ağlamayacağını merak ediyordu. Hayatının kanının akıp gittiğini hissederken bile bu düşünce onu neredeyse g l msetiyordu.

"Bayan Wickersham?" diye seslendi g  s zce. Son gücünü zilden son bir cılız tıngırtı çıkarmaya harcadı. Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Samantha?"

Sonra hem  anın tınısı hem de kulaklarındaki uğultu, her zaman var olan karanlık kadar siyah ve her şeyi tüketen bir sessizliğe dönüştü.

DChıptex z d

Sevgili Bayan March,

Bana hem kötü hem de küstah diyorsunuz, ama bahse girerim bir erkekte en karşı konulmaz bulduğunuz nitelikler tam da bunlardır.

"Çekilmez adam," diye mırıldandı Samantha kendi kendine, saten astarlı bir eteği katlama zahmetine bile girmeden sandığına sokarken. Yırtık pırtık bir kombinezonu toparladı ve eteğin arkasına sıkıştırdı. "Neden ona yardım edebileceğime inanacak kadar aptal olduğumu hayal bile edemiyorum."

Saç tokalarını, ayakkabılarını, çoraplarını ve kitaplarını kaptığı gibi mütevazı yatak odasını hışımla geçerken, üst kattan çok tanıdık bir gürültü duydu. Tavan sarsıldı ve kafasına küçük sıva parçaları yağdı.

Samantha başını kaldırıp bakmadı bile. "Aptal olabilirim ama buna bir daha kanmayacağım," dedi başını sallayarak. "Eğer

etrafta dolanmak istiyorsa

Züccaciye dükkanındaki bir boğa gibi, o zaman kendi arkasını süpürmeyi öğrenmek zorunda kalacak, değil mi?"

Kitapları portmantosuna yerleştiriyordu ki bir zil sesi duydu; o kadar yumuşak ve kısaydı ki hayal bile edebilirdi. Bir Sir Walter Scott romanını Shakespeare'in sonelerinden oluşan ince bir cildin arkasına iterek homurdandı. Gabriel onun bu acınası çınlamadan etkileneceğini düşündüyse aptalın tekiydi.

Tuvalet masasının içindekileri toplamakla o kadar meşguldü ki, ne duyduğunu anlayana kadar birkaç dakika daha geçti.

Ölüm sessizliği.

Ayna ve saç fırçası elinde, Samantha tavana belirsiz bir bakış attı. Omurgasından aşağı bir önsezi sızladı ama bunu çabucak yok saydı. Gabriel muhtemelen somurtmak için yatağına geri dönmüştü.

Limon mine çiçeği şişesine uzandı ama elinin titrediğini fark etti. Tuvalet masasının önündeki tabureye çökerek yansımasına baktı. Eski bir aynaydı, camı çukurlu ve dalgalıydı ve ona bakan kadın bir yabancından biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Samantha sade bakışlarını üzerinden çekti ama yine de kadının gözlerindeki dalgın ifadeyi tanıyamadı.

Cesur muydu yoksa korkak mı? Gabriel'e karşı duruyordu çünkü o bir

memnun edilmesi imkânsız bir zorba mıydı, yoksa ona elini sürmeye cüret ettiği için mi kaçıyordu? Bir elini saçlarına, yanaklarına, dudaklarına dokundurarak hayalinin izini takip etti. Her nasılsa Gabriel'in kibrine katlanmak, şefkatine katlanmaktan çok daha kolay görünüyordu. Ve hırpalanmış kalbi için çok daha az tehlikeliydi.

Gözlüklerini tekrar taktıktan sonra limon otu şişesini portmantosunun içine koymak için ayağa kalktı.

Odayı kısa süreli işgaline dair her türlü işareten arındırması yarım saatten az sürdü. Birisi yatak odasının kapısına vurmaya başladığında, seyahat spencer'ının küçük pirinç düğmelerini ilikliyordu.

"Bayan Wickersham! Bayan Wickersham! İçeride misiniz?"

Samantha kaputunu kaldırarak kapıyı açtı. "Kusursuz zamanlama, Beckwith. Ben de tam çantalarımı aşağıya taşıması için bir uşak çağıracaktım."

Vahşi gözlü kâhya onun bavuluna ve portmantosuna şaşkın bir bakış bile atmadı. "Hemen benimle gelmelisiniz, Bayan Wickersham! Efendinin size ihtiyacı var!"

"Şimdi ne oldu? Ulaşamadığı sinir bozucu bir kaşıntısı mı var? Yoksa çok az nişasta yüzünden kravatları mı gevşedi?" Bone'sinin kurdelelerini çenesinin altında düğümledi. "Uydurduğu aptalca numara ne olursa olsun, sizi temin ederim ki efendiniz

bana ihtiyacı yok. Hiçbir zaman da olmadı." Samantha bu sözleri kendi dudaklarından duymanın ne kadar acı verdiğine şaşırmişti.

Kendini her şeyin koruyucusu ilan eden Beckwith'in koluna yapışıp onu odadan çıkarmaya çalışması onu şaşırttı. "Lütfen hanımefendi," diye yalvardı. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum! Siz olmadan ölecek diye korkuyorum!"

Topuklarını yere vurarak Beck'i durmaya zorladı. "Ah, lütfen! Bu kadar dramatik olmaya gerek yok. Kontun bensiz de gayet iyi idare edeceğinden eminim. Olduğumu bile anlamayacak-" Samantha uşağa gözlerini kırpıştırarak baktı, kapıyı açtığından beri onu ilk kez gerçekten görüyordu.

Beckwith'in yeleği buruş buruştu ve sevgiyle bakımını yaptığı seyrek saç telleri artık kafasına yapışık değildi, her yöne doğru uzanıyor, alttaki parlak pembe kafa derisini ortaya çıkarıyordu. Bakışları kolunu kavrayan dolgun parmaklara kaydı. Parmaklar pasa bulanmış ve kolunun yünlü kumaşında şimdiden canlı bir leke bırakmıştı.

Kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu.

Kolunu adamın elinden kurtaran Samantha onu iterek geçti. Eteklerini kapıldığı gibi koridorda hızla ilerledi ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı çıktı.

Gabriel'in yatak odasının kapısı hâlâ aralıktı. İlk başta Samantha'nın gördüğü tek şey

Gabriel devrilmiş bir dev gibi yüzüstü yere yığıldı. Çaresiz bir çığlığı bastırmak için eli ağzına gitti.

Bayan Philpot onun diğer yanında diz çökmüş, boğazının kıvrımına bir mendil bastırıyordu; bu mendil çoktan parlak kırmızı kanla ıslanmıştı. Ne olduğunu anlamak zor değildi. Etraflarındaki zemini pürüzlü çanak çömlek ve kristal parçaları kaplamıştı.

Samantha koşarak odaya girdi ve dizlerinin üzerine çöktü, bir cam parçasının eteğinin kıvrımlarından geçip dizine saplanmasıyla oluşan keskin sızıyı duymazdan geldi. Gabriel'in boğazındaki çirkin yarayı temizleyebilmek için mendile uzanıp mendili sıyırırken, Bayan Philpot, acımasız görevini teslim etmeye çok hevesli bir şekilde kalçalarına yaslandı.

Hizmetçi, yanağında Gabriel'in kanından bir leke bırakarak gözlerinden bir tutam saçı sildi. "Onu ikindi çayını getirirken bulduk. Ne kadar zamandır böyle olduğunu bilmiyorum." Kadının keskin bakışları Samantha'nın spencer'ını ve bonesini taradı, hiçbir şeyi gözden kaçırmadı. Gabriel'in çanını kaldırdı. Kanlı parmak izleri ahşap sapını lekelemişti. "Bunu elinin hemen yanında buldum. Yardım istemek için zili çalmaya çalışmış olmalı ama kimse onu duymamış."

Samantha kısa süreliğine gözlerini kapattı, o kadar soğukkanlılıkla reddettiği hafif çınlamayı hatırladı.

Yani

Æxesn MeGeixss

özledim. Kapıyı açtığında Beckwith'in kapıda durduğunu ve tombul ellerini ovuşturduğunu gördü.

"Köyde bir doktor var mı?" diye sordu.

Beckwith başıyla onayladı.

"Onu hemen getirin. Ona bunun bir ölüm kalım meselesi olabileceğini söyleyin." Kâhya bakışlarını yere düşmüş efendisinden ayıramadan öylece durunca Samantha, "Git!" diye bağırdı.

Beckwith sersemliğini üzerinden atıp harekete geçerken Bayan Philpot ayağa kalkıp sovalenin üzerine örtülmüş temiz kravatlardan birini aldı. Samantha onun elinden kaptı ve Gabriel'in boğazına bastırdı. Yara hâlâ sızıntı yapıyor olsa da kanama yavaşlıyor gibiydi. Samantha sadece bunun ölmekte olduğu için olmaması için dua edebilirdi.

Bayan Philpot'a kravatına dikkat etmesini işaret ederek onu omuzlarından kavradı, başka bir yerinde kan kaybetmediğinden emin olmaya kararlıydı. Gücünün her zerresini harcadı ama hizmetçinin de yardımıyla onu çevirip kollarına almayı başardı. Sersemi kan izleri ve yara izinin kızgın çizgisi dışında yüzü bembeyazdı.

"Seni aptal, inatçı sersem," diye mırıldandı kardeşçe. "Bak şimdi kendine ne yaptın."

Kirpikleri dalgalandı ve o büyüleyici yeşil gözlerini ortaya çıkarmak için yavaşça ayrıldı. Başını çevirip kristal berraklığıyla ona bakarken

ity, Samantha'nın nefesi boğazında dondu. Sonra gözleri tekrar kapandı, sanki bu zahmete değmeyeceğini yeni fark etmiş gibiydi.

"Siz misiniz, Bayan Wickersham?" diye fısıldadı kısık sesle. "Sizi aramıştım."

"Yaptığını biliyorum." Alnındaki bir tutam saçı okşayarak uzaklaştırdı. "Artık buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sana doğruca şeytana gitmeni söyleyecektim."

Samantha gözyaşları arasında gülümsedi. "Bu bir emir mi lordum?"

"Öyle olsaydı itaat etmezdin," diye mırıldandı. "Terbiyesiz fahişe."

Gabriel kendinden geçmiş bir halde başı göğsüne yaslanırken Saman, hakaretinin kulağa bir sevgi sözcüğü gibi gelmesinin nedeninin zayıflayan gücü olduğuna karar verdi.

Dr. Thaddeus Greenjoy yaklaşık iki saat sonra Gabriel'in yatak odasından çıktığında, kontun tüm ev halkının koridorda nöbet tuttuğunu gördü. Bayan Philpot arkası düz bir sandalyede oturmuş, dantelli mendilini titreyen dudaklarına bastırmıştı. Perişan görünümlü Beckwith onun yanında hazır olda beklerken, diğer hizmetkârlar merdivenin başında toplanmış, aralarında fısıldaşıyorlardı.

Sadece Samantha yalnızdı. Doktor, hizmetçilerin ortalığı süpürmesine izin vermesine rağmen

Gabriel'i yatağa taşımak ve kana bulanmış pantolonunu kesmek için camı ve uşakları kullanırken, hastasını muayene ederken kontun hemşiresi de dahil olmak üzere kimsenin ona eşlik etmesine izin vermemişti.

Adam kapıyı usulca arkasından kapatırken Samantha öne çıktı, üzerinde hâlâ buruşuk, kan lekeli seyahat spencer'ı vardı. Nefesini tutmuş, adamın en kötü korkularını doğrulamasını bekliyordu.

Doktorun bakışları kasvetli yüzlerinde gezindi. "Sanırım şimdilik kanamayla durdurdum. Cam şahdamarını delmiş. Bir santim daha derin olsaydı Fairchild aile mezarlığındaki isimlerden biri olacaktı." Doktor başını salladı, uzun beyaz bıyıkları onu yaşlı bir keçiye benzetiyordu. "O çok şanslı bir adam. Bugün birileri ona göz kulak olmuş olmalı."

Hepsinin içinde bir rahatlama dalgası dolaşsa da, hizmetkârlardan hiçbiri Samantha'nın gözlerine bakamadı. Ne düşündüklerini çok iyi biliyordu. O efendilerinin hemşiresiydi. Ona göz kulak olması gereken kişi oydu. Bunun yerine onu yalnız bırakmış, tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişti.

Doktor sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "Siz onun hemşiresi misiniz?" diye bağırdı.

Samantha irkilmemek için kendini zor tutarak başını salladı. "Öyleyim."

Bu fikir hakkında ne düşündüğünü göstermek için kükredi. "Senin gibi genç bir

çocuk

Bir koca kapmaya çalışıyorum, bir hasta odasına kapanmaya değil." Çantasını açtı ve ona kahverengi bir şişe uzattı. "Ona bundan biraz ver ki gece boyunca uyuyabilsin. Yarasını temiz tut. Ve onu en az üç gün yatakta tutun." Doktorun kar beyazı kaşları çıkık burnunun üzerinde birbirine yaklaştı. "Bu senin için çok ürkütücü bir görev olmayacak, değil mi çocuğum?"

Gabriel'le birlikte kıpkırmızı bir saten tarlasında çırılçıplak yuvarlandıkları şok edici görüntü zihninde belirdiğinde Samantha dehşet içinde kızardığını fark etti. "Tabii ki hayır, efendim. Tüm isteklerinize uymasını sağlayacağım."

"Bunu yaparsanız, bayan, o genç adam kısa sürede ayağa kalkacaktır."

Doktor çantasını kapadı ve merdivenlerden inmeye başladı. Hizmetçiler sohbet eden çiftler halinde dağıldılar, ruh halleri ve yüzleri aydınlandı. Sağduyunun ruhu Beckwith, Samantha'nın yanına sokulmadan önce herkesin uzaklaşmasını bekledi. "O uşaktan hâlâ çantalarınızı aşağı taşımasını isteyecek misiniz? Bayan?"

Aradı ama kâhyanın nazik kahverengi gözlerinde alaycı bir ifade bile bulamadı. "Sanmıyorum Beckwith. Şimdi müsaade ederseniz," dedi, kolunu minnettar bir şekilde sıkarak, "sanırım efendinizin bana ihtiyacı var."

Samantha o geceyi ciddi bir şekilde Gabriel'in

hemşiresi rolünü oynayarak geçirdi.

Kanıyordu, inlemeye ve sağa sola savrulmaya başladığında boğazına afyon sakızı kaşıkıyor ve alnında ateş olup olmadığını şefkatle kontrol ediyordu. Şafak sökerken yanaklarında bir parça renk belirmeye başlamıştı. Ancak o zaman başını yatağın yanına çektiği sandalyenin arkasına yaslayıp yorgun gözlerini dinlendirmeye cesaret edebildi.

Kapı ürkek bir sesle çalındığında irkilerek uyandı. Odanın en ucundaki çatı penceresinden güneş ışığı sızıyordu. Panik içindeki bakışları Gabriel'e yöneldi ama onu mışıl mışıl uyurken buldu; göğsü her nefes alışında inip kalkıyordu. Gözlerinin altındaki koyu lekeler olmasa, kimse böyle bir çileden yeni kurtulduğunu tahmin edemezdi.

Samantha kapıyı açtığında Peter'ın elinde paçavralarla dolu bir lavabo ve buharlı su dolu bir sürahi ile orada durduğunu gördü. Genç uşak yatağa gergin bir bakış fırlattı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi. Bayan Philpot beni efendiyi yıkamam için gönderdi."

Samantha omzunun üzerinden baktı. Gabriel uykudayken de uyanıkken olduğundan daha az heybetli değildi. Ama sorumluluklarından kaçmaktan bıkmıştı. İhmali neredeyse onun ölümüne neden oluyordu.

Korkusunu bastırarak, "Buna gerek yok Peter," dedi.

"Phillip," diye düzeltti.

"Phillip." Elinden leğen ve sürahiyi alarak

"Ben onun hemşiresiyim. Onu ben yıkayacağım."

"Emin misiniz, bayan?" Çillerinin altında kızarak sesini fısıltıya indirdi. "Uygun mu?"

"Oldukça," diyerek ona güvence verdi ve kapıyı ayağıyla iterek kapattı.

Samantha leğeni yatağın yanındaki masanın üzerine koydu, sonra sürahiyi içine boşalttı, elleri o kadar titriyordu ki su eteğinin her tarafına sıçradı. Bu kadar gergin olmasına hiç gerek yoktu, diye kendi kendini azarladı. Gabriel'i yıkamak görevlerinden biriydi, bir bandajı değiştirmekten ya da boğazından aşağı ilaç kaşıklamaktan hiçbir farkı yoktu.

Tüm dikkatini adamın yüzündeki ve boğazındaki paslı lekeleri süngerle temizlemeye vererek korkularını yatıştırdı. Ama çarşafı geri çekme zamanı geldiğinde tereddüt etti. Bir dünya kadını olması gerekiyordu, bir erkeğin çıplaklığı karşısında sırtımayacak ya da bayılmayacak bir kadın. Gabriel'in şu anki halinin küçük bir çocuğu yıkamaktan farksız olduğunu kendi kendine kesin bir dille söyledi.

Ama çarşafı geriye katlayıp kaslı göğsünü ve gergin karnını ortaya çıkardığında, onun bir çocuk değil, bir erkek olduğu acı bir şekilde belli oldu. Hem de son derece erkeksi bir erkek.

Samantha bezi ılık suya daldırarak göğsünün kabarıklıkları ve çukurları üzerinde gezdirdi,

kurumuş kanın son izlerini de sildi. Parıldayan su damlaları göğüs kıllarının altın kıvrımlarına takıldı. Dar kalçalarının üzerine örtülen çarşafın altından özellikle cesur bir su damlası süzülürken, kadının çaresiz bakışları yasak olanın cazibesiyle hipnotize olmuş bir şekilde onu takip etti.

Phillip'e onu yıkamasının son derece uygun olduğuna dair güvence vermişti. Ama ağzının aniden kuruması, nefesinin hızlanması, çarşafı kaldırıp altına bakmak için duyduğu hınzırca arzu hiç de uygun değildi.

Kapıya kaçamak bir bakış attı, keşke kilitlemeyi akıl etseydim diye düşündü.

Samantha alt dudağını dişleyerek çarşafın kenarını başparmağıyla ön yüzünün arasında kavradı ve her seferinde bir santim yukarı doğru çekti.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burada belirgin bir hava akımı mı var?"

Dumanlı bariton, hafifçe geveleyerek ama her zamankinden daha az alaycı olmayan bir sesle üzerine döküldüğünde, Samantha çarşafı alev almış gibi yere bıraktı. "Affedersiniz lordum. Sadece sizi kontrol ediyordum-"

"Kan dolaşımı?" diye nazıkçe sordu. Ona doğru bir el salladı. "Devam edin. Merakınızı gidermenize engel olmak bana düşmez. Benim durumum hakkında elbette."

"Ne zamandır bilincin yerinde?" Samantha şüpheleri artarak sordu.

Gerindi, hareket bir dalgalanma gönderdi

Göğsünün gergin kasları arasından. "Phillip kapıyı çalmadan hemen öncesinden beri diyebilirim."

Samantha, onun vücudunun üst kısmının yontulmuş hatlarını nasıl sevgiyle seyrettiğini hatırlayınca, döşeme tahtalarına gömülmek istedi. "Bütün bu süre boyunca uyanık mıydın? Beni öylece bırakacağına inanamıyorum."

"Ne?" Görmeyen gözlerini kırıştırdı, tam bir masumiyet portresiydi. "Görevlerinizi yerine getirmek mi?"

Samantha kendini suçlamadan daha fazla tartışamayacağını bildiğinden ağzını kapattı.

Çarşafı yukarı çekerek çıplak göğsünü bakışlarından korudu. "Eğer dinlenmekte zorlanıyorsan, sana biraz daha afyon verebilirim."

Ürperdi. "Hayır, teşekkür ederim. Hiçbir şey hissetmemektense acı çekmeyi tercih ederim. O zaman en azından hâlâ hayatta olduğumdan emin olabilirim." Kadın sargısını kontrol ederken, adam ona kalbini sıkıştıran alaycı bir yarım gülümseme sundu. "Umarım bir yara izi bırakmaz. Güzel görünüşümü bozmak istemem."

Karmakarışık saçlarını bir kenara fırçalayarak elini alnına bastırdı. Garip bir şekilde, ateşi hisseden kendi bedeniydi. "Kibir şu anda endişeleneceğin en son şey olmalı. Hayatta olduğun için şanslısın, biliyorsun."

"Bana sürekli öyle söylüyorlar." Kadın elini çekmeden, adam onun bileğini yakaladı ve

nazikçe aralarına çekti. "Ama ne
Şansınız yaver gitti mi Bayan Wickersham? Siz-

Şimdiye kadar Londra'ya dönmüş olmanız, ayaklarının üzerinde durur durmaz size dana gözüyle bakıp evlenme teklif edecek minnettar bir denizcinin başucunda merhametinizi göstermeniz gerekmez miydi?"

"Peki bunun neresi zor olacak?" Samantha yumuşak bir sesle sordu, bakışlarını solgun, narin bileğinin etrafında kıvrılmış o büyük erkeksi yüzgeçlerin görüntüsünden ayıramıyordu. Adamın başparmağı doğrudan kızın gürleyen nabzının üzerinde duruyordu. "Merhametimi, canavarca öfkeleri olan minnetsiz zorbalara harcamayı tercih ederim. Eğer kalmamı istiyorsan, boğazını kesmeme hiç gerek yoktu. Sadece kibarca sorabilirdin."

"Ve canavarlığımınla ünümü mahvetti mi? Sanmıyorum. Ayrıca, sadece seni çağırmak için aramıştım, böylece seni kendim kovma zevkine erişebilecektim." Başparmağı tehlikeli bir şekilde okşamaya yakın bir hareketle kadının karıncalanan avucunda gezindi.

"Şey, şimdi zor gidebilirim," dedi hızlıca. "Vicdanım sen düştükten sonra tamamen iyileşene kadar gitmeme asla izin vermez."

İç çekti. "O zaman sanırım kalman gerekecek. Seninki kadar hassas bir vicdanı lekelemekten nefret ederim."

Onun sözlerinden rahatsız olan Samantha bileğini adamın elinden çekti. Adamın parmakları teninde cızırdayan bir iz bıraktı.

"Tabii ki tamamen mükemmel değilsin," diye ekledi sandalyeye doğru başını sallayarak.

"Uykunda horluyorsun."

"Senin de ağzından salyalar akıyor," diye karşılık verdi, parmağını adamın ağzının kenarına çok kısa bir süre dokundurmaya cesaret ederek.

"Touché, Bayan Wickersham! Hanımefendinin dili d e zekâsı kadar keskin. Belki de tekrar kanamaya başlamadan önce doktoru çağırmalısınız." Çarşafı beline kadar savurdu ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Ya da daha iyisi, onu kendim getiririm. Küçük talihsizliğime rağmen bu sabah kendimi inanılmaz dinç hissediyorum."

"Oh, hayır, yapamazsın!" Samantha onu omuzlarından yakaladı ve tekrar yastıkların üzerine yatırdı. "Dr. Greenjoy en az üç gün yatakta kalmanız gerektiğini söyledi." Kaşlarını çattı. "Gerçi seni orada nasıl tutacağıma dair bir talimat vermedi."

Yastıkların arasına yerleşen Gabriel ellerini başının arkasına koydu, görmeyen gözleri şeytani bir parıltıyla parlıyordu. "Üzülmeyin Bayan Wickersham. Eminim bir şeyler düşünürsünüz."

Yağmur, Gabriel'in yatak odasının pervazlı pencerelerine vuruyordu. Yağmurun rahat ritmi onu uyutmak yerine, hazır olan sinirlerini daha da yıprattı. Son iki gün içinde hapislane yatağından kurtulma umudu, hemşiresinin sürekli varlığıyla engellenmişti.

Gittikçe artan huzursuzluğu odadaki her sesi büyütüyor gibiydi: Bayan Wickersham

minderlere iyice gömülürken koltuğun gıcirtısı,
dişleri batarken çıkardığı sulu çıtırtılar

Bir elmanın gevrek kabuğunun arasından, kitabının sayfalarını çevirirken kağıdın belli belirsiz hışırtısını duyuyordu.

Gabriel hem hafızasını hem de hayal gücünü kullanarak onu neredeyse, çocukken bu odanın anne babasının yatak odası olduğu zamanlarda sık sık işgal ettiği yerde görebiliyordu. Yan masadaki Argand lambasının buzlu bacası etrafına hafif bir ışık vahası yayıyor, gölgeleri uzakta tutuyordu. Muhtemelen yağmurlu bir günde taban tahtalarından sızan nemden korumak için ayaklarını altına sıkıştırmıştı. Elmadan bir ısırık daha aldığında, beyaz dişlerinin tatlı kırmızı kabuğunu çıtırdattığını, küçük pembe dilinin ağzının köşesindeki bir damlacık suyu yakalamak için dışarı fırladığını görebiliyordu.

Muhtemelen kadınların saçlarının tepesinde şapka olarak hayal ettikleri o aptalca küçük keten ve dantel parçalarından birini takıyordu. Ama Gabriel ne kadar konsantre olursa olsun, başlığın altındaki yüz yeniden kaynaşarak netleşti.

Uzun parmaklarını yatak kıyafetlerine vurdu, hayal kırıklığı artıyordu. Boğazını temizledi ama sesini başka bir sayfanın hışırtısından başka bir şey karşılamadı. Boğazını tekrar temizledi, bu sefer bir pis- tol atışının gücüyle.

Çabaları uzun süre acı çeken bir iç çekişle ödüllendirildi. "Size yüksek sesle okumamı istemediğinizden kesinlikle emin misiniz

lordum?"

"Bence değil," diye cevap verdi burnunu çekerek. "Bu

kendimi yeniden kreşe dönmüş gibi hissetmemi sağlayacaktı."

Samantha'nın omuz silkmesi sesinden anlaşıyordu. "Sen bilirsin. Küskünlüğünüzü bozmak istemem."

"Ne okuyorsun?" diye ağzından kaçırmadan önce ona hikayeye geri dönmesi için yeterli zamanı verdi.

"Aslında bir oyun. Thomas Morton'un *Speed the Plough*'ı. Oldukça neşeli bir insanlık komedisi."

"Bir keresinde Drury Lane'deki Theatre Royal'de oynandığını görmüştüm. Eminim Bayan Grundy ile çok ortak nokta bulursunuz," dedi, aslında sahnede hiç görünmeyen o iffet abidesine atıfta bulunarak. "Goethe'nin bir trajedisinin daha çok hoşunuza gideceğini düşünmüştüm. Zavallı bir sefilin bir anlık çorap çaldığı için sonsuza dek lanetlenmeye mahkum edildiği ya da buna benzer affedilemez bir günah işlediği acımasız bir ahlak hikayesi."

"Hiçbir günahın affedilemez olmadığına inanmayı tercih ederim."

"O zaman masumiyetine imreniyorum," diye cevap verdi, gerçekten de öyle olduğunu fark edince şaşırdı.

Başka bir sayfanın çevrilme sesi, onunla tartışmaktansa okumayı tercih ettiğini söylüyordu. Tam kendini uzun bir öğleden sonra uykusuna bırakacaktı ki, kadın yüksek sesle güldü.

Gabriel kaşlarını çattı, müstehcen dalgalanma

onu hiç beklemediği bir şekilde
heyecanlandırmıştı. Elini kaldırdı

Yatak örtülerini kucağının üzerine sermeye özen göstererek bir bacağını kaldırdı. "Bu bir kahkaha mıydı yoksa elman seni hazımsız mı yaptı?"

"Oh, önemli bir şey değildi," dedi havalı bir şekilde. "Sadece özellikle esprili bir pasaj."

Bir başka neşeli kıkırdamadan sonra havladı, "Eee? Böyle bir edebi dehayı kendi eğlenceniz için biriktirmenin oldukça görgüsüzce olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Size kitap okunmasını istemediğinizi sanıyordum." "Bunu hastalıklı bir merak olarak düşün. Ben ölüyorum Sizin gibi mizahtan yoksun bir yaratığı neyin meşgul edeceğini biliyorum."

"Pekala."

Kadın, aşklarını aynı bayana bağlayan iki kardeş arasında geçen eğlenceli bir olayı okumaya başladığında Gabriel, hemşiresinin mesleğini ıskaladığını öğrenerek şaşırdı. Kendisi sahneye çıkmalıydı. Nükteli konuşmaları her karaktere canlı bir hayat veriyordu. Gabriel daha ne olduğunu anlamadan kendini yatakta doğrulup onun sesine doğru eğilirken buldu.

İlginç bir şakalaşmanın tam ortasında, cümlesinin ortasında durdu. "Beni affedin. Lafı uzatıp sizi rahatsız etmek istemezdim."

Sahnenin nasıl biteceğini öğrenmek için sabırsızlanan adam onun özrünü elinin tersiyle itti. "Artık bitirsen iyi olur. Sanırım senin cehennemi gevezeliğin bile benim

düşüncelerimin sesine tercih edilir."

"Çok çabuk bıkkınlık vereceklerini tahmin ediyorum."

Gabriel'in hayal gücünün ya da hafızasının, kitabın arkasına s a k l a n ı r k e n onun sırtışını hayal etmesi için hiçbir hileye ihtiyacı yoktu.

Ama en azından Gabriel'in dediğini yaptı, kaldığı yerden devam etti ve oyunun sonuna kadar okudu. Son perdenin kapanışında, ikisi de karşılıklı bir memnuniyet soluğu aldılar.

Samantha nihayet konuştuğunda sesi sertliğini kaybetmişti. "Can sıkıntısı düşmanlarınızın en kötüsü olmalı lordum. Savaştan önce, Eminim birçok zevkin peşinde koşuyordunuz."

Hayal mi görüyordu yoksa sesi kelimeyi okşuyor gibi miydi? "Can sıkıntısı düşmanlarımin en kötüsüydü. Ta ki sen Fairchild Park'a gelene kadar."

"Eğer bana izin verirseniz, sıkıntınızı biraz olsun hafifletebilirim. Seni bahçede uzun yürüyüşlere çıkarabilirim. Her öğleden sonra size yüksek sesle kitap okuyabilirim. Hatta isterseniz yazışmalarınızda bile size yardımcı olabilirim! Senden haber almak isteyecek birileri olmalı. Subay arkadaşlarınız? Aileniz? Londra'daki arkadaşlarınız?"

"Neden benimle ilgili güzel anılarını mahvedelim?" diye sordu kuru bir sesle. "Beni ölü olarak düşünmeyi tercih edeceklerinden eminim."

"Saçmalama," diye azarladı. "Eminim hepsi nasıl geçindiğinizi bildiren kısa bir notla yüreklenirler."

Gabriel onun hızlı dokunuşu karşısında
şaşırmıştı.

ayak sesleri odayı geçiyordu. Ta ki yazı masasının çekmecesinin açıldığını duyana kadar.

Tamamen içgüdüsel olarak hareket ederek battaniyeleri geriye attı ve sese doğru hamle yaptı. Bu kez çaresizlik nişancılığını köreltmek yerine keskinleştirmişti. Elleri çekmecenin tanıdık hatlarını kolayca kavradı ve kapıyı çarparak kapattı. Tam rahat bir nefes alacaktı ki, uzanmış kollarının arasına sıkışan yumuşak, sıcak nesnenin hemşiresi olduğunu fark etti.

DChıptex 3 d

Sevgili Cecily'm,

Artık size Hıristiyan isminizle hitap edecek kadar cesur olduğuma göre, kendi isminin tatlı dudaklarınız tarafından şekillendirildiğini hayal etmeye cesaret edebilir miyim?

Sersemlemiş bir an için Samantha nefes almaya bile cesaret edemedi. Yağmurun hipnotik pıtırtiları, hafif kasvet, Gabriel'in saçlarını karıştıran nefesinin sıcaklığı, hepsi bir araya gelerek onu zamanın tüm gücünü ve anlamını yitirdiği puslu bir kozanın içinde asılı bıraktı. Gabriel de aynı şekilde büyülenmiş görünüyordu. O sabah Gabriel'e bir gömlek giymesi için ısrar etmişti ama onu giymesi için ısrar etmemişti. Sırtına bastırdığı geniş göğsü neredeyse hiç kıpırdamıyor gibiydi. Avuç içleri hâlâ masanın çekmecesine dayanmış, kaslarla kaplı ön kolları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Garip duruşları tam olarak bir kucaklaşma

olmasa da, Samantha yardım edemedi ama nasıl olduğunu düşündü.

Kollarını ona dolaması, onu vücudunun çiğ sıcaklığına çekmesi, ta ki karşısında erimekten başka çaresi kalmayana kadar kolay olurdu.

Sertleşti. Kendisine yüzgecini uzatan ilk beyefendinin ellerinde baştan çıkarılmaya hazır, zayıf dizli, parlak gözlü bir sosyete kızı değildi.

"Bağışlayın beni lordum," dedi onları birbirine bağlayan tehlikeli büyüü bozarak. "Burnumu sokmak istememiştim. Sadece biraz kırtasiye malzemesi ve mürekkep arıyordum."

Gabriel kollarını indirdi ama aralarına biraz mesafe koymak isteyen Samantha hızla uzaklaştı. Gabriel'in sıcaklığı etrafını sarmadığında, daha önce fark etmediği rutubet kemiklerinin derinliklerine işlemiş, onları yaşlı ve kırılğan hissettirmişti. Tekrar pencere kenarındaki koltuğa çökerek, ürpertisini bastırdı.

Gabriel sanki derin düşüncelere dalmış gibi uzun bir süre hareketsiz ve sessiz durdu. Sonra, kadının beklediği gibi işine karıştığı için ona çıkışmak yerine, çekmeceyi çekiştirerek açtı. Elleri, çekmecenin içindekileri hatasız bir şekilde bulurken hiç duman çıkarmadı. Adam dönüp kalın bohçayı ona doğru fırlattığında Samantha o kadar şaşırmıştı ki bohça neredeyse avuçlarının arasından kayıp gidecekti.

"Eğer eğlenmek için okuyacak bir şeyler arıyorsan, bunları deneyebilirsin." Gabriel'in yüzünde küçümseme ifadesi belirse de Samantha bunun kendisi için olmadığını hissetti. "Bence bu kitaplarda genellikle

hoşunuza giden tüm unsurları bulacaksınız.

Bir maskaralık; zekice şakalaşmalar, gizli bir kur yapma, aşk sarhoşu bir aptalın sevgilisinin kalbini kazanmak için her şeyi, hatta hayatını bile riske atması." Kurdeleyle bağlanmış mektup paketine baktı. Keten kırtasiye malzemeleri yıpranmıştı ama yine de kusursuz bir şekilde korunmuştu, sanki mektuplar sık sık ama büyük bir özenle elden geçirilmiş gibiydi.

Samantha mektupları çevirirken burnuna bir kadın parfümü geldi, ilk gar-sezonun denias'ı.

Gabriel sandalyeyi masanın dizliğinin altından çekip çıkardı, ters çevirdi ve üzerine oturdu. "Devam et," diye emretti ona doğru başını sallayarak. "Eğer bunları yüksek sesle okursan, ikimiz de güzel bir kahkaha atabiliriz."

Samantha bir zamanlar bir kadının parlak saçlarına sarılmış olan ipek kurdelenin uçlarıyla oynadı. "Özel yazışmalarınızı okumamın uygun olacağını pek sanmıyorum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Bazı oyunlar okunmaktan çok oynanır zaten. Neden ilk perdeyle başlamıyorum?" Kollarını sandalyenin arkasına kavuşturdu, yüzü sertti.

"Perde üç yıl önce, Sezon sırasında Lord Langley'nin malikanesindeki bir ev partisinde tanıştığımızda açıldı. Tanıdığım diğer kızlardan çok farklıydı. Çoğunun güzel kafasında Sezon bitmeden zengin bir koca kapmak dışında bir düşünce yoktu. Ama o sıcak ve parlaktı.

komik ve iyi okumuş biriydi. Şiir ve politikayı aynı rahatlıkla tartışabilirdi. Tek bir dansı paylaştık ve bir öpücük bile vermeden kalbimi çaldı."

"Peki onunkini de çaldın mı?"

Dudakları alaycı bir yarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Cesurca bir çaba gösterdim. Ama ne yazık ki, hovarda şöhretim benden önce gelmişti. Ben bir kont, o ise mütevazı bir baronetin kızı olduğu için, onun kalbiyle oynamaktan fazlasını yapacağıma bir türlü inanamadı."

Samantha kızı suçlayıp suçlayamayacağını bilmiyordu. Sahanlıktaki portredeki adam muhtemelen payına düşenden çok daha fazla kalp kazanmış ve kırmıştı. "Böylesine saygın ve varlıklı bir soylunun dikkatini çektiği için hem kendisinin hem de ailesinin çok heyecanlanacağını düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti Gabriel. "Ama görünüşe göre ablası bir kont, bir ay ışığı randevusu ve kontun öfkeli karısının karıştığı talihsiz bir skandala karışmış. Babasının en büyük arzusu, en küçük kızının sert bir çiftçiyle, hatta belki de bir din adamıyla evlenmesiymiş."

Gabriel'in papaz yakası takmış halinin bir anlık görüntüsü Samantha'yı neredeyse yüksek sesle güldürecekti. "Senin onun için neden bir hayal kırıklığı olduğunu anlayabiliyorum."

"Kesinlikle. Onu kendimle etkileyemediğim için

Ünvanım, servetim ya da cazibemle değil, sözlerimle onu kazanmaya çalıştım. Birkaç ay boyunca uzun, şakacı mektuplar yazdık."

"Gizlice, tabii ki."

Başını salladı. "Bir beyefendiyle, özellikle de benim gibi itibarlı biriyle yazıştığı öğrenilseydi, iyi ismi yerle bir olurdu."

Samantha, "Yine de bu onun almaya istekli olduğu bir riskti," diye belirtti.

"Doğrusu, sanırım ikimiz de oyunun heyecanından hoşlanıyorduk. Bir baloda ya da suarede yüz yüze geliyor, birkaç kibar kelime mırıldanıyor, sonra da kayıtsız kalıyorduk. Kimse onu en yakın ay ışığının aydınlattığı bahçeye ya da ıssız bir kuytuya sürüklemek ve duyarsızca öpmek için yanıp tutuştuğumu bilmiyordu."

Sesindeki boğuk nota Samantha'nın bedeninde karanlık bir ürpertinin dans etmesine neden oldu. Cazibesine karşı koymaya çalışsa da, Gabriel'in gölgeli bir oyuğu arşınlarken bir elini altın rengi saçlarında gezdirdiğini gördü. Leydisinin parfümünün zengin gardenyasını koklarken gözlerini aydınlatan beklentiye gördü. Onu perdenin arkasından çekmek için uzandığında kollarındaki gücü hissetti. Dudakları ve bedenleri birbirine değerken, yasak olanın dayanılmaz açlığıyla tükenirken boğazının derinliklerinde inlediğini duydu.

"Böylesine masum bir cilveleşmeden sıkılacağım düşünülebilirdi. Ama mektupları beni mest etti." Başını salladı, gen-

şaşkınlık içindeydi. "Bir kadının zihninin bu kadar katmanlı ya da bu kadar etkileyici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Annem ve kız kardeşlerim, Almack's'tan gelen son dedikodu parçalarından ya da Paris'ten kaçırılan en son moda tabaklarından daha uyarıcı bir şeyle nadiren meşgul olurlardı."

Samantha gülümsemekten kendini alamadı. "Bir kadının senin kadar keskin ve ayırt edici bir zekâya sahip olabileceğini öğrenmek senin için büyük bir şok olmuş olmalı."

"Gerçekten de öyleydi," diye itiraf etti, ipeksi ses tonu onun alaycılığından tamamen habersiz olmadığını bildiriyordu. "Bu lezzetli işkenceden birkaç ay sonra, ona mektup yazdım ve benimle Gretna Green'e kaçması için ikna etmeye çalıştım. Yeniden kaynaştı ama beni tamamen umutsuz bırakacak kadar acımasız değildi. Eğer bu dünyada Brook's'ta kazandığım bir sonraki faro elinin ötesine geçen bir ilgin olduğunu kanıtlayabilirsem, atları, tazıları ya da güzel genç opera dansçılarını içermeyen bir tutkum olduğunu kanıtlayabilirsem, babasının isteklerine karşı gelmek anlamına gelse bile gelinim olmayı kabul edeceğine söz verdi."

"Ne kadar da yüce gönüllü," diye mırıldandı Samantha.

Gabriel kaşlarını çattı. "Hâlâ sevgime tam olarak güvenmiyordu. Aşkımı ne kadar tutkuyla ifade edersem edeyim, bir yanı benim hâlâ sorumsuz bir çapkın olduğuma inanmaya çok istekliydi.

Unvanım, servetim, sosyal konumum." Kendisiyle alay eden bir kaşını kaldırarak yara izini gerdi. "Hatta yakışıklılığımı bile."

Samantha'nın midesi çalkalanmaya başlamıştı. "Sen de onun yanıldığını kanıtlamak için yola çıktın."

Başını salladı. "Kraliyet Donanması'na katıldım."

"Neden Donanma? Baban sana orduda prestijli bir görev verebilirdi."

"Peki bu neyi kanıtlıyacaktı? Benim hakkımda haklı olduğunu mu? Kendi değlerlerimle, kendi becerilerimle bir şey başaramayacağımı mı? Amacım bu olsaydı, milislere katılır ve sadece kahraman rolünü oynardım. Bir kadının başını döndürmek için kolalı çuha ve bir erkeğın omuzlarında biraz parlak örgü gibisi yoktur."

Samantha onu kalabalık bir balo salonuna girerken gördü, eğik şapkası kolunun altında, avizelerin ışıltısı altında parlayan sarı saçları. Gösterişli endamı tüm bekâr hanımların hayranlarının arkasında kızarıp bozarmasına yol açabilirdi.

"Ama leydinizin başının o kadar kolay dönmeyeceğini biliyordunuz," diye cüret etti.

"Kalbi de kolay kazanılmadı. Bu yüzden Nelson'ın emrine girdim, denizden döndüğümde karım olmaya hazır olacağından emindim. Birkaç ay ayrı kalacağımızı bildiğim için ona son bir mektup göndererek beni beklemesi için yalvardım. Ona söz verdim.

Onun hak ettiği adam ve kahraman olmaya kararlıydım." Çarpık bir gülümseme denedi. "Birinci Perde böylece sona eriyor. Devam etmenin gerçekten bir anlamı yok, değil mi? Sonunu zaten biliyorsun."

"Onu bir daha gördün mü?"

"Hayır," diye yanıtladı ironiden eser olmadan. "Ama beni gördü. Ben Londra'ya geri getirildikten sonra hastaneye geldi. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Günler ve geceler eşit derecede sonsuz ve eşit derecede ayırt edilemezdi." Bir parmağını yara izine dokundurdu. "Görmeyen gözlerim ve harabe yüzümle tam bir canavar gibi görünüyor olmalıydım. Bilincimin yerinde olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim. Henüz konuşacak gücüm yoktu. Yine de onun parfümünün kokusunu alabiliyordum, kafur ve çürüyen uzuvların cehennem kokusu arasında cennetten bir nefes gibi."

"Ne yaptı o?" Samantha fısıldadı.

Gabriel bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bu hikâyeyi daha duygusal bir oyun yazarı yazmış olsaydı, hiç şüphesiz kendini göğsüme atar ve sonsuz aşkına söz verirdi. Ama olduğu gibi kaçtı gitti. Buna gerek yoktu, biliyorsun. Bu şartlar altında, bana olan yükümlülüğünü yerine getirmesini asla beklemezdim."

"Yükümlülük mü?" Samantha öfkesini gizlemeye çalışarak yineledi. "Nişanın birbirini seven iki insan arasındaki bir bağlılık olduğunu sanıyordum."

Ysnxs UntiS Dπwr

SSS

E s p r i yapmadan güldü. "O zaman sen

benden daha naifti. Bizimkisi gizli bir nişan olduğu için, en azından herkesin gözü önünde yaşanan bir ayrılığın utancından ve skandalından kurtulmuş oldu."

"Onun için ne büyük şans."

Gabriel'in gözleri puslu bir ifadeye büründü, sanki geçmiş bir şekilde şimdiki zamandan daha görünür olmuştu. "Bazen onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. Belki de o sadece benim hayal gücümün bir ürünüdür. Zekice kurulmuş bir cümle ve çalınmış bir öpücüğün fantezisinden oluşturduğum biri - mükemmel kadın hayalim."

"Sanırım çok güzeldi?" Samantha cevabı zaten bildiği için sordu.

Gabriel'in çenesi sertleşse de sesi yumuşadı. "Enfes. Saçları sıcak bir bal sarısıydı, gözleri bir yaz gökyüzünün altındaki okyanus rengindeydi, teni en yumuşak-"

Kendi çatlamış ellerini inceleyen Samantha boğazını temizledi. Oturup onun sahip olmadığı cazibeler üzerine şiirsel ağıtlar yakmasını dinleyecek havada değildi. "Peki bu kahramana ne oldu?"

"Middlesex'teki ailesinin yanına döndüğünü varsayıyorum, muhtemelen yerel beyle evlenecek ve pratik, pudingle beslenen bir sürü velet yetiştirmek için bir taşra eyaletine çekilecek."

Ama hiçbiri Raphael'in meleklerinden birinin yüzüne ya da yaldızlı kirpiklerle çerçevelenmiş deniz köpüğü yeşili gözlere sahip olmayacaktı.

Ysnxs UntiS Dııwr

SSS

Bunun için Samantha ona acıyabilirdi.
Neredeyse.

"O bir aptaldı."

"Pardon?" Gabriel bir kaşını kaldırdı, belli ki onun bu kesin ifadesine şaşırmişti.

"O kız bir aptaldı," diye tekrarladı Samantha daha da inanarak. "Ve muhtemelen güzel balo elbiselerini ve parkta fayton gezintilerini senden daha çok önemseyen anlamsız bir yaratık için zamanını harcadığın için sen daha da aptalsın." Samantha ayağa kalkarak onun yanına gitti ve mektupları elinin arkasına vurdu. "Duygusal hazinelerine başka birinin rastlamasını istemiyorsan, onları yastığının altına koyup uyumanı öneririm."

Gabriel mektupları almak için hiçbir hareket yapmadı. Gözlerini dikmiş, çenesi gergin bir şekilde önüne bakıyordu. Burun delikleri açıldı ama Gabriel bunun öfkeyle mi yoksa parfümlü kırtasiye malzemelerinden yayılan zengin, çiçeksi koku bulutunu içmek için mi olduğunu anlayamadı. Adam mektupları aniden ittiğinde çok ileri gidip gitmediğini merak etmeye başlamıştı.

"Belki de haklısınız, Bayan Wickersham. Her şeye rağmen, mektuplar kör bir adam için yeterince işe yaramaz. Neden onları almıyorsunuz?"

Samantha geri çekildi. "*Ben mi?* Onlarla ne yapmam gerekiyor?"

Gabriel ayağa kalktı, onun üzerinde yükseldi. "Neden umurumda olsun ki? İstersen onları çöpe at ya da yak. Sadece al onları."

"Gözümün önünden kaybolun."

Samantha soluk pamuklu geceliğiyle yatağının kenarına oturmuş, elindeki mektup paketine bakıyordu. Penceresinin dışında gece zift gibi kararmıştı. Yağmur, rüzgârın etkisine karşı koyan herkesi cezalandırmak istercesine pencere camlarına vuruyordu. Ocağında çıtırdayan sıcacık ateşe rağmen Samantha hâlâ iliklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu.

Parmakları mektupları bağlayan kurdelenin yıpranmış uçlarıyla oynadı. Gabriel mektuplardan kurtulması için ona güvenmişti. Bu güvene ihanet etmesi yanlış olurdu.

Kurdeleyi çekiştirdi. İpek açıldı ve mektuplar kucasına döküldü. Gözlüklerini çıkararak en üsttekini açtı, elleri titriyordu. Keten kırtasiye kağıdının üzerinde bir kadının ustalıkla yazısı akıyordu. Mektup 20 Eylül 1804 tarihliydi, Trafalgar'dan yaklaşık bir yıl önce. Çiçekli zarafetine rağmen, kelimelerde saçma sapan bir eğim vardı.

Sevgili Lord Sheffield,

*Son küstah mesajınızda beni "tatl
dudaklarım" ve "dumanlı mavi gözlerim" için
sevdiğinizi iddia etmişsiniz. Yine de sormak
zorundayım, "O dudaklar büzüldüğünde beni
hala sevecek misin?"*

Tutkuyla değil, yaşlılıkla mı? Gözlerim solduğunda da beni sevecek misin, ama sana olan sevgim sönmediğinde?"

Kasabadaki evinizde dolaşırken, hizmetçilerinize hem dayanılmaz hem de karşı konulmaz bulduğum o küstah tavrınızla emirler yağıdırırken kıkırdadığınızı duyar gibiyim. Hiç şüphesiz akşamınızı beni hem etkilemek hem de silahsızlandırmak için tasarlanmış esprili bir cevap hazırlayarak geçireceksiniz.

Bu mektubu kalbinize yakın tutun lordum, tıpkı sizin bana her zaman yakın olduğunuz gibi.

*Sevgiler,
Bayan Cecily
March*

Cecily gençliğine ihanet eden bir süslemeyle imzasını atmaktan kendini alamadı. Saman mektubu avucunun içinde buruştu. Kıza hiç acımadı, sadece küçümsedi. Alaycı vaatlerinin bedeli çok ağırdı. Bir şövalyeyi kesin ölümle yüzleşmesi için savaşa göndermeden önce koluna ipekten bir iyilik bağlayan bir Ortaçağ genç kızından farkı yoktu.

Mektupları toplayan Samantha ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüdü. Onları hak ettikleri gibi yakıp kül etmekten, o duygusuz, kibirli kız hiç gitmemiş gibi davranmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama onları sıçrayan alevlerle beslemeye hazırlanırken, bir şey onu durdurdu.

Ysnxs UntiS Dııwr

SSS

Gabriel'in geçirdiği uzun ayları düşündü.

Onları biriktirmesi, meraklı gözlerine karşı onları koruduğu tutkusu, kokularını içine çektiğinde yüz ifadesindeki yardıma muhtaç açlık. Sanki onları yok etmek, yazarlarının kalbini kazanmak için yaptığı fedakârlığı ucuzlatacakmış gibiydi.

Küçük odayı incelemek için döndü. Gabriel'in kazasından sonra sandığını hiç tam olarak açmamıştı, her şeyi köşedeki yüksek gardıroba geri koymaktansa sandığın içinde yaşamayı daha kolay bulmuştu. Deri şeritli sandığın yanında diz çökerek mektupları tekrar kurdelenin içine yerleştirdi ve dikkatsizce bir düğümle sabitledi. Onları sandığın içine itti, öyle derine gömdü ki bir daha kimsenin onlara rastlama ihtimali kalmadı.

DChıptex o d

Sevgili Cecily'm,

*Annenizin beş çocuk doğurana kadar babanıza
Hristiyan ismiyle hitap etmediğine inanmakta
güçlük çekiyorum.*

Samantha ertesi sabah Gabriel'in yatak odasına girdiğinde, onu tuvalet masasında oturmuş, boğazına bir ustura dayamış halde buldu.

Kalbi boğazında düğümlendi. "Yapmayın lordum. Bugün yataktan çıkmana izin vereceğim. Söz veriyorum."

Gabriel onun sesine doğru döndü, hâlâ usturayı sallıyordu. "Kör olmanın en önemli avantajlarından birini biliyor musun?" diye sordu neşeyle. "Tıraş olmak için artık aynaya ihtiyacınız yok."

Aynaya ihtiyacı olmayabilirdi, ama bu pansumanın üzerindeki cilalı yüzeyi durdurmadı.

yansımasına sevgiyle bakmaktan masadan kalktı. Her zamanki gibi gömleğinin çıtçıtlarını bağlama zahmetine katlanmamıştı. Fildişi keten, yaldızlı göğsünü ve kaslı karnını cömertçe ortaya çıkaracak şekilde açıkta duruyordu.

Samantha odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve küçük elini adamın büyük elinin üzerine kapatıp ra- zor'u çenesine doğru kaldıramadan susturdu. "Boğazını kesmeden önce onu bana ver. Tekrar."

Tutuşunu bırakmayı reddetti. "Benim için bu onuru yerine getirmeye daha az istekli olacağına neden inanayım?"

"Eğer boğazını kesersem, baban maaşımı kesebilir."

"Ya da onları ikiye katlayabilir."

Gabriel isteksizce inci saplı usturayı onun avucuna bırakana kadar çekiştirdi.

Bandajını nazikçe sıyıran Samantha, üç günlük sakalının üzerine ardıç kokulu tıraş sabunu sürmek için uygun bir fırça kullandı. Onun ustaca dokunuşuyla bıçak altın rengi kirli sakalın arasından kolayca kayarak alttaki sert çeneyi ortaya çıkardı. Adamın teni pürüzsüz ama sertti, kendisinininkinden çok farklıydı. Kulağının altındaki çukura ulaşmak için ona doğru eğilmek zorunda kaldı. Göğsü adamın omzuna değdi.

"Tımar işine bu ani ilgi neden?" diye sordu, ani nefessizliğini gizlemek için sesini hafif tutarak. "Bir sonraki Beau Brummell olmak için

SSC

Texes MeGeixss

gizli bir hırsın mı var?"

"Beckwith az önce babamdan haber getirdi.

Tuttuğu doktor ekibi Avrupa'dan döndü. Bu öğleden sonra benimle görüşmek istiyorlar."

Etkileyici yüzü tamamen hareketsizleşmişti. Samantha umudunu gizlemesine yardımcı olmak için bir havlu aldı ve yüzündeki tıraş sabunu kalıntılarını temizledi. "Eğer onları yakışıklılığınla ikna edemezsen, belki bana yaptığın gibi onları da misafirperverliğin ve kibar tavırlarınla etkileyebilirsin."

"Ver şunu bana!" Gabriel, kız ağzını ve burnunu hızlıca ovalarken tükürdü. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni boğmaya mı?"

Kadın öne doğru eğildiğinde, adam omzunun üzerinden uzandı. Ama eli havluyu almak yerine, düzgün bir şekilde Samantha'nın göğsünün yumuşaklığını kavradı. Samantha'nın nefesinin ürkek bir ciyaklamayla kesildiğini duyan Gabriel donakaldı. Ama kalbinden kasıklarına doğru akan çiğ ısı dalgası onu ç a b u c a k çözdü. Bunun imkânsız olduğunu düşünmesine rağmen, bir okul çocuğunun kızardığını hissedebiliyordu.

Çenesinden yukarı doğru sürünüyor.

Zamanında çok daha cömert göğüsleri okşamıştı ama hiçbiri eline bu kadar mükemmel oturmamıştı. Parmakları sanki orada şekillendirilmiş gibi yumuşaklığın etrafında kıvrıldı. O parmaklardan birini bile oynatmaya cesaret edemese de, göğüs ucunun korsajının dantelli kumaşı arasından avucuna doğru sertleştiğini hissetti.

"Aman Tanrım," dedi usulca. "Bu havlu değil,

SSC

değil mi?"

*Texes*л MeGeixss

Kadın sesli bir şekilde yutkundu, boğuk sesi onun kulağına çok yakındı. "Hayır, lordum. Korkarım öyle değil."

Beckwith apar topar kapıdan içeri girmeseydi bu şekilde ne kadar kalabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. "Hangi gömleği istediğinizden emin değildim, lordum," dedi, Gabriel'in yüksek bir gömlek yığını olduğunu düşündüğü şey sesini boğuyordu, "bu yüzden Meg'e hepsini yıkattım."

Kahyanın hızlı adımları zemini geçip soyunma odasına doğru yöneldiğinde, Gabriel ve Samantha *suçüstü* yakalanmış gibi birbirlerinden *ayrıldılar*.

"Çok iyi Beckwith," dedi Gabriel, ayağa fırlarken şingırdayan birkaç eşyayı yere vurarak.

Hemşiresinin o anki yüz ifadesini görmek için hayatından on yılını verebilirdi. Sonunda onun soğukkanlılığını bozmayı başarmış mıydı? Yumuşacık yanaklarının rengi açılmış mıydı? Ve eğer öyleyse, bu utançtan mı kaynaklanıyordu? . . yoksa arzusun mu?

Kadının kendisinden uzaklaştığını, kapıya doğru geri gittiğini duyabiliyordu. "İzninizle lordum, aşağıda halletmem gereken bazı işler var, biliyorsunuz... o yüzden sizi soyunmanızla baş başa bırakayım. Yani, giyinmenizle!" Sanki biri kapıya çarpmış gibi hafif bir gümürtü, boğuk bir "Ah!" sesi ve ardından aynı kapının açılıp kapanma sesi duyuldu.

O zamana kadar Beckwith

Soyunma odası. "Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı uşak.

"Ne oldu?"

"Bu çok tuhaf, lordum. Bayan Wickersham'ın hiç bu kadar kızardığını ya da ateşlendiğini görmemiştim. Sizce ateşi çıkmış olabilir mi?"

Gabriel suratsızca, "Umarım değildir," diye cevap verdi. "Onunla ne kadar çok vakit geçirdiğimi düşünürsek, korkarım ben de aynı hastalığa yakalanabilirim.

hastalık."

Masum bir hata.

Hepsi bu kadardı. En azından Samantha fuayede volta atıp Gabriel'in gelmesini beklerken kendine sürekli bunu söylüyordu. Doktorlar yaklaşık yarım saat önce Londra'dan gelmişlerdi ve onunla görüşmek için kütüphanede bekliyorlardı. Samantha onların kibar baş sallayışlarından ve temkinli ifadelerinden vermek için geldikleri haberle ilgili tek bir ipucu bile elde edememişti.

Masum bir hata, diye tekrarladı kendi kendine, aynalı salon ağacını çiğnemedi hemen önce durdu. Ama Gabriel'in dokunuşuyla hem nefesinin hem de bedeninin hızlanmasında masum bir şey yoktu. Sanki hava aniden yaz şimşekleriyle dolmuş gibi aralarında yoğunlaşan gerginlikte de masum bir şey yoktu.

Arkasında bir ayak sesi duyunca döndü. Gabriel merdivenlerden iniyordu, bir eli

Parlak maun trabzanın üzerinden sıkıca süzölüyordu. Eğer onun kör olduğunu bilmeseydi, asla tahmin edemezdi. Adımları kendinden emin ve başı dikti. Beckwith arkasında durmuş, gururla gülümsüyordu.

Samantha'nın kalbi göğsünde ters dönmüş gibiydi. Gabriel'in Fairchild Park'a geldiğinde sahip olduğu öfkeli vahşinin yerini, portredeki adamın daha yaşlı, daha dünyadan bıkmış bir ikizi almıştı. Pantolonunun ve frakının kasvetli siyahı, gömleğinin, kravatının ve manşetlerinin kar beyazı rengini mükemmel bir şekilde dengeliyordu. Hatta saçlarının asi tutamlarını bir vel- vet kuyruğuyla bağlamıştı. Sol yanağındaki acımasız kesik olmasa, hanımını selamlamak için merdivenlerden inen herhangi bir taşra beyefendisi olabilirdi. Garip bir şekilde, yara izi erkeksi güzelliğini vurguluyor, daha önce adamın sadece yüzeyini sıyrıp geçtiği yere derinlik katıyordu. Samantha arkasında irkilmiş bir soluk duyduğunda, onun dönüşümüne tanık olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Diğer hizmetkârlardan birkaçı efendilerini görebilmek umuduyla oyuklardan ve kapı aralıklarından dışarı bakıyorlardı. Hatta genç Phillip üçüncü kattaki galerinin üzerinde asılı duracak kadar ileri gitmişti. Peter ikizinin paltosunun kuyruğunu çekmişti.

korkuluktan Gabriel'in kafasına düştü. Oraya nasıl geldiğini tam olarak bilmeden, Merdivenlerin dibine vardığında Samantha onu

st
bekliyordu.

Texesll MeGeixss

Onun varlığının o esrarengiz farkındalığıyla, tam üzerine atılmak üzereyken bir adım kala durdu ve resmi bir selam verdi. "İyi günler Bayan Wickersham. Umarım kıyafetim onayınızı almıştır."

"Tam bir beyefendi gibi görünüyorsun. Brum- mell'in kendisi kıskançlıktan bayılırdı." Elini uzatıp adamın kravatının eğri büğrü bir kıvrımını nazikçe düzeltti ve bu hareketin ne kadar karısına yakışır bir hareket olduğunu fark etti. Elini aceleyle indirdi. Bu onun haddi değildi. Ya da buna hakkı yoktu. Ondan uzaklaşarak, yapmacık bir resmiyetle, "Misafirleriniz geldi lordum. Sizi kütüphanede bekliyorlar."

Gabriel yarım daire çizerek döndü ve ilk kez bir kararsızlık yaşadığını belli etti. Beckwith onu dirseğinden yakaladı ve kütüphane kapısına doğru çevirdi.

Samantha'ya korkunç derecede yalnız görünüyordu, bilinmeyene doğru yürüyordu ve ona yol gösterecek umudundan başka hiçbir şeyi yoktu. Onun ardından yürümeye başladı ama Beckwith'in eli nazikçe ama sıkıca omzuna indi. "Ne kadar karanlık olursa olsun, Bayan Wicker- sham," diye mırıldandı Gabriel kütüphanede kaybolurken, "insanın yalnız gitmesi gereken bazı yollar vardır."

Zaman, sahanlıktaki uzun kasalı saatin pirinç akrep ve yelkovanıyla ölçülerek ilerliyordu. Yüzündeki dolunayın etrafında zarafetle

st

Texesll MeGeixss

dolanan akrep ve yelkovan, dakikalar yerine sadece on yılları saymak için uygun olan sarsıntılara yavaşlamış gibi görünüyordu.

Samantha ne zaman fuayeden geçmek için yeni bir bahane bulsa, yarım düzine hizmetçinin çoktan önünden geçtiğini görüyordu. Bir bardak süt almak için mutfağa giderken, Elsie ve Hannah'yı hayatları buna bağılmış gibi merdivenin tırabzanlarını cilalarken, Millie'yi uzun bir merdivenin üzerinde durmuş, avizenin her bir kristal gözyaşı damlasının tozunu tüy silgisiyle alırken buldu. Boş bardağı mutfağa geri götürürken Peter ve Phillip'i elleri ve dizleri üzerinde mermer zemini parlatırken buldu. Görünüşe göre hizmetkârlar Gabriel'den umutlarını tıpkı onun onlardan umutlarını sakladığı kadar özenle saklıyorlardı. Hepsi boyunlarını ve kulaklarını kütüphaneye doğru uzatmalarına rağmen, kalın maun kapılardan boğuk bir mırıltı bile çıkmıyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde antrede tek bir toz zerresi bile kalmamıştı. Mermer zemin pırıl pırıldı, tekrar tekrar cilalandığı için o kadar kaygandı ki, şişman, kırmızı yüzlü çamaşırcı Meg neredeyse kayıp boynunu kıracaktı. Kadın, sepeti giysilerle dolu halde antrede o kadar çok tur atmıştı ki Samantha onun temiz giysileri yıkamak için gardıroplardan çıkardığından şüphelenmişti.

Samantha bir sonraki sefer, görünüşte çalışma odasına bir kitap iade etmek için içeri girdiğinde, Bayan Philpot'un kendisi ortaya çıktı. Betsy neredeyse bir saattir kütüphanenin bitişiğindeki lambri kaplamayı cilalıyor, o kadar sert ovuyordu ki

Çıplak meşenin bir kısmı yıldız kaplamadan görünmeye başlamıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tersledi kahya.

Samantha yüzünü buruşturdu. Ancak Bayan Philpot genç hizmetçiyi aylak aylak dolaştığı için azarlamak yerine elindeki bezi çekip aldı ve ters yönde ovmaya başladı. "Her zaman ahşabın damarlarına doğru cilalamalısın, tersine değil!" Samantha elinde olmadan Bayan

Philpot'un yöntemi kulağını kütüphane kapısındaki anahtar deliğine çok yaklaştırıyordu.

Güneş batmaya başladığında Samantha ve diğer hizmetkârlar tüm çalışma numaralarını bırakmışlardı. Samantha en alt basamakta oturmuş, gözlükleri sarkmış ve çenesini eline dayamıştı; diğer hizmetkârlar ise sandalyelere ve merdivenlere yayılmış, çeşitli dinlenme hallerindeydiler. Bazıları yarı uyukluyor, diğerleri ise gergin bir bekleyiş içinde parmaklarını çıtlatarak ve arada bir fısıldaşarak bekliyordı.

Kütüphane kapısı uyarı vermeden sallanarak açıldığında hepsi birden irkildi. Yarım düzine kara cübbeli adam ortaya çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Samantha ayağa kalktı ve onların kasvetli yüzlerini taradı.

Çoğu onun hevesli bakışlarından kaçınmaya büyük özen gösterse de, nazik mavi gözleri ve

Ysnxs UntiS Dııwr

se

düzgünce kesilmiş yan bıyıkları olan küçük bir
adam ona baktı

doğrudan ona baktı ve üzüntüyle başını salladı. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı.

Samantha, sanki zalim bir yumruk kalbindeki tüm kanı sıkışmış gibi hissederek basamağa geri çöktü. O ana kadar kendi umutlarının ne kadar yüksek olduğunu fark etmemişti.

Beckwith birdenbire ortaya çıkıp doktorlara çıkışı gösterirken, çenesi düşmüş olan kadın, library kapısının geçilmez maununa baktı.

Bayan Philpot tırabzanın tepesindeki yuvarlak topu tutuyordu, uzun parmakları solgundu. Canlı özgüveni buharlaşmış, yerini neredeyse dokunaklı bir belirsizliğe bırakmış gibiydi. "Şimdiye kadar acıkmış olmalı. Biz-"

"Hayır," dedi Samantha kararlılıkla, Beckwith'in bir erkeğin yalnız gitmesi gereken bazı yollar olduğuna dair öğüdünü hatırlayarak. "Yapamayız. O hazır olana kadar olmaz."

Gün batımı alacakaranlığa, alacakaranlık da ılık bir bahar gecesinin kadifemsi karanlığına karışırken, Samantha kendi hoşgörüsünden pişmanlık duymaya başladı. Gabriel doktorlara danışırken geçen dakikalar şimdi siyah, kösele gibi kanatların üzerinde uçup gidiyor gibiydi. Hizmetkârlar birer birer nöbetlerini bırakıp mutfaklara ya da bodrumdaki odalarına çekiliyor, artık library'den gelen sağır edici sessizliğe dayanamıyorlardı. Her ne kadar hiçbiri bunu kabul etmese de

Efendilerinin bağıarak ettiğı yeminleri ve ardından kırılan camların sesini duydular.

Samantha en son giden oldu, ama boş gözlü Beckwith ona iyi geceler diledikten sonra, o bile yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Çok geçmeden kendini yatak odasının halısında huzursuz bir yol izlerken buldu. Geceliğini giymiş ve saçlarını örmüştü ama Gabriel hâlâ kendi özel cehenneminde barikat kurmuşken, beyaz badanalı demirden yapılmış rahat karyolasına tırmanma düşüncesine dayanamıyordu.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde bir ileri bir geri volta atıyordu. Şüphesiz Gabriel'in babası arayışının sonucunu biliyor olmalıydı. Adam neden değerli fizyoterapist ekibine eşlik etmemiştii? Onun varlığı, vurmak için geldikleri öldürücü darbeyi yumuşatabilirdi.

Peki ya Gabriel'in annesi? Şüphesiz onun ihmalkârlığı daha da affedilemezdi. Ne tür bir kadın biricik oğlunu hizmetkârların ve yabancıların bakımına terk ederdi?

Samantha'nın bakışları, eski nişanlısının mektuplarını sakladığı köşedeki sandığa takıldı. Gabriel kalbinin gizli bir köşesinde, kaybettiğı görme yetisiyle birlikte kaybettiğı aşkının da ona geri verilebileceğine inanmış mıydı? Bu hayalin de ölümünün yasını mı tutuyordu?

Aşağıdaki sahanlıktaki saat çalmaya başladı. Samantha kapıya yaslandı ve on ikiye ulaşana kadar kederli nargileleri teker teker saydı.

Ya Beckwith yanıldıysa? Ya Beckwith

Tutacak bir el olmadan geçilemeyecek kadar karanlık ve tehlikeli yollar var mıydı? Bu sadece bir yabancının eli olsa bile.

Samantha elleri titreyerek kalaylı şamdanını aldı ve odadan dışarı çıktı. Merdivenleri yarılarmıştı ki gözlüklerini giymeyi unuttuğunu fark etti. Antreden geçerken mumu duvarda titrek gölgeler oluşturuyordu. Sessizlik karanlıktan daha da bunaltıcıydı. Bu, dinlenmekte olan bir evin rahat sessizliği değildi. Bu, gergin bir beklenti içinde nefesini tutan bir evin boğucu sessizliği idi. Sesin yokluğundan çok korkunun varlığı idi.

Kütüphanenin kapısı hâlâ kapalıydı. Samantha elini kapı koluna götürdü, yarı yarıya kilitli olmasını bekliyordu. Ama kapı onun dokunuşuyla kolayca açıldı.

Zihni yarı biçimlendirilmiş izlenimlerden oluşan baş döndürücü bir dizinin saldırısına uğradı: ocakta sönmekte olan ateşin umarsız çıtırtıları; masanın köşesinde duran neredeyse boş viski şişesinin yanındaki boş bardak; sanki biri öfkeyle onları yere düşürmüş gibi yere saçılmış pa- persler.

Ama Gabriel'in masanın arkasındaki sandalyeye yayılmış, elinde bir tabanca olduğunu görünce tüm bu izlenimler yok oldu.

DChaptex s d

Sevgili Cecily'm,

Adımı dudaklarından almak için on yılını harcayacağımı sanmıyorum. Ay ışığında seninle on dakika baş başa kalmak yeterli olacaktır.

"Eskiden tüm arkadaşlarıma gözlerim kapalı tabanca doldurabildiğimi söyleyerek övünürdüm. Sanırım haklıymışım," dedi Gabriel deri bir keseyi silahın namlusuna doğru eğerken. Dirseğinin dibindeki viski şişesinde üç parmaktan daha az içki kalmış olmasına rağmen, elleri o kadar sağlamdı ki bir barut zerresi bile dökmedi.

Adam yükü azaltmak için ince bir demir çubuk kullanırken, Samantha kendini bu ellere - zarafetlerine, becerilerine, hareket ekonomilerine- kapılmış buldu. Ellerin bir kadının teninde hareket ettiğini hayal ettikçe içinde çaresiz bir farkındalık ürpertisi

stc

Texesll MeGeixss

dalgalandı. *Onun* teninde.

Baştan çıkarıcı büyüünden sıyrılarak masanın tam önünde durmak için hareket etti. "Bunu söylemekten çekiniyorum lordum, ama kör bir adamın elinde dolu bir tabancanın biraz tehlikeli olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Mesele de bu, değil mi?" Sandalyede arkasına yaslandı, başparmağı dolu ve ateşlenmiş tabancanın ikiz mermileriyle oynuyordu.

Gevşek duruşuna ve lakayt ses tonuna rağmen Samantha onun tüm kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Artık mükemmel bir centilmen gibi görünmüyordu. Ceketi yakındaki bir büstün üzerine özenle örtülmüştü, kravatı ise boğazının geniş sütunundan sarkıyordu. Koyu altın sarısı saç telleri kuyruğundan kurtulmuştu. Görmeyen gözlerini ateşli bir parıltı aydınlatıyordu.

"Anladığım kadarıyla aldığınız haberler hoşunuza gitmemiş?" diye cüretkâr bir şekilde en yakın sandalyeye çöktü.

Onun hareketini takip etmek için başını çevirdi, tabancanın namlusunu dikkatle ondan uzak tuttu. "Pek de umduğum gibi olmadı diyelim."

Ses tonunu dikkatli bir şekilde tutmaya gayret etti. "Kötü bir haber aldığınızda, kendinizi değil de haberciyi vurmak adetten değil midir?" "Elimde sadece bir tabanca mermisi vardı. Yapamadım. hangi doktoru vuracağıma karar verdim." "Size hiç umut

SCC

Texas MeGeixss

vermediler mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir kırıntı bile yok.
Oh, içlerinden biri -sanırım Dr. Gilby-

Benim aldığım gibi bir darbeden sonra gözlerin arkasında kan birikmesiyle ilgili bazı saçmalıklar. Görünüşe göre Almanya'da kan çekildikten sonra görmenin geri geldiği bir vaka varmış. Ama arkadaşları onu aptal olduğu için azarladıktan sonra, o bile altı aydan sonra kendiliğinden iyileşme kaydedilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı."

Samantha bu Gilby'nin kendisine üzüntülü tazyiklerini ileten iyi gözlü doktor olduğundan şüpheleniyordu. "Çok üzgünüm," dedi usulca.

"Merhametinize ihtiyacım yok, Bayan Wickersham." Adamın sert ses tonu karşısında kadın sertleşti. "Haklısınız, elbette. Sanırım siz de yeterince

kendin."

Gabriel'in ağzının kenarı bir an için gülümsemek istermiş gibi seğirdi. Tabancayı yavaşça masadaki deri kurutma kâğıdının üzerine koydu. Samantha tabancaya özlemle bakmasına rağmen onu almaya cesaret edemedi. Yarı sarhoş ve görme yetisinden yoksun olsa bile, adamın yeniden esneyen elleri muhtemelen onunkilerden iki kat daha çevikti.

El yordamıyla viski şişesini buldu, kalanını bardağa boşalttı, sonra alaycı bir tavırla kadeh kaldırdı. "Adalet duygusu ancak mizah duygusuyla aşılabilen vefasız bir kadın olan Kader'e."

"Adalet mi?" Samantha şaşkınlık içinde yankılandı. "Eminim ki, sen de-

görme yeteneğini kaybetmene hizmet etti. Ne için? Kahraman olduğunu kanıtlamak için mi?"

Gabriel kadehi masaya çarptı ve ağzından viski döküldü. "Ben kahraman falan değilim!"

"Elbette öylesin!" Samantha'nın, *The Times* ve *Gazette*'de büyük bir zevkle anlatılanlardan, onun yaralanmasına yol açan olaylarla ilgili bildiklerini ezbere anlatması çok az çaba gerektirdi. "*Redoubtable*'ın mizanseninde keskin nişancıyı ilk fark eden sendin. Nelson'ı nişan aldığını görünce bir uyarı çılgılığı attın, sonra da güverteden geçerek kendi hayatını tehlikeye atarak ad- mirale doğru ilerlemeye başladın."

"Ama başaramadım, değil mi?" Gabriel kadehi ağzına götürdü ve viskiyi tek bir yudumda bitirdi. "Ve o da başaramadı."

"Çünkü ona ulaşmadan uçan bir şarapnel parçası tarafından yere serildiniz."

Gabriel uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra usulca sordu: "O güvertede yatarken, kendi kanımın kokusuyla boğulurken gördüğüm son şeyi biliyor musun? O topun amiralin omzunu parçaladığını gördüm. Acı içinde güverteye yığılırken yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Sonra her şey önce kırmızıya, sonra siyaha büründü."

"Sanki onu öldüren tetiği sen çekmişsin gibi."

Samantha sandalyede öne doğru eğildi, sesi alçak ve tutkuluydu. "Ve savaşı sen kazandın."

Nelson'ın cesareti ve senin gibi adamların fedakârlıkları sayesinde Fransızlar

yenildiler. Hala topraklarımız üzerinde hak iddia etmeye çalışabilirler ama siz onlara denizin efendisinin kim olacağını öğrettiniz."

"O zaman sanırım böyle bir fedakârlık yapmama izin verdiği için Tanrı'ya şükretmeliyim. Nelson'ın ne kadar şanslı olduğunu bir düşünün. Kralın ve ülkenin iyiliği için zaten bir kolunu ve bir gözünü vermişti ama yine de hayatını feda etme ayrıcalığının tadını çıkarabildi." Gabriel çocuksu bir kahkaha atarak başını geriye attı, portredeki adama o kadar benziyordu ki Samantha'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Beni bir kez daha şaşırttınız Bayan Wickersham! O taş gibi göğsünüzün altında bir romantiğin kalbinin attığını kim düşünebilirdi ki?"

Dudaklarını ısırdı, parmakları göğsünün yumuşaklığı etrafında kıvrıldığında onun göğsünü hiç de taş gibi bulmadığını hatırlatmak istedi. "*Beni* duygusallıkla suçlamaya cüret mi ediyorsun? Tuvalet masamın çekmecesinde eski aşk mektuplarını biriktiren ben değilim, değil mi?"

"Touché," diye mırıldandı, neşesi azalmıştı. Eli tekrar tabancanın üzerine kapandı ve bir aşığın okşamasıyla zarif hatlarını keşfetti. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve alaydan yoksundu. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kör bir adamın toplumumuzda yeri yoktur, tabii bir sokak köşesinde dilenmek ya da bir akıl hastanesine kapatılmak dışında. Ailem ve beni sevecek kadar şanslı olmayan herkes için asla

SCS

Texas MeGeixss

bir yük ve acıma nesnesi olmaktan öteye
gidemeyeceğim."

Samantha sandalyede arkasına yaslandı, garip bir sakinlik çökmüştü üzerine. "O zaman neden kendini vurup bu işi bitirmiyorsun? İşin bittiğinde, Bayan Philpot'a ortalığı temizlemesi için zili çalacağım."

Gabriel'in hem çenesi hem de tabancayı tutuşu sıkılaştı.

"Devam et. Bitir şunu," diye ısrar etti, sesi hem güç hem de tutku kazanmıştı. "Ama sana söz verebilirim ki, sana acıyan tek kişi kendinsin. Bazı erkekler bu savaştan hâlâ eve dönmedi. Ve bazıları asla dönemeyecek. Diğerleri iki kolunu ve bacağını kaybetti. Üniformaları ve gururları paramparça olmuş bir halde sokaklarda dileniyorlar. Onlarla alay ediliyor, üzerlerine basılıyor ve geriye kalan tek umutları, ruhunda bir parça Hristiyan merhameti olan bir yabancıнын teneke bardaklarına yarım peni atması. Bu arada sen burada lüksün kucağında somurtarak oturuyorsun, sana hâlâ aya asılmışsın gibi bakan hizmetçiler tarafından her türlü isteğın karşılanıyor." Samantha ayağa kalktı, gözlerinde parlayan yaşları göremediğine şükrediyordu. "Haklıydınız lordum. Kahraman olan o adamlar, siz değilsiniz. Sen bir korkaktan başka bir şey değilsin; ölmekten korkan ama yaşamaya devam etmekten daha da çok korkan sefil bir korkak!"

Yarı yarıya onun tabancayı alıp kendisini vurmasını bekliyordu. Onun ayağa kalkıp masanın etrafında dönmeye başlamasını

SCC

Texas MeGeixss

beklemiyordu. Adımları da elleri kadar sağlam olmasına rağmen, içki yürüyüşüne fazladan bir çalım katmıştı. Kadın

Fairchild Park'taki ilk gününde karşılaştığı yırtıcının yok edildiğini sanıyordu ama şimdi onun sadece Gabriel'in ağır ağır kapanan gözlerinin ardında uyukladığını, avının kokusunu tekrar yakalayana kadar zamanını beklediğini fark etti.

Ona doğru uzanırken burun delikleri alevlendi. Ondan kolayca kaçabilecekken, yüzündeki bir şey onu durdurdu. Omuzlarından yakaladı ve sertçe kavrayarak kendine doğru çekti.

"Bana karşı tamamen dürüst olmadınız, değil mi sevgili Bayan Wickersham?" Adam devam etmeden önce kadının kalbi neredeyse duracaktı. "Bu mesleği, dostlarınıza duyduğunuz aşırı merhametten dolayı seçmediniz. Savaşta birini kaybettiniz, değil mi? Kimdi o? Babanı mı? Kardeşini mi?" Başını eğdiğinde, nefesinin viski aromalı sıcaklığı yüzüne yayıldı ve kendisini onun kadar sarhoş ve pervasız hissetmesine neden oldu. "*Sevgilin mi?*" Güzelce yontulmuş dudaklarından çıkan bu kelime hem alay hem de sevgi içeriyordu.

"Diyelim ki günahlarının kefareтини ödeyen tek kişi sen değilsin."

Kahkahası ikisiyle de alay ediyordu. "Senin gibi bir erdem timsali gūnahtan ne anlar ki?"

"Sandığından da fazla," diye fısıldadı yüzünü başka yöne çevirerek.

Burnu yanağının yumuşaklığını sıyırdı, al-

Yine de bunun kazara mı yoksa tasarlayarak mı olduğunu söyleyemedi. Kendisini koruyacak gözlükleri olmadan, acı verici bir şekilde savunmasız hissediyordu.

"Yaşamaya devam etmem için beni kışkırtmaya çalışıyorsun ama yaşamam için bana tek bir neden bile sunmuyorsun." Sesi kadar sert tutuşuyla onu bir kez daha sarstı. "Bunu yapabilir misiniz, Bayan Wicker- sham? Bana yaşamam için bir sebep verebilir misiniz?"

Samantha bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ama cevap vermek için başını çevirdiğinde ağızları çarpıştı. Sonra onu öpüyor, ağzını onunkinin üzerinde gezdiriyor, dilinin ballı sıcaklığını dudaklarının üzerinde gezdiriyordu, ta ki yarı inilti yarı nefes gibi küçük, kırık bir sesle ayrılana kadar. Onun teslimiyetini kabul etmeye fazlasıyla hevesli olan adam, viski, arzu ve tehlike kokan dudaklarıyla onu kendine doğru çekti.

Gözlerini kapadı ve ikisini eşit seviyeye getirdi. Karanlığın baştan çıkarıcı kucağında, onu tutacak sadece onun kolları, onu ısıtacak sadece onun ağzının sıcaklığı, duyularını dans ettirecek sadece onun iniltisinin boğuk müziği vardı. Dili ağzının yumuşaklığını kabaca yağmalarken, Samantha'nın nabızı kulaklarında öfkeyle atıyor, kalbinin her atışını, her anı, her pişmanlığı işaret ediyordu. Adamın kolları Samantha'nın omuzlarından sırtına doğru kayarak, göğüsleri göğsünün inatçı duvarına

çarpana kadar onu kendine doğru çekti. Bir kolunu adamın boynuna doladı ve adamın ağzının çaresiz talebine karşılık vermeye çabaladı.

Kendini bile kurtaramazken onu nasıl kurtarabilirdi?

Onunla birlikte karanlığa doğru indiğini hissediyordu, hem iradesini hem de ruhunu teslim etmeye çok istekliydi. Ölüme meydan okuduğunu iddia edebilirdi ama aralarında hayat dalgalanıyordu. Dillerinin kadim çiftleşme dansındaki hayat. Rahminin dayanılmaz çekişindeki ve kalçalarının arasındaki lezzetli sızıdaki hayat. Geceliğinin yıpranmış pamuğunun arasından karnının yumuşaklığına çarpan yaşam.

"Yüce Tanrım!" diye küfrederek kendini onun kollarından kurtardı.

Onun desteğinden yoksun kalan Samantha düşmemek için ellerini arkasındaki masaya dayamak zorunda kaldı. Gözleri açıldığında, onları eliyle koruma dürtüsüyle savaştı. Gabriel'in öpücüğünün lezzetli gölgelerinde kaybolduktan sonra, azalan şömüne ışığı bile çok sert görünüyordu.

Nefesini tutmaya çalışırken, Gabriel'in masanın etrafında el yordamıyla ilerleyişini izlemek için döndü. Elleri artık sabit değildi. Bir mürekkep şişesini devirip pirinç saplı mektup açacağını yere düşürdükten sonra tabancanın üzerine kapandı. Gabriel silahı kaldırırken, yüz ifadesi o güne kadar hiç görmediği kadar kararlıydı, Samantha'nın boğazına boğuk bir çığlık düğümlendi.

Ama o sadece masanın üzerinden ona doğru uzandı. Elini beceriksizce tutarak, tabancaya

basti.

içine soktu. "Git," diye emretti dişlerini sıkarak, parmaklarını silahın etrafında sıkıca kavuşturdu. Kadın tereddüt edince, adam onu kapıya doğru itti ve sesi bağırmaya kadar yükseldi. "Şimdi git! Bırak beni!"

Omzunun üzerinden son bir kez şaşkınca bakan Samantha, tabancayı geceliğinin eteğine sıkıştırdı ve kaçtı.

DChıptex s c d

Sevgili Cecily'm,

*Hangi erdemimin sizi daha çok etkilediğine
henüz karar vermediniz mi - utangaçlığım
mı yoksa alçakgönüllülüğüm mü?*

Samantha boğuk bir patlama sesi duyunca yatağında doğruldu ve bunun uzaktan gelen bir tabanca sesi olmasından korktu.

"Bayan Wickersham? Uyandınız mı?"

Beckwith kapıyı çalmaya devam edince, çarpan kalbini sakinleştirmek için bir elini göğsüne götürdü. Köşedeki sandığa bakarken, Gabriel'in tabancasının şimdi sandığın içinde, mektup destesinin yanında gömülü olduğunu hatırladı.

Battaniyeleri geriye atıp yataktan kalktı ve gözlüklerini kan çanağına dönmüş gözlerinin üzerinden kaydırdı. Gabriel onu gönderdikten sonra

Gecenin geri kalanını sefil bir düğümün içinde büzüşerek geçirmiş, onu o halde bırakarak aptallık ettiğine ikna olmuştu. Sonunda şafak sökmek üzereyken, yorgunluğun kurbanı olarak rüyasız bir uykuya dalmıştı.

Sabahlığını giyerek kapıyı bir aralık açtı.

Beckwith de huzursuz bir gece geçirmiş gibi görünse de kan çanağına dönmüş gözleri neşeyle parlıyordu. "Rahatsız ettiğim için beni bağışlayın hanımefendi, ama üstat sizi kütüphanede görmek istiyor. Uygun olduğunuz bir zamanda elbette."

Samantha şüpheli bir kaşını kaldırdı. Onun rahatlığı kesinlikle Gabriel'in daha önce hiç dert ettiği bir şey değildi. "Pekâlâ Beckwith. Ona birazdan aşağıda olacağımı söyle."

Her zamankinden daha büyük bir özenle yıkandı ve giyindi; gri, siyah ya da kahverengi olmayan bir şeyler bulmak için sınırlı gardırobunu karıştırdı. Sonunda kasvetli mavi kadifeden kesilmiş yüksek belli bir sabahlığa razı olmak zorunda kaldı. Saç örgüsünün sıkı sarmalından özenle uyumlu bir kurdele geçirdi. Kendini tuvalet masasının aynasına bakmak için eğilirken yakalayıp, gevşek bir saç tutamını parmağına dolayana kadar ne kadar gülünç duruma düştüğünü fark etmedi. Ne de olsa Gabriel onun çabalarını takdir edecek değildi.

Yansımasına bakarak başını salladı ve aceleyle kapıya yöneldi. Sadece giyinme odasına geri dönmek için

Beş saniye sonra her iki kulağının arkasına ve boğazının çukuruna biraz limon ver- bena sürmek için masaya.

Samantha kütüphane kapısının önünde durakladı, midesinde tuhaf bir kıpırtı vardı. Bu yabancı duygunun utangaçlık olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Kendi kendine saçmaladığını söyledi. Gabriel'le sarhoşken öpüşmüşlerdi, o kadar. Sanki onun ağzına her baktığında, dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde nasıl hissettirdiğini, dudaklarının onun dudaklarını nasıl emredici bir şekilde şekillendirdiğini, dilinin dumanlı sıcaklığını hatırlayacakmış gibi...

Sahanlıktaki saatin on sesini çalmaya başlaması onu hayal aleminden uyandırdı. Eteğini düzelten Samantha kapıya sertçe vurdu.

"Girin."

Kaba emre itaat ederek kapıyı açtı ve Gabriel'i tıpkı bir gece önce olduğu gibi masanın arkasında otururken buldu. Ama bu sefer ne boş bir bardak, ne bir şişe viski, ne de bir mektup açacağından daha ölümcül bir silah vardı.

"Günaydın lordum," dedi odaya girerken. "Hâlâ yaşayanlar arasında olduğunuzu görmekten memnuniyet duyuyorum."

Gabriel elinin tersiyle alnını ovuşturdu.

"Keşke öyle olmasaydım. O zaman en azından başımdaki bu cehennemî gürültü kesilirdi."

Daha yakından incelendiğinde, geceki olaylardan yara almadan kurtulmadığı anlaşılıyordu. Al-

Yeni giysiler giymiş olmasına rağmen, koyu altın rengi kirli sakalları çenesini gölgeliyordu. Yara izinin etrafındaki deri sıkışmış ve beyaz görünüyordu ve gözlerinin altındaki gölgeler her zamankinden daha derindi.

Dün geceki özlü zarafeti kaybolmuş, yerini, resmiyetten çok, başını her hareket ettirdiğinde duyduğu bariz rahatsızlığa borçlu olduğu anlaşılan sert bir duruş almıştı.

"Lütfen oturun." Kadın otururken, "Sizi böyle aniden çağırdığım için özür dilerim. Toplanmanızı bölmüş olmam gerektiğinin farkındayım."

Şaşkınlıkla ağzını açtı, ama bir şey söyleyemeden, uzun parmakları mektup açacağı için pirinç sapıyla oynayarak devam etti. "Gittiğin için seni suçlayamam elbette. Dün geceki davranışım kınanacak bir şeydi. Bunun için içkiyi suçlamak isterdim ama korkarım ki öfkemin ve kötü muhakeme yeteneğimin eşit derecede sorumluluğu olmalı. Nasıl görünmüş olursa olsun, sizi temin ederim ki evimdeki kadın hizmetçilere zorla ilgi göstermek gibi bir alışkanlığım yok."

Samantha kalbinin yakınında tuhaf bir sızı hissetti. Neredeyse onun için sadece bir hizmetkâr olduğunu düşünmesine izin verecekti. "Bu konuda tamamen emin misiniz lordum? Bayan Philpot'un arka merdivenlerde genç bir oda hizmetçisiyle ilgili bir olaydan söz ettiğini duyduğumu sanıyorum..."

Gabriel başını ona doğru çevirdi ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Bu olay olduğunda daha on dört yaşındaydım! Ve hatırladığım kadarıyla beni köşeye sıkıştıran Musette'ti..." Gabriel sözlerini yarıda kesti, kızın onu kasten kışkırttığını fark edince gözleri kısıldı.

"Vicdanınızı rahatlatabilirsiniz lordum," diye güvence verdi ona, gözlüklerini düzelterek. "Ben karşılaştığı her erkeğin onu baştan çıkarmaya çalıştığına inanan, aşk acısı çeken bir kız kurusu değilim. Ne de çalıntı bir öpücükle kendinden geçen bir sosyete kızyım."

Gabriel'in ifadesi keskinleşmesine rağmen, dilini tuttu.

"Bana kalırsa," dedi hissetmekten uzak olduğu bir rahatlıkla, "ikimiz de senin küçük patavatsızlığın hiç olmamış gibi davranabiliriz. Şimdi izin verirsiniz," dedi sandalyeden kalkarak. "Beni göndermek için başka bir neden bulmadıysanız, birkaç tane-"

"Kalmanı istiyorum," diye ağzından kaçırdı. "Pardon?"

"Kalmanı istiyorum," diye tekrarladı. "Eskiden mürebbiye olduğunu iddia ediyorsun. Bana öğretmenlik yapmanı istiyorum."

"Size neyi öğreteyim lordum? Her ne kadar görgü kurallarınız belli bir ciladan yoksun olsa da, söyleyebileceğim kadarıyla harfler ve sayılar konusunda oldukça yetkinsiniz."

"Bana yaşamaya nasıl devam edeceğimi öğretmeni istiyorum.

böyle." İki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve hafifçe titrediklerini gösterdi. "Bana nasıl kör olunacağını öğretmeni istiyorum."

Samantha tekrar sandalyeye oturdu. Gabriel Fairchild yalvaracak bir adam değildi. Yine de az önce ona hem gururunu hem de ruhunu açmıştı. Uzun bir süre hiç konuşmadı.

Tereddütünü şüphecilik sanarak, "Öğrencilerin en makbulü olacağıma söz veremem ama en beceriklisi olmak için çabalayacağım," dedi. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Son zamanlardaki durumum göz önüne alındığında, sizden bunu istemeye hakkım olmadığının farkındayım, ama-"

"Yapacağım," dedi usulca.

"Yapacak mısın?"

"Yapacağım. Ama sizi uyarmalıyım ki çok sert bir görev yöneticisi olabilirim. Eğer işbirliği yapmazsan, sağlam bir azar işitebilirsin."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ne, sopa yok mu?"

"Sadece terbiyesizlik edersen." Tekrar ayağa kalktı. "Şimdi izin verirseniz, planlamam gereken bazı dersler var."

Gabriel tekrar konuştuğunda neredeyse kapıya varmıştı, sesi sertti. "Dün gece hakkında mı?"

Döndü, gözlerindeki umut kıvılcımını göremediği için neredeyse minnettardı. "Evet?"

Adamın harap olmuş çehresinde o güne kadar

hiç görmediği kadar alaycı bir ifade vardı.
"Sana söz veriyorum, böyle üzücü bir
muhakeme hatası bir daha asla olmayacak."

Samantha hain midesi- nin ayakkabılarına doğru daldığını hissetmesine rağmen, sesine neşeli bir gülümseme yerleştirmek için mücadele etti. "Çok iyi lordum. Eminim Bayan Philpot ve tüm hizmetçiler bu gece yataklarında daha rahat uyuyacaklardır."

O öğleden sonra Gabriel'i özetleme sırası Samantha'daydı. İlk ders için bilinçli olarak güneşli misafir odasını seçmişti, buranın geniş ve açık alanlarının planlarına en iyi şekilde uyacağına inanıyordu. Işıl ışıl parlayan Beckwith, Gabriel'i odaya soktu, sonra da kapıya doğru geri geri giderek selam verdi. Kapıları kapatırken Samantha neredeyse kâhyanın ona göz kırptığına yemin edecekti ama eğer sıkıştırılırsa, sadece gözünde bir is lekese olduğuna yemin edeceğini biliyordu.

"İyi günler lordum. Derslerimize bununla başlayabileceğimizi düşündüm." Samantha bir adım öne çıkarak elindeki nesneyi Gabriel'in eline tutuşturdu.

"Nedir bu?" Sanki kadın ona bir bahçe yılanı uzatacakmış gibi nesneyi iki parmağının arasında nazikçe tuttu.

"Bu senin eski bastonlarından biri. Ve çok zarif bir tane olduğunu söylemeliyim."

Gabriel'in zarif parmakları bastonun fildişi sapına oyulmuş yakışıklı aslan başını keşfederken, adamın kuşkulu kaşları daha da çatıldı. "Yürüdüğüm yeri göremedikten sonra baston ne işe yarar ki?"

"Demek istediğim de tam olarak bu. Bana öyle geliyor ki, eğer evin içinde vals yapan bir ayı gibi dolaşmayı bırakmayı umuyorsanız, önünüzde ne olduğunu çarpmadan *önce* bilmeniz gerekir."

İfadesi daha düşünceli bir hal alan Gabriel bastonu kaldırdı ve geniş bir kavis çizerek savurdu. Sopa kulağının yanından ısıklık çalarak geçerken Samantha eğildi. "Öyle değil! Bu bir kılıç dövüşü değil!"

"Eğer öyle olsaydı, sportif bir şansım olabilirdi." "Sadece rakibin de kör olsaydı."

İç çek-

Samantha bıkkınlıkla onun arkasına geçti. Etrafına uzanarak, her ikisi de bastonun oymalı başını sıkıca kavrayana kadar parmaklarını onunkilerin üzerine kapattı. Bastonun ucunu zemin seviyesine indirdi, sonra kolunu hafif bir kavis çizerek şekilde yönlendirmeye başladı. "İşte böyle. Sadece yavaşça sallla. İleri geri. İleri geri."

Onun hipnotik, şarkı söyleyen ses tonuyla uyuşan bedenleri, sanki ilkel bir dansın ritmindeymiş gibi aynı anda sallanıyordu. Samantha saçma bir düşünceye kapılıp yanağını adamın gömleğinin arkasına bastırdı. Adam çok sıcak ve lezzetli bir erkek gibi kokuyordu, tıpkı tembel bir yaz öğleden sonrasında güneşin ısıttığı çamlar gibi.

"Um . . . Bayan Wickersham?"

"Hmmmm?" diye cevap verdi, hala hayal aleminde kaybolmuştu.

SSZ

Texes MeGeixss

Gabriel'in sesi zorlukla bastırılmış bir eğlenceyle titriyordu. "Eğer bu bir bastonsa, yürümemiz gerekmez mi?"

"Oh! Tabii ki yapmalıyız!" Sarsılarak uzaklaşmak

Ondan uzaklaşırken bir tutam saçını yanağından uzaklaştırdı. "Yani, tabii ki yapmalısın. Şuraya, köşeye doğru gelersen, yeteneklerini geliştirebileceğin bir dizi yol ve engel tasarladım."

Hiç düşünmeden onu ön kolundan yakaladı. Gabriel kaskatı kesildi, her kası dirençle doluydu. Kadın çekiştirdi ama botları kımıldama belirtisi göstermedi. Samantha ilk kez onu bir yere götürmeye çalıştığını fark etti. Beckwith ona evin içinde eşlik ettiğinde bile uşak ona dokunmaya cesaret edememişti, yeter ki istediği yöne doğru kısaca işaret etsin.

Onun elini sıkmasını, bir tür çaresiz çocuk gibi yönlendirilmeye tahammül edemeyeceğini haykırmasını bekledi. Ama bir süre sonra, onun sıkı ama nazik tutuşunun altındaki gerginliğin erimeye başladığını hissetti. İsteksizliği hâlâ hissedilir olsa da, kadın hareket ettiğinde o da onunla birlikte hareket ediyordu.

Peter ve Phillip'in yardımıyla, bir çift Grek kanepesi, üç sandalye ve iki sediri, dağınık bir salona çok yakın bir şekilde gruplandırmıştı. Bu grubun içine serpiştirilmiş iki ya da üç sehpa ve üzerinde bilgelik tanrıçası Athena ile av tanrıçası Diana'nın mermerden suretlerinin bulunduğu ikiz Dor kaideleri vardı. Samantha masaların üzerine birkaç porselen incir ve diğer kırılabilir eşyaları bile yerleştirmişti.

Gabriel'in büyük engellerin yanı sıra küçük engelleri de aşmayı öğrenmesi gerektiğine inanıyordu.

Onu tasarımının ağzına yerleştirdi. "Bu gerçekten oldukça basit. Tek yapman gereken bastonu kullanarak salonun diğer tarafına geçmek."

Kaşlarını çatarak önüne baktı. "Eğer başaramazsam, beni onunla sopalayacak mısın?"

"Sadece kafanızın içinde medeni bir dil tutmazsanız."

Samantha kendini ondan uzaklaşmaya zorlasa da, ellerinin onun omuzlarında çaresiz küçük çırpınma hareketleri yapmasına engel olamadı.

Gabriel bastonu süpürmek yerine daha çok dürtme hareketiyle ileri doğru itti. Baston ilk kaideden sıyrılırken, üzerindeki sırttan büst sallanmaya başladı. Samantha ileri atıldı ve Diana yere düşmeden onu yakaladı.

Büstün ağırlığı altında sendeleyerek, "Bu iyi bir ilk çabaydı! Ama biraz daha incelikli deneyebilirsin. Bunu Vauxhall'daki ağaçlı labirentlerden biri gibi düşünmeye çalış," diyerek Londra'daki efsanevi eğlence bahçelerine atıfta bulundu. "Onlardan birini bıçaklayarak geçmezsin, değil mi?"

"Genellikle bir beyefendi labirentte başarılı olduğunda, labirentin merkezinde onu bekleyen bir tür ödül vardır."

Samantha güldü. "Theseus kendisini bekleyen sadece Minotaur'u buldu."

"Ah, ama genç savaşçının canavarı yenerken gösterdiği cesaret Prenses Ari-adne'nin kalbini kazandı."

"Zeki kız ona büyülu bir kılıç ve çıkışa kadar takip edebileceği bir iplik yumağı vermemiş olsaydı asla bu kadar cesur olmaya cesaret edemezdi," diye hatırlattı ona. "Sen Theseus'un yerinde olsaydın, ne tür bir ödöl isterdin?"

Bir öpücük.

Bu cevap Gabriell'in dudaklarında beklenmedik bir şekilde yükseldi ve sinirlerini daha da gerdi. O sabah verdiği asil sözden pişmanlık duymaya başlamıştı. Keşke hemşiresinin boğuk fahişe kahrkahası, ilkel tavrıyla bu kadar çelişkili olmasaydı...

Belki de görememesi daha iyiydi. Eğer onun dudaklarını görebilseydi, sürekli olarak dudaklarının altında ne kadar tatlı bir tada sahip olduklarını düşünecekti.

Ne renk olduklarını merak ederek sabahının büyük bir kısmını harcamıştı bile. Yarısı şekerli kuma gömülmüş narin bir deniz kabuğunun içi gibi yumuşak bir pembe miydi? Rüzgârlı bir bozkırda yabani olarak yetişen bir çiçeğin esmer gülü müydüler? Yoksa dilinizi ve duyularınızı zevkle şakıtan egzotik bir ada meyvesinin yemyeşil mercanı mıydılar? Öpüşmenin zevkleri için mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş, lezzetli bir şekilde dolgun olduklarını zaten biliyorken renkleri ne fark

SSC

ederdi ki?

*Texes*л MeGeixss

"Ödülünün ne olacağını biliyorum!" dedi, adam cevap vermeyince. "Eğer yeterince gayretle çalışırsan, yakında o kadar becerikli olacaksın ki artık bana ihtiyacın kalmayacak."

Gabriel onun şakasını isteksiz bir gülümsemeyle kabul etse de, o günün gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Samantha gecenin içinde ona geldi. Artık ne ışık ne de renk istiyordu, sadece his: kokusunun limonlu tatlılığı, bağlanmamış saçlarının çıplak göğsünün üzerinde ham ipek gibi süzülmesi, vücudunun yumuşaklığını ona yaslarken gırtlaktan gelen iniltisi.

Kız kulağına sokulup dilini dudaklarına, çenesinin kıvrımlarına, burnunun ucuna cesurca dokundurunca inledi. Sıcak nefesi yüzünü gıdıklıyor, küflü toprak, olgunlaşmış sığır eti ve kuruması için ateşin üzerine asılmış küflü çoraplar kokuyordu.

"Bu da ne-" Gabriel sıçrayarak uyandı ve tüylü ağzı yüzünden uzaklaştırdı.

Doğrulup elinin tersiyle umutsuzca dudaklarını ovuşturdu. Uyku sersemi beyninin, gece değil sabah olduğunu ve yatağında oynayan eski coşkulu yaratığın kesinlikle hemşiresi olmadığını anlaması birkaç saniye sürdü.

"Şuna bakın!" Samantha yatağın ayak ucuna yakın bir yerden, sesi gururla dolup taşarak haykırdı. "Siz ikiniz

Daha yeni tanıştık ve şimdiden senden hoşlanmaya başladı!"

"Bu da ne böyle?" Gabriel o şeyi kavramaya çalışarak sordu. "Bir kanguru mu?" Araya giren şey ağrıyan kasıklarında zıplayınca boğuk bir ses çıkardı.

Samantha güldü. "Saçmalama! O sevimli küçük bir collie. Dün akşam av bekçinizin kulübesinin önünden geçerken tırıs tırıs gelip beni karşıladı. Onun mükemmel olacağına karar verdim."

"Ne için?" Gabriel, kıvranan yaratığı kol mesafesinde tutmak için mücadele ederek karanlık bir sesle konuştu. "Pazar öğle yemeği için mi?"

"Bence değil!" Samantha canavarı ondan uzaklaştırdı. Samantha'nın mırıldanmasından aslında küçük canavarı kucağına aldığını anladı.

"O bir wun- cheon değil, değil mi? Bizim minnoşumuz değil." Yastıkların üzerine yığılan

Gabriel inanamayarak başını salladı.

Hemşiresinin asit uçlu dilinin böyle saçma sapan şeyler söyleyebileceği kimin aklına gelirdi? En azından yaratığın kıvranan karnını okşamasını ya da daha da kötüsü onunla burnunu ovuşturmasını izlemek zorunda kalmamıştı. İçinden kaynayan duygu o kadar yabancıydı ki tanımlaması bir dakikasını aldı.

Kıskançtı! Kaba kürklü ve uyuz bir melezi kıskanıyordu.

Üç günlük bir cesedin nefesi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Gabriel, gıdak-

ve öpüşme sesleri devam etti. "Sana pire bulaştırabilir. Ya da Fransız çiçeği," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Pireler için endişelenmene gerek yok. Peter ve Phillip'e onu Meg'in bahçedeki eski yıkama küvetlerinden birinde yıkattırdım."

"Bana kalırsa kalması gereken yer de orası."

"Ama o zaman onun arkadaşlığından mahrum kalırdınız. Ben küçük bir kızken, bir keresinde görme yetisini kaybetmiş yaşlı bir beyefendiyle komşuyduk. Sürekli arkadaşı olan küçük bir teriyer besliyordu. Uşakları ona gezintide eşlik ettiğinde, terrier mücevherli tasmaıyla her zaman önde tırıs gider ve onu engebeli tuğlaların ve çamur birikintilerinin etrafından dolaştırırdı. Eğer sıcak bir kömür ocaktan yuvarlanıp halının üzerine düşerse, köpek havlayarak uşakları uyarırdı." Sanki bir işaretmiş gibi, kucağındaki yavru tiz bir havlama sesi çıkardı.

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Ne kadar şeytani bir zekâ. Gerçi yatağında yanarak ölmek daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Zavallı adam kör olduğu kadar sağır da mı oldu?"

"Bilmenizi isterim ki o köpek, yaşlı adamın öldüğü güne kadar onun sadık bir dostu, iyi bir yoldaşıydı. Alt kattaki hizmetçimiz, yaşlı adamı defnettikten sonra zavallı köpeğin günlerce aile mezarlığının dışında oturup sevgili sahibinin dönmesini beklediğini söyledi." Sesi bir an için boğuklaştı, sanki o

SZS

Техесл MeGeixss

tatlı ağzını köpeğin ağzına gömmüştü.

Kürk. "Bu şimdiye kadar duyduğun en dokunaklı hikaye değil mi?"

Samantha'nın ailesinin üst katta bir hizmetçi tutacak kadar varlıklı olması Gabriel'in daha çok ilgisini çekmişti. Ama onun burnunu çekip eteğinin cebinde bir mendil aradığını duyduğunda, kaybolduğunu anladı. Mantıklı hemşiresi duygusallaştığında kesinlikle hiçbir savunması yoktu.

İç çekti. "Eğer bir köpeğim olmasında ısrar ediyorsan, en azından gerçek bir köpek olamaz mı? İrlanda kurt köpeği ya da mastif olabilir mi?"

"Çok hantal. Bu küçük adam seni her yerde takip edebilir. Hem de her yerde," diye ekledi ve yarattığı tekrar Gabriel'in kucağına atarak ne demek istediğini kanıtladı.

Kürkünün limonlu tatlılığını kokladı ve uşakların köpeği Samantha'nın en sevdiği kokuyla yıkadıklarına dair şüphesini doğruladı. Hayvan kıvrılarak kurtuldu ve yatağın ayak ucuna doğru sıçradı. Boğazının derinliklerinde hırlayarak, Gabriel'in ayak parmaklarını ördek tüyü yorganın üzerinden kemirmeye başladı. Gabriel dişlerini göstererek ona hırladı.

"Ona nasıl hitap etmek istersiniz?" Samantha sordu.

"Bir hanımefendinin önünde tekrarlanabilecek bir şey değil," dedi başparmağını köpeğin ağzından çekerek.

"Oldukça inatçı küçük bir delikanlı," diye ekledi köpek yere yığılırken. Hissetmek

Yorganı da beraberinde götüren Gabriel, onu çılgınca yakalamaya çalıştı. Birkaç santim daha giderse Bayan Wicker- sham hem rüyasının hem de onun boğuk mırıltısının üzerinde yarattığı şok edici etkiyi keşfedecekti.

"Oldukça inatçı ve inatçıdır," diye onayladı Gabriel. "Dik kafalı. Onu ikna etmek ya da memnun etmek tamamen imkânsız. Yoluna çıkan herkesin ihtiyaçlarını ve arzularını çiğnemek anlamına gelse bile kendi bildiğini okumaya kararlı. Sanırım ona ... demek istiyorum." Gabriel'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve onun beklenti dolu sessizliğinin tadını çıkardı: "*Sam.*"

Takip eden günlerde Gabriel köpeğe adı *dışında* her şeyi söyleyecekti. Engelleri ve potansiyel tehlikeleri keşfetmek için önünde tırıs gitmek yerine, şeytani yaratık onun etrafında daireler çizmekten, bacaklarının arasına girip çıkmaktan ve bastonunu altından düşürmekten zevk alıyor gibiydi. Sürekli kızgınlık dışında herhangi bir nedeni olsaydı, hemşiresinin ölümcül bir düşüş ayarlamaya çalıştığından şüphelenirdi.

En azından kimse onu abartmakla suçlayamazdı. Köpek kesinlikle *sürekli* bir yoldaşı. Gabriel evin içinde nereye giderse gitsin, onun hevesli nefes alışları ve küçük ayak tırnaklarının parke ve mermer zeminler üzerindeki sabit tıkırtıları da peşinden geliyordu. Gabriel yemek yedikten sonra uşakların artık yemek odasını süpürmekle

uğraşmasına gerek kalmamıştı. Sam efendisinin tam altında oturacaktı.

sandalyeye oturur, yere dökülen her lokmayı yere düşmeden önce ağzının içinde yakalar. Gabriel geceleri başını yastığına koymaya gittiğinde, yastığını çoktan sıcak, tüylü bir top tarafından işgal edilmiş bulurdu.

Eğer köpek ensesinde solumuyorsa, kulağının dibinde horluyordu. Gabriel onun oflamalarına ve hırıltılarına daha fazla dayanamadığında yorganı yataktan çeker ve uyumak için oturma odasına geçerdi.

Bir sabah uyandığında köpeğin ortadan kaybolduğunu fark etti. Ne yazık ki, en iyi Hessian çiftinin yarısı da öyle.

Gabriel her basamakta bastonunu kullanarak merdivenlerden aşağı indi. Doğrusu, bastonla kaydettiği ilerlemeden gurur duyuyordu ve giderek artan ustalığını Samantha'ya göstermeye hevesliydi. Ancak zarif baston, merdivenlerin dibindeki sıcak su birikintisine basmasını engellemek için hiçbir şey yapmadı.

Çoraplı ayağını kaldırdı, az önce başına gelenleri birden fazla şekilde anlamaya çalışıyordu. Başını geriye atarak avazı çıktığı kadar "*Sam!*" diye bağırdı.

Hem köpek hem de bakıcısı onun çağrılarına cevap verdi. Köpek onun etrafında üç kez koşuşturduktan sonra kuru ayağının üzerine mışıl mışıl uzanırken Samantha haykırdı: "Ah, canım! Çok özür dilerim! Phillip'in bu sabah onu bahçede yürüyüşe çıkarması gerekiyordu. Yoksa Peter miydi?"

Gabriel köpeği ayağından silkeleyerek kadının sesine doğru ilerledi, ıslak çorabı her adımında ıslanıyordu. "Başpiskoposun Londra'dan gelip küçük canavara tuvaletini yapması gerekse bile umurumda değil. Onun bir dakika daha ayaklarımın altında olmasını istemiyorum. Özellikle de *benim* ayaklarımın altında!" Parmağını kapıya doğru savurdu ama korktuğu şey sadece salondaki ağağtı. "Onun evimden gitmesini istiyorum!"

"Oh, hadi ama. Bu gerçekten küçük fellow'un hatası değil. Evin içinde çoraplarıyla dolaşmaman gerektiğini bilmelisin."

"Beck'in benim için hazırladığı botları giyiyor olabilirdim," diye açıkladı öfkeli bir sabırla, "eğer ikisini de bulabilseydim. Ama uyandığımda sağ teki gizemli bir şekilde kaybolmuştı."

Heyecandan çatlayan erkeksi bir ses kapının yönünden geldi. "Buna inanamayacaksınız. Bakın bahçıvan az önce ne çıkardı!"

DChıptex s s d

Sevgili Cecily'm,

Belki de utangaçlığım gerektiği kadar cesurca konuşmamı engelledi - yani seni kendime ait ...

"Ne oldu?" Gabriel, önsezi duygusu artarak sordu.

Samantha aceleyle, "Yok bir şey," diye cevap verdi. "Sadece Peter saçma sapan bir şeyler anlatıyor."

Gabriel, "Peter değil, Phillip," diye işaret etti.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" İkizlerden birini diğerinden ayırt edebilmesine gerçekten şaşırmış gibiydi. diğerini.

"Peter günlük tuvaletinde sadece bir miktar gül suyunu tercih ederken, Phillip genç Elsie'nin kendisiyle ilgileneceği umuduyla bu maddeye bulanıyor. Ve şu anda muhtemelen bir şakayık kadar pembe olduğunu söylemek için

gözlerime ihtiyacım yok. Ne?

Orada ne var, delikanlı?" diye sordu, doğrudan çocuğa hitap ederek.

"Sizi ilgilendiren bir şey yok lordum," diye temin etti Samantha onu. "Sadece özellikle güzel bir ... havuç. Neden onu mutfağa götürmüyorsun Phillip ve Étienne'e akşam yemeği için güzel bir güveç hazırlamasını söylemiyorsun?"

Uşağın şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. "Bana daha çok birinin eski botu gibi geldi. Nasıl çiğnenmiş ve bahçeye gömülmüş merak ediyorum."

Korint derisinin baldırlarını ne kadar güzel sardığını hatırlayan Gabriel, inleme isteğine güçlükle karşı koydu.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve dikkatle kontrol edilmişti. "Bunu sizin için çok basit hale getireceğim, Bayan Wickersham. Ya köpek gider" -kızın nefesinin nane aromalı sıcaklığını koklayabilecek kadar yakınına eğildi- "ya da siz gidersiniz."

Burnunu çekti. "Madem öyle diyorsun. Phillip, Sam'e bahçeye kadar eşlik eder misin lütfen?"

"Elbette hanımefendi. Ama ben bununla ne yapacağım?" "Onu gerçek sahibine iade etmeliyiz."

Gabriel onun ne yapacağını anlayamadan, çamurlu, salyalarla kaplı çizme göğsüne çarptı.

"Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle, elini kol uzunluğuna kaldırarak.

Bastonunu önünden süpürerek

döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Ancak vakur çıkışı, beklediğinden bir adım önce ayaklarına ulaştığında bozuldu. Donup kaldı ve sağ çorabının da sol çorabı kadar ıslak olduğunu batan bir hisle fark etti.

Bayan Wickersham'ın eğlenen bakışlarını sırtında hissederek merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı.

Gabriel yastığını kulaklarının üzerine çekti ama kuş tüyünün bereketli katmanları bile yatak odasının penceresinden gelen umutsuz uğultuyu bastıramadı. Başını yastığa koyduğu anda başlamıştı ve şafak sökmeden önce duracağına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Köpeğin sesi sanki küçük kalbi ikiye bölünmüş gibi çıkıyordu.

Gabriel kendini sırt üstü yere atarak yastığı pencereye doğru fırlattı. Evin geri kalanında yeniden proaktif bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bayan Wickersham muhtemelen yatağında kıvrılmış, erdemlilerin mutlu uykusunu uyuyordu. Onu neredeyse orada görebiliyordu, bağlanmamış saçlarının ipeksi telleri yastığın üzerine dökülüyor, o taçyaprağı yumuşaklığındaki dudakları her nefeste aralanıyordu. Ama hayalinde bile gölgeler onun narin yüz hatlarını örtüyordu.

Muhtemelen yatmaya hazırlanırken limon mine çiçeğini teninden yıkamış, geriye sadece kokusunun özündeki tatlılığı bırakmıştı. Satın alınan herhangi bir kokudan daha zengin ve

SZC

*Texes*л MeGeixss

daha sarhoş ediciydi.

Hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı dünyevi zevkler bahçesi vaat eden bir koku olabilirdi.

Gabriel inledi, vücudu öfke ve özlemle ağırıyordu. Köpek yakında sakinleşmezse, o da onunla birlikte uluyacaktı.

Yorganı geriye atarak ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Mandalı kurcaladı, sonra kanadı yukarı kaldırdı ve bu çabası yüzünden başparmağına bir kıymık battı.

"Sus!" diye tısladı penceresinin altındaki boşluğa doğru. "*Tanrı aşkına, lütfen susar mısın!*"

Köpeğin uluması aniden kesildi. Umutlu bir inilti ve ardından sessizlik oldu. Gabriel rahat bir nefes alarak yatağa doğru döndü.

Uğultu yeniden başladı, eskisinden iki kat daha yürek burkucuydu.

Gabriel pencereyi kapattı, sonra yatağa doğru yürüdü ve el yordamıyla yatak direğine asılı elbiseyi aradı. Bastonunu tekrar eline alma zahmetine bile katlanmadan odadan dışarı fırladı.

"Merdivenlerden yuvarlanıp boynumu kırarsam onlara da hizmet etmiş olurum," diye mırıldandı merdivenlerden aşağı inerken, her seferinde bir santim sürünerek. "Mezarımın başında ağlamak yerine, köpek muhtemelen üzerine işerdi. Bekçiye o lanet şeyi vurmasını emretmeliydim."

Bir sedirin üzerinde tökezledikten ve bombeli bir sandığın pençeli ayağına kaval kemiklerini çarptıktan sonra

kütüphanedeki Fransız pencerelerinden birinin kilidini açmayı başardı.

Pencereyi açtığında serin gece havası tenini okşadı. Tereddüt etti, harap olmuş yüzünü ayın şefkatsiz ışığına maruz bırakmaya isteksizdi.

Ama o kederli uğultu devam ediyor, içinde derinlerde bir şeyleri çağırıyordu. Bildiği kadarıyla ay yoktu.

Gevşek taşlar çıplak ayaklarının tabanlarına batarak kaldırım taşlı terasta ilerledi, sonra çiyden ıslanmış çimlere basarak sesi takip etti. Gece sessizleştğinde neredeyse tepesine çıkmıştı. O kadar sessizdi ki, bir göl kurbağasının uzaktan gelen vıraklamasını ve kendi nefesinin düzensiz fısıltısını duyabiliyordu.

Dizlerinin üzerine çökerek iki eliyle etrafındaki zemini sıvazladı. "Tanrı aşkına, neredesin seni küçük melez? Seni bulmak istemeseydim, üzerime salyalarını akıtıyor olurdun."

Yakındaki bir çalı hışırdadı ve sanki bir toptan fırlatılmış gibi sert bir kürk demeti kollarına doğru fırladı. Küçük Collie sevinçle inleyerek arka ayakları üzerinde doğruldu ve Gabriel'in yüzünü sıcak, ıslak öpücüklerle yıkamaya başladı.

"İşte, işte," diye mırıldanarak titreyen hayvanı kollarının arasına aldı. "Bana duygusal davranmana gerek yok. Tek istediğim iyi bir gece uykusu."

Hala köpeği tutan Gabriel sendeleyerek ayağa

kalktı.

ayaklarını uzattı ve odasına doğru uzun bir yürüyüşe başladı. İtiraf etmeliydi ki, çenesinin altına sıkışmış o küçük, sıcak bedenle gece o kadar karanlık ya da yürüyüş o kadar uzun görünmüyordu.

Ertesi sabah Gabriel, Sam'in peşinden neşeyle koşarak aşağı indiğinde Samantha bile yorum yapmaya cesaret edemedi. Hâlâ köpeğin sürekli ayak altında olmasından şikâyet etse de, ne zaman kimsenin bakmadığını düşünse, onu yavru köpeğin ipeksi kulaklarını okşarken ya da masanın altına özellikle seçilmiş bir lokma et bırakırken yakalıyordu.

O haftanın sonunda Gabriel, masa ayaklarından herhangi birini oymadan ya da tek bir mermer tanrıçayı veya porselen çoban kızını kıyametine devirmeden mobilya labirentinde pazarlık yapabiliyordu. İlerlemesinden memnun olan Samantha bir sonraki dersin zamanının geldiğine karar verdi.

O akşam Gabriel kendini yemek odasının kapısının önünde bir ileri bir geri volta atarken buldu; guruldayan karnı her adımda kendisini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmesine neden oluyordu. Her zamanki yemek saatine gelmişti ama kekeleyen Beckwith tarafından yemeğin gecikeceği ve çağrılana kadar kapının dışında beklemesi gerektiği söylenmişti.

Bastonunu kavrayan Gabriel bir kulağını kapıya dayadı, içeriden gelen gizemli hışırtı ve tıkırtılar ilgisini çekmişti. Hem merakı hem de

Ysnxs UntiS Dııwr

s3€

önsezisi şu anda daha da artmıştı

Hemşiresinin yumuşak ama emredici mırıltısını tanıdı.

Gabriel onun sözlerini anlamaya o kadar odaklanmıştı ki Beckwith'in kapıya yaklaştığını duymadı. Kâhya kapıyı açtığı anda, neredeyse kafa üstü odanın içine düşüyordu.

"İyi akşamlar lordum," dedi Samantha solunda bir yerden, sesinde olgun bir eğlence vardı. "Umarım gecikmemi bağışlarsınız. Sabrınıza minnettarım."

Gabriel kaşlarını çatarak bastonun ucunu yere vurdu ve hem ayaklarını hem de saygınlığını yeniden kazanmak için mücadele etti. "Bunun bir gece yarısı yemeği olup olmayacağını merak etmeye başlamıştım. Ya da belki erken bir kahvaltı." Başını eğdi ama genellikle her yemeğine eşlik eden o tanıdık nefes alış verişini duymadı. "Sam'e ne yaptın? Ağzında bir elmayla gümüş tepside sunulmasını ummak çok mu fazla?"

"Sam bu akşam hizmetçilerin salonunda yemek yiyecek. Ama onun adına endişelenmeyin. Peter ve Phillip sandalyelerinin altına bol miktarda yiyecek bırakacaklarına söz verdiler. Umarım onu sürgüne gönderdiğim için beni bağışlarsınız, ama yeniden medeniyetin ziynetleriyle çevrenmeye alışmanızın zamanının geldiğini düşündüm." Sesini bir gülümseme ısıttı. "Bu amaçla masanın üzerine bembeyaz keten bir örtü örtüldü. Boylu boyunca uzanan üç dallı gümüş şamdan var, her birinde dört ince mum fişisi var.

Bayan Philpot'un sağlayabileceği en iyi porselen, kristal ve gümüş tabakların üzerine misafirperver bir ısıltı yayıyordu."

Gabriel'in Samantha'nın çizdiği büyüleyici tabloyu hayal etmesi için fazla hayal gücü gerekmiyordu. Yalnızca bir sorun vardı. Elinde bastonu olsa bile, kırılabilecek bir şeye çarpma ya da kendini yakma korkusuyla masaya doğru tek bir adım bile atmaya korkuyordu.

Tereddüt ettiğini hisseden Samantha nazikçe dirseğini tuttu. "İzin verirseniz, size sandalyenize kadar eşlik edeyim. Sizi ait olduğunuz yere, masanın başına oturtma cüretini gösterdim."

"Bu, ait *olduğun* yerde, ser- vantların salonunda yemek yiyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu kadın onu masanın etrafında dolaştırırken.

Onun kolunu okşadı. "Saçmalama. Seni şirketimden mahrum bırakmayı hayal bile edemem."

Onun ısrarıyla sandalyesine kaydı. Onun hemen sağındaki koltuğa oturduğunu duyunca ellerini beceriksizce kucağında kavuşturdu. Yemek için kapışmadıkları zamanlarda onlarla ne yapması gerektiğini anlamıştı. Bilekleri için çok büyük ve garip görünüyorlardı.

Hizmetçilerden biri hemen ilk yemeği getirerek onu rahatlattı.

"Yabani mantarlı hindi göğsü kızartması,"

Samantha, uşak tabağına bir porsiyon koyarken teklif etti.

Etli aroma Gabriel'in burnuna doğru sürüklendi ve ağzını sulandırdı. Tabağına uzanmadan önce uşağın gittiğini duyana kadar bekledi. Samantha boğazını sertçe temizledi.

Elini geri çekti, usulünce azarlanmıştı.

"Çatalınız solunuzda lordum. Bıçağınız sağa."

Gabriel iç geçirerek, çatalını bulana kadar tabağının yanındaki masa örtüsünü okşadı. Çatalın ağırlığı elinde yabancı ve beceriksiz bir his uyandırdı. Tabağa doğru ilk hamlesinde yemeği tamamen ıskaladı. Gümüş, ince kemik porselene yüksek sesle çarparak onu irkiltti. Yalnız bir mantarı bulmak için üç deneme daha yapması gerekti. Yaklaşık bir dakika boyunca tabağın etrafındaki can sıkıcı şeyi kovaladıktan sonra, sonunda onu çatalla şişlemeyi ve ağzına götürmeyi başardı.

Misk kokusunun tadını çıkararak, "Ne giyiyorsunuz Bayan Wickersham?" diye sordu.

"Pardon?" diye sordu, bu soru karşısında şaşırıldığı her halinden belliydi.

"Yemek odasındaki diğer her şeyi tarif ettiniz. Neden kendinizi anlatmadınız? Bildiğim kadarıyla, orada kombinezonun ve çoraplarınla oturuyor olabilirdin." Gabriel bir mantar daha ısırarak, bu lezzetli ve hınzır görüntü karşısında gülümsemesini gizlemek için başını eğdi.

"Kıyafetimin bu konuyla ilgili olduğunu sanmıyorum.

Yemeğimizin tadını çıkarırken," diye cevap verdi Samantha, sesi buz gibiydi. "Belki de akşamımıza medeni bir konuşma dersiyle başlamalıydık."

Gabriel masadaki tabakları silip süpürmeyi ve ona medeniyetsizlik dersi vermeyi tercih ederdi.

Mantarı yutarak bu tehlikeli düşüncüyü durdurdu. "Neden benimle dalga geçmiyorsun? Aklımda bile canlandıramadığım bir hanımefendiyle nasıl medeni bir ilişkiye girebilirim ki?"

"Pekâlâ," dedi sert bir sesle. "Bu gece üzerimde siyah bombazinden yapılmış bir akşam yemeği elbisesi var. Elizabeth tarzında oldukça yüksek bir büzgüsü ve beni hava akımlarından koruyacak yün bir şalı var."

Ürperdi. "Birin bakire teyzesinin cenaze töreninde giyebileceği bir şeye benziyor. Özellikle de kendi cenazesinde. Her zaman böyle acımasız renkleri mi tercih ettiniz?"

Samantha yumuşak bir sesle, "Her zaman değil," diye cevap verdi. "Peki ya saçların?"

"Bilmen gerekiyorsa," diye cevap verdi, sesindeki bıkkınlık belliydi, "onu düğümleyip ensemdeki siyah dantel ağın içine soktum. Oldukça kullanışlı bulduğum bir tarz."

Gabriel başını sallamadan önce bir an düşündü. "Özür dilerim. Bu kesinlikle olmaz."

"*Pardon?*"

"Seni dul otları içinde hayal etmeye dayanamıyorum. İştahımı kaçırıyor. En azından ayakkabılarınızı tarif etmekten kurtuldum, ki eminim o ayakkabılar duyarlılığın doruk noktasıdır."

Sanki Samantha masa örtüsünü kaldırıp altına bakmış gibi belli belirsiz bir hışırtı duydu ama Samantha hiçbir savunma yapmadı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve çenesindeki kirli sakalı okşadı. "Sanırım skandal yaratan yeni Fransız tarzında bir şey giyiyorsunuz - krem rengi muslin, belki de yüksek belli ve düşük, kare kesimli bir korsaj, kumaşı kadınsı formu tüm ihtişamıyla nazikçe kucaklayacak şekilde imzalanmış." Gözlerini kısmıştı. "Ve seni bir şal takarken görmüyorum, ama dirseğinin kıvrımındaki o nefis öpülesi gamzenin tam üzerine dökülmüş melek kanatları kadar yumuşak kaşmir bir şal. Etek ucunuz, attığınız her adımda al renkli ipek çorabınızın alaycı bir bakışını sunacak kadar yüksek, an- klesinizi sıyrıyor."

Kadının şok edici okumasını öfkeli bir protestoyla kesmesini bekliyordu ama kadın sanki adamın sesinin dumanlı tınısıyla hipnotize olmuş gibiydi.

"Ayağınızda bir çift pembe ipek terlik var, son derece anlamsız, balo salonuna girip gece boyunca dans etmekten başka hiçbir şeye uygun değil. Ustalıkla kıvrılmış buklelerinizden oluşan üst düğümünüze uyumlu bir kurdele dolanmış, birkaç tanesinin

Sanki banyodan yeni çıkmışsınız gibi yanaklarınızdan süzülüyor."

Uzun bir süre boyunca hiç ses çıkmadı. Samantha nihayet konuştuğunda, sesinde Gabriel'in sırtıtmak istemesine neden olan nefes nefese bir kalite vardı. "Kesinlikle kimse sizi hayal gücünden yoksun olmakla suçlayamaz lordum. Ya da kadın giysilerine oldukça aşina olduğunuz için."

Bir omzunu kaldırarak mahcup bir şekilde omuz silkti. "Gençliğimin çoğunu onları yok etmeye çalışarak geçirmemin bir sonucu."

Yutkunması duyulabiliyordu. "Belki de hayali iç çamaşırlarımı tarif etmek zorunda hissetmeden önce yemek yesek iyi olur."

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi ipek kadar yumuşak bir ses tonuyla. "Hiç giymiyorsun."

Samantha'nın keskin nefes alışı ve gümüşün porselene çarparak çıkardığı ses, onun küstahlıklarına daha fazla katlanmak zorunda kalmamak için ağzını doldurduğu konusunda onu uyardı.

Kendisinin de aynısını yapabilmeyi dileyen Gabriel tabağına bir bıçak darbesi daha indirdi. Etten bir parça koparmayı başardı ama ağırlığından, azar işitmeden dudaklarına götüremeyeceği kadar büyük olduğunu anlayabiliyordu. Dişlerini sıkarak iç geçirdi. Hindi masanın üzerinde bir aşağı bir yukarı koştursa, ciyak ciyak bağırsa ve kanatlarını çırparsa daha zor yakalanabilirdi. Eğer sabah

olmadan açlıktan ölmek istemiyorsa, bıçağının yardımına başvurmaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

El yordamıyla tabağının sağ tarafını yokladı ama bıçağın sapını bulamadan, bıçak başparmağının alt kısmına düzgün bir şekilde saplandı.

"Hepsinin canı cehenneme!" diye küfrederek zonklayan uzantıyı dudaklarının arasına sıkıştırdı.

"Ah, canım!" Samantha gerçek bir üzüntüyle ağladı. "Yaralandın mı?" Samantha ayağa kalkarken sandalyesinin sürtünme sesini duydu.

"Yapma!" diye tersledi ve çatalı bir kılıçmış gibi ona doğru salladı. "Senin sempatine ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey mideme biraz yemek girmesi, çünkü biraz daha acıkırsam seni yiyebilirim."

Onun sandalyesine geri gömüldüğünü duydu. "Düşünmüyordum," dedi usulca. "En azından etini kesmem için beni alçaltmayacak mısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim. Hayatımın geri kalanında beni takip etmeyi, etimi kesmeyi ve çenemi silmeyi planlamıyorsanız, bunu kendim yapmayı öğrensem iyi olur."

Gabriel çatalı bırakarak kadehine uzandı, bir yudum şarabın bu kadar beceriksiz bir hödük olduğu için duyduğu utancı hafifleteceğini umuyordu. Ama beceriksizce yaptığı hamle kadehi devirmekten başka bir işe yaramadı. Şarabın bembeyaz masa örtüsünün üzerinden Samantha'nın kucağına döküldüğünü anlamak için gözlerine değil, sadece Samantha'nın irkilmiş soluğuna ihtiyacı vardı.

Ayağa fırladı, utanç, açlık ve yılgınlık

s3c

Texesll MeGeixss

sonunda onu alt etti. "Bu çılgınlık! Bir sokakta
dilenmem daha iyi olurdu.

Kendimi bir beyefendi olarak gösterme umudum varmış gibi davranmaktan daha iyi bir köşe!" Bir yumruğunu masaya vurarak porselenleri salladı. "Eskiden hanımların yemekte yanıma oturma ayrıcalığı için yarışıklarını biliyor muydun? Sanki nadir ve nefis bir tatlı yiyeceklermiş gibi benim ilgimi çekmek için yarışıklarını? Şimdi hangi kadın benimle birlikte olmak ister ki? Birkaç asık suratlı hırıltı ve bir kucak dolusu bordo şaraptan başka bir şey beklemeyecek. Tabii eğer akşam yemeği servis edilmeden önce yanlışıyla onun buklelerini ateşe vermediysem!"

Ellerini masa örtüsüne sokarak sertçe çekti ve tüm porselenleri, tüm kristalleri, Samantha'nın tüm güzel çabalarını yankılanan bir gürültüyle yere yuvarladı.

Gabriel, biri aceleyle içeri girerken sırtında bir cereyan hissetti.

"Sorun değil Beckwith," dedi Samantha sakın bir sesle. Uşak tereddüt etmiş olmalıydı ki, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Ben hallederim," diye ekledi.

Sonra Beckwith ve taslak gitmiş, onları yine yalnız bırakmıştı. Gabriel masanın başında öylece duruyordu, yüzü kızarmış ve zor nefes alıyordu. Samantha'nın ona öfkelenmesini, nasıl bir canavara dönüştüğünü söylemesini istiyordu. Onun için hiçbir yardımın, hiçbir umudun olmadığını söylemesini istiyordu. Belki o zaman çabalamayı, savaşmayı bırakabilirdi.

SOC

Texes MeGeixss

Onun yerine, omzunun kalçasına değdiğini hissetti.

ayaklarının dibinde diz çöktü. "Bunları temizledikten sonra," dedi yumuşak bir sesle, kırık camların ve paramparça olmuş porselenlerin sessiz şingirtısı arasında, "yeni bir tabak getirteceğim."

Onun sakinliği, soğukkanlılığını bozmasına izin vermemesi, Gabriel'i daha da öfkeliendirdi. Gabriel bileğine yapışarak onu kaldırdı ve göğsüne yasladı. "Kralına ve ülkeneye hizmet eden saf aptalları savunurken oldukça öfkeli görünüyorsun ama kendini savunmuyorsun. Kalbin yok mu senin?" diye ısırdı. "Hiç mi duyguların yok?"

"Ah, benim duygularım var!" diye karşılık verdi. "Dilinizin her dikenli kırıbacını, her kesici sözünüzü hissediyorum. Eğer duygularım olmasaydı, bütün günümü yemek yemeyi sizin için keyifli bir deneyim haline getirmeye çalışarak harcamazdım. En sevdiğiniz yemekler hakkında aşçınızı sorgulamak için şafakta kalkmazdım. Bütün sabahı ormanda özellikle lezzetli mantarlar aramakla geçirmezdim. Ve kesinlikle öğleden sonranın yarısını masanızı hangi porselenin süslemesi gerektiğine karar vermeye çalışarak geçirmezdim - Worcester mı Wedgwood mu?" Gabriel onun ince bedeninin duygularla titrediğini hissedebiliyordu. "Evet, benim duygularım var. Ve benim de bir kalbim var lordum. Sadece onu kırmanıza izin vermeye hiç niyetim yok!"

Kadın adamın elinden kurtulurken, Gabriel'in eline sıcak ve ıslak bir şey sıçradı. Kızın kaçan

SOC

Техесл МеGeixss

ayak seslerinin kırık camda çıtırdadığını, sonra da bir kapının çarptığını duydu.

Gabriel yapayalnız olduğunu bildiğinden dilini elinin tersine dokundurarak tuzu tattı.

Ağır ağır sandalyesine çökerek başını ellerinin arasına gömdü. "Bir konuda haklıydı, seni aptal sersem," diye mırıldandı kendi kendine. "Yemek masasında uygarca davranma konusunda kesinlikle bir derse ihtiyacın var."

Gabriel'in omzunda sıcak bir el hissetmesi uzun zaman aldı. "Lordum? Size yardımcı olabilir miyim?" Beckwith'in sesi hafifçe titriyordu, sanki şimdiden kendini kaba bir redde hazırlıyor gibiydi.

Gabriel yavaşça başını kaldırdı. "Biliyor musun Beckwith," dedi ve sadık hizmetkârın elini okşamak için uzanarak, "Sanırım bunu yapabilirsin."

DChлptex ss d

Sevgili Cecily'm,

Bir erkekte cesarete hayran olduğunuzu iddia etmenizin beni ne kadar rahatlattığını anlatamam.

Samantha somurtuyordu.

Bu konuda pek de usta değildi. Küçük bir çocukken bile, kendi yolunu kazanmak için nadiren mızrağa başvurmak zorunda kalmıştı. Annesi ve babasından istediğini koparmak için genellikle tatlı bir gülümseme ve mantıklı bir argüman yeterliydi. Ama şimdi istediğini elde etmek için hiç umudu yoktu. Üç gün boyunca, hizmetçilerle bodrum katındaki salonlarında yemek yemediği sürece yatak odasından neredeyse hiç çıkmadı. Yanında her zaman bir kitap taşıyordu. Biri ona yaklaşmayı düşünür gibi görünse bile, onlar uzaklaşana kadar burnunu kitaba gömüyor, yanlarını aluzun bakışlar ve endişeli iç çekişler.

Çocukça davrandığını, görevlerini yerine getirmeyerek Gabriel'e, Beckwith'in babasına bir mesaj gönderip kendisini kovdurması için yeterli sebep verdiğini biliyordu. Ama artık bunu umursayacak durumda değildi.

Adamın da en az onun kadar titizlikle kendisinden kaçtığını fark etmek ruh halini iyileştirmiyordu. Görünüşe göre, tesadüfen onunla karşılaşma düşüncesi bile ona o kadar iğrenç geliyordu ki, ne zaman oraya sığınsa salonun kapılarının kapalı ve kilitli tutulmasını emretmişti. Samantha kapıların önünden geçip gidiyor, kulaklarına gelen garip gümbürtüleri ve ara sıra duyulan havlamaları duymazdan gelmeye karar veriyordu.

Beckwith ve Bayan Philpot da onun ıstırabından aynı derecede farklı görünüyorlardı. İki kez onları kuytu bir köşede toplanmış, dalgın bir tavırla birbirlerine bir şeyler mırıldanırken bulmuştu. Onu fark ettikleri anda suçlu bir ifadeyle ağızlarını kapatıyor ve çorba kepçesini parlatmak ya da Meg'in masa örtülerine yeterince nişasta koymasını sağlamak gibi acil bir iş hakkında mırıldanarak aceleyle uzaklaşıyorlardı. Samantha onların kendisine başka bir iş aramaya başlaması gerektiğini bildirmenin en nazik yolunu tartıştıklarını düşünüyordu.

Uykunun da huzur kadar zor olduğunu fark etti. Gabriel'le tartışmasından sonraki üçüncü gece, yatağında uzanmış, kaşlarını çatmış tavana bakarken midesi guruldamaya başladı. O

SOC

Техесл МеGeixss

zamandan beri

Gecenin yarısını yatak örtülerinin altında bir o yana bir bu yana savrularak geçirdikten sonra aşağıya inmeye ve ıssız mutfaktan soğuk bir börek aşırımaaya karar verdi.

Misafir odasının önünden geçerken kulağına boğuk bir şarkı sesi çalındı. Saat gece yarısını çoktan geçmişken kapıların kapalı olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek kulağını yaldızlı panellerden birine dayadı.

Aklını kaybetmiyordu. Duyduğu ses müzikti. Bir çeşit. Bir adam mırıldanıyor, bir kadın da ona soprano sesiyle eşlik ediyordu.

Kadın şarkının sözlerini tanımlayamadan adam kesik kesik "Bir, iki, üç, dört ... bir, iki, üç, dört ..." diye söylemeye başladı.

Büyük bir gürültü duyuldu. Uzun ve gizemli bir sessizliğin ardından hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlendi.

Samantha fuaye boyunca hızla ilerledi, kapılardan biri sallanarak açılmadan önce Apollo'nun gerçek boyutlu mermer heykelinin arkasına zar zor eğildi.

Beckwith karanlık odadan hafifçe oflayarak çıktı, seyrek saç telleri sanki bir kadının parmaklarıyla karıştırılmıştı. Bayan Philpot önlüğünü düzelterip saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak onu takip edince Samantha'nın ağzı bir karış açık kaldı.

Kâhya patrisyen burnunu havaya kaldırdı. "İyi geceler, Bay Beckwith."

"İyi uykular, Bayan Philpot," diye karşılık verdi ve resmi bir selam çizdi.

Onlar ayrı yönlerle doğru yürürken Samantha heykelin arkasından çıktı, ağzı hâlâ açıktı. Elsie ve Phillip kızarmış ve kıkırdarak salondan çıksalardı şaşırmasdı ama ağırbaşlı uşak ve sert hizmetçinin gece yarısı randevusuna düşkün olduklarından asla şüphelenmezdi. Görünüşe göre Fairchild Park'ın kıdemli ev personeli aşk konusunda kendisinden daha şanslıydı. Başını sallayarak, iştahı kaçmış bir halde merdivenlerden sürünerek geri çıktı.

Ertesi gün öğleden sonra Samantha'nın asık suratlı hali sinirlerini bozmaya başlamıştı. Şalını kaptığı gibi parkta uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi, kovalayan bulutların ve sert Nisan rüzgârının Gabriel'le ilgili tüm düşünceleri kafasından uzaklaştıracağını umuyordu.

Döndüğünde yatağının üzerinde büyük, dikdörtgen bir ahşap kutu buldu.

Şalını en yakın sandalyenin üzerine atarak kutuya temkinli bir şekilde yaklaştı. Belki de Beckwith, kulağı üzerine çevrildiğinde eşyalarını tutmasına yardımcı olması için gönderilmesini emretmişti.

Kutunun kapağını yavaşça kaldırdı. Dudaklarından beklenmedik bir nefes yükseldi. Sandal ağacı kokulu kutunun içinde bir kadın elbisesi vardı, narin muslin zengin bir tereyağı kremi tonundaydı. Bu cazibeye karşı koyamayan Samantha

elbiseyi kaldırdı ve göğsüne yasladı.

Çok uzun zamandır bu kadar zarif bir şey görmemişti. Elbisenin kısa kabarık kolları sarı dantelden bir biye ile süslenmiş, geniş bir saten kurdele kumaşı göğüslerinin yumuşaklığının hemen altında toplamıştı. Kare korsaj, bir erkeğin gözünü cezbedecek kadar düşük kesilmişti. Kumaş neredeyse transparan olacak kadar hafif olduğu için, klasik dökümlü eteğinin altına yalnızca en narin ve kadınsı giysiler giyilebilirdi.

Tüllü omuzlarından taraklı etek ucundan akan zarif trenine kadar, Paris'in en şık modacılarından biri tarafından Samantha için özel olarak dikilmiş olsaydı, elbise Samantha'ya daha mükemmel uyamazdı.

Sanırım yeni Fransız tarzında bir şeyler giiyorsun.

Gabriel'in dumanlı baritonu duyularını okşarken, elbisenin kıvrımlarından çıkmış olan parşömen kartını fark etti.

Hâlâ elbiseyi kucaklayan kadın, Beckwith'in kusursuz yazısını tanıyarak kutudan kartı çıkardı. " 'Lord Sheffield bu akşam saat sekizde akşam yemeğinde size eşlik etme zevkine erişmek istiyor,' " diye mırıldandı.

Kart parmaklarının arasından uçup giderken, elbiseyi yavaşça yatağa indirdi ve kahverengi kamgarn kumaşının üzerinde ne kadar gülünç durduğunu fark etti.

Gabriel'in hediyesini ve davetini geri çevirmekten başka çaresi yoktu. Gabriel'in eski metreslerinden biri değildi, eski düşünceli hediyeler ve tatlı sözlerle küskünlüğünden kurtarılacak biri değildi. Hüzünlü bakışları kutuya geri döndü. Elbiseye kendini o kadar kaptırmıştı ki, içindeki hazineleri ortaya çıkarmayı bitirememişti.

Tekrar kutunun içine uzandı, ancak parmak uçlarının okşadığını gördü.

. . melek kanatları kadar yumuşak kaşmir bir şal, dirseğinizin kıvrımındaki o lezzetli öpülesi gamzenin tam üzerine örtülür.

Samantha elini geri çekti. Kör bir adam o gamzeyi nasıl bilebilirdi? Çünkü her kadında bir tane vardır, diye hatırlattı kendine sertçe. Gabriel görme yetisini kaybetmeden önce muhtemelen onlardan birçoğunu öpmüştü.

Pandora'nın bu özel kutusunu, daha da baştan çıkarıcı başka bir cazibe yüzüne çarpmadan önce emniyete almaya kararlı bir şekilde kapağı kaldırdı.

Ayağinizda bir çift pembe ipek terlik var, tamamen anlamsız, balo salonuna girip gece boyunca dans etmekten başka bir şey için uygun değil.

"Ayakkabılar olmaz," diye fısıldadı Samantha, parmakları kutunun kapağının etrafında kıvrılmıştı. "Elbette bu kadar şeytani olamaz."

Yatağın kapağını indirerek, dikkatlice etolü kenara itti. Dudaklarından çaresiz bir inilti

kaçtı. Terlikler yatağın altına sıkışmıştı.

Kutuda bir kadının allığının yumuşak gülü vardı, o kadar güzel ve ruhani ki ölümlülerden çok peri ayaklarına uygun görünüyorlardı.

Samantha'nın bakışları sağlam deri yarım botlarına kaydı. Parkın arazisinde bu kadar huysuz bir şekilde yürüdüğü için her zamankinden daha da yıpranmış ve tozlanmışlardı. Dudağını ısırarak terliklere tekrar baktı. Elbette onları denemenin bir zararı olmazdı. Ne de olsa, gerçekten uyma ihtimalleri neydi ki? Samantha bir düğme kancası kaparak halının üzerine çöktü ve botlarını çözmeye başladı.

Samantha malikânede pratik çizmeleriyle dolaşmaya alışmıştı. Ayak bileklerine bağladığı narin, alçak topuklu terliklerle uzun, kıvrımlı merdivenlerden aşağı süzülüyormuş gibi hissediyordu. Fuayeden geçerken aynalı salon ağacındaki yansımasına bir göz attı. Zarif elbisesinin yarı açıkta bıraktığı krem rengi omuzlarından bir çift ipek kanadın filizlendiğini görse şaşırmazdı.

Zarif eteği bacaklarının arasında dalgalanırken, kendini Gabriel'in duyarlı hemşiresi gibi değil, kalbi umutla dolu aptal bir genç kız gibi hissediyordu. Bu umudun ne kadar tehlikeli olabileceğini sadece o biliyordu. Yemek odasına doğru dönerken Samantha elbisesinin cebinden sade gözlüklerini çıkardı ve meydan okurcasına taktı.

Görünürde bir hizmetçi olmamasına rağmen, izlendiği, arkasından usulca açılıp kapanan kapılar olduğu hissinden kurtulamıyordu. Misafir odasının önünden geçerken, hüzünlü bir iç çekiş duyduğuna yemin edebilirdi, sonra Elsie'nin aceleyle susturulmuş kıkırdamasını. Döndüğünde misafir odasının kapılarının aralık durduğunu gördü. Karanlık oda terk edilmiş gibi görünüyordu. Sahanlıktaki saat sekizi çalmaya başladığında yemek odasına vardı. Heybetli maun kapılar kapalıydı. Saman- tha tereddüt etti, nasıl karşılandığından emin değildi. Gabriel kendi ziyafetinde kendini bir dilenci gibi hissetmiş olmalıydı. birkaç gece önce çağrılmasını bekledi.

Cesaretini toplayarak etolünü düzeltti ve kapıyı sertçe çaldı.

"İçeri gel."

Samantha boğuk daveti kabul etti, ancak portredeki genç prensi mum ışığında titreyen bir havuzda masanın başında dururken buldu.

DChlptex s€ d

Sevgili Cecily'm,

*Sizi uyarmalıyım ki, cesaretimi kendi riskiniz
altında teşvik ediyorsunuz. . .*

Uzun masanın başında duran adam Londra'daki herhangi bir yemek ya da davet salonunu rahatlıkla süsleyebilirdi. Kar beyazı kravatının tertemiz kıvrımlarını sabitleyen pırıltılı di- amond iğnesinden, ikinci en iyi Hessian çiftinin üzerindeki canlı deri püsküllere kadar, herhangi bir uşağın gururla ışıldamasını sağlayacak bir manzaraydı. Fırfırlı gömleğinin önü ve manşetleri, koyu mavi kesik kuyruklu ceket ve zayıf kalçalarını ikinci bir deri gibi saran devetüyü rengi pantolonuyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Modaya uygun olmayan uzunluktaki saçları siyah kadife bir kuyruk şeklinde geriye doğru taranmış, çenesinin güçlü hatları ve yüzünün çarpıcı düzlemleri ortaya çıkmıştı. Mum ışığı

sert yüz hatlarını yumuşatıyordu.

Yara izinin kenarları, bakışlarındaki boşluğu gizliyordu.

Samantha'nın boğazı hissetmeyi göze alamadığı bir özlemle sıkıştı.

"Umarım sizi bekletmemişimdir lordum," dedi kadın, adamın göremediği bir reverans yaparak. "Akşam yemeğini hizmetkârların salonunda yemeyi planlamıştım. Ait olduğum yerde."

Ağzının sağ köşesi seğirdi. "Buna gerek yok. Bu gece benim hemşirem değilsin. Misafirimsin."

Gabriel özenli bir dikkatle sağ dirseğinin dibindeki sandalyeye doğru ilerledi ve onu dışarı çekerek, davetkâr bir tavırla tek kaşını kaldırdı. Samantha tereddüt etti, masanın dibinde, onun ulaşamayacağı bir yerde durursa çok daha güvende olacağını biliyordu. Ama Gabriel'in ifadesi o kadar çocuksu bir umutla doluydu ki, Samantha kendini masanın etrafından dolaşıp ona katılırken buldu. Sandalyesini zahmetsizce masanın altına doğru yönlendirmek için eğildiğinde, Gabriel'in kaslı kollarındaki gücün ve geniş göğsünden yayılan sıcaklığın farkındaydı.

Kendi sandalyesine oturdu. "Umarım Worcester porselenlerine aldırmazsınız. Korkarım Wedg-wood talihsiz bir kaza geçirdi."

Samantha'nın dudakları kıpırdadı. "Ne kadar trajik." Etrafına bakınırken büfenin boş olduğunu ve keten örtülü masanın kolayca

ulaşılabilecek şekilde çeşitli yemeklerle donatılmış olduğunu fark etti. Taze saman meyvelerinden oluşan tatlı bir tabağa göz attı. "Bize eşlik edecek kimseyi göremiyorum. Var mı

Diğer hizmetçilere de bu gece izin verdiniz mi?"

"Görevlerine bir süre ara vermeyi hak ettiklerini düşündüm. Bu hafta çok çalışkan davrandılar."

"Öyle diyebilirim. Bu elbiseyi yapmak için saatlerce çalışmış olmalısınız."

"Neyse ki yeni stillerde o kadar az kumaş kullanılıyor ki Meg sadece bir ya da iki uykusuz gece geçirerek elbiseyi hazırlayabildi."

"Peki kaç uykusuz gece geçirdiniz lordum?"

Gabriel cevap vermek yerine, aralarında duran bordo şarabı şişesine uzandı. Saman en kötüsüne hazırlanarak peçetesini kaptı ama Gabriel'in eli şişenin zarif boynunu düzgünce kapattı. Gabriel'in tek bir damlasını bile bozulmamış masa örtüsüne dökmeden yakut rengi sıvıyı her ikisinin kadehine de sağlıklı bir şekilde dökmesini ağzı açık bir şaşkınlıkla izledi.

"Gördüğüm kadarıyla bu hafta çalışkan olan sadece hizmetçiler değilmiş," diye usulca gözlemledi zengin kırmızı şaraptan bir yudum alırken.

"Size servis yapabilir miyim?" diye sordu, gümüş bir reşo tabağındaki tavuk yahnisi kaşığına uzanarak. "Elbette," diye mırıldandı ve adamın her ikisinin de üzerine tam bir porsiyon koymasını hayranlıkla izledi. tabaklarını.

Çatal ve bıçağı bir kenara bırakarak kendi kaşığını aldı ve yemeye başladı. "Yani elbisenin

Ysnxs UntiS Dııwr

ss€

sizi tatmin ettiğini varsayabilir miyim?"

Samantha eteğini düzeltti. "Neredeyse kullanışsız olduğu kadar güzel de. Meg nasıl oldu da bu kadar mükemmel ölçülendirmeyi başardı?"

"Böyle şeyler için iyi bir gözü vardır. En küçük kız kardeşim Honoria'dan daha uzun olmadığınızı söyledi." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Elbette Beckwith'in ölçülerine göre hareket etseydim, giysiyi çadır olarak giyebilirdin."

"Peki ya terlikler? Aynı derecede yetenekli bir demirciniz olduğunu mu varsaymalıyım?"

"Londra'ya bu kadar yakın yaşamamanın avantajları var, biliyorsunuz. Beckwith'in ara sıra Oxford Caddesi'ndeki mağazalara gitmesi ona iyi geliyor. Ve Bayan Philpot'un siz merdivenlerde yemek yerken odanıza gizlice girip botlarınızdan birinin izini sürmesi hiç de zor olmadı."

"Fairchild Park'taki hizmetkârlar da tıpkı efendileri gibi kumazdır. Bu güzel şeyleri saklayamayacağımı bilmelisiniz. Bu uygun olmaz."

"Oh, hadi ama. O kadar da gösteriş yapmadım. Tek bir iç çamaşırı bile eklediğimi fark edeceksiniz."

Samantha dudaklarının arasına lezzetli bir tavuk lokması sıkıştırarak, "Bu da iyi," diye tatlı bir şekilde cevap verdi. "Ben giymediğim için."

Gabriel'in kaşığı masaya çarptı. Şaraptan kocaman bir yudum aldı ama hâlâ yutkunmakta

zorlanıyor gibiydi. "Sakatlığımdan hiç bu kadar pişman olmadığımı söylemeliyim," diye fi-

sonunda törpülemeyi başardı. Boğazını temizledi, ifadesi ağırlaştı. "Umarım hediyelerimden daha fazlasını kabul edersiniz. Umarım geçen gece o kadar iğrenç davrandığım için özrümü kabul edersiniz." Samantha o n u n elinin sabırla kaşığı bulmak için masa örtüsünü okşamasını izlerken gülümsemesi soldu. Kaşık onun arayan parmaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı ama yan odada da olabilirdi. "Korkarım ki sizden af dilemesi gereken kişi benim. Bu kadar basit bir şeyin bu kadar zorlayıcı olduğunu fark etmemiştim. sizin için yemek yemek gibi bir görev olmalı."

Omuz silkti. "Bıçak ve çatalı idare etmek oldukça zor. Yemeği *hissedemezsem*, onu *bulamam*." Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Neden sana göstermiyorum?"

Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı, elinde peçete vardı ve Samantha'nın sandalyesinin arkasından dolaştı. Adam onun üzerine eğildiğinde Samantha'nın nabızı hızlandı. Adamın berrak nefesi ensesindeki küçük tüyleri karıştırdı ve Samantha'yı saçlarını anlamsız bir topuz yaptığına pişman etti.

Kadın itiraz edemeden adam uzanıp gözlüğünü çıkardı. El yordamıyla peçeteyi bir bant haline getirip yavaşça gözlerinin üzerine örttü ve gevşek bir düğümle başının arkasında sabitledi.

Mum ışığının rehberliği olmadan, Saman'ın güvenebileceği tek kişi Gabriel'di; onun sıcaklığı, kokusu ve dokunuşu. Parmaklarının

Ysnxs UntiS Dııwr

SSS

arkası boğazını sıyırıp çaresiz bir ürperti
yaratırken

ona karşı ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. "İntikamını, beni

Parmaklarımla tavuk yahnisi mi yiyeyim?" diye sordu. "Ben olsam bu kadar zalim olmazdım.

Körler sağırılar birbirini ağırlarken olmaz."

Adam bir tabağı itip diğerini yanına çekmek için etrafına uzandığında tabakların sürtünme sesini duydu. "Deneyin

Bu," dedi, eline bir çatal tutuşturarak.

Kendini biraz gülünç hisseden Samantha önündeki tabağa doğru bir hamle yaptı. Hedefinin ne olması gerektiğinden emin değildi çünkü çanak sürekli ondan uzaklaşıyordu. Tabağın etrafında birkaç kez döndükten sonra, sonunda yakalanması zor şeyi saplamayı başardı. Çatalı kaldırdığında taze çileğin etli kokusu burnuna geldi. Ağzı sulanmaya başladı. Zor kazanılan lokma, çatalından yuvarlanıp küstahça masaya düştüğünde dudaklarından sadece bir santim uzaktaydı.

"Lanet olsun!" diye küfrederek Gabriel'in alaycı kahkahasının çınlamasını bekledi.

Ama o sadece uzandı ve nazikçe çatalı elinden aldı. "Gördüğünüz gibi Bayan Wickersham, insan görme duyusundan mahrum kaldığında diğer duyularına güvenmek zorunda kalır. Koku gibi. . ." Çileğin ekşi kokusu burun deliklerini doldururken Samantha, Gabriel'in burnunun fısıltı yumuşaklığında bir okşayışla boğazının kenarını sıyırdığını hissettiğine yemin edebilirdi. "Dokun..." Gabriel çileği geriye doğru fırçalarken sıcak parmakları Samantha'nın

ensesinde sahiplenici bir şekilde kıvrıldı.

Karıncalanan dudaklarında gezdirerek onları birbirinden ayırdı. Sesi derinleşti. "Tadına bak. .
."

Lezzetli bir rehavete kapılan kadın, kendini ona açılmaktan alıkoyamadı. Bahçede Havva'ya yaklaşan yilandan beri hiçbir kadın yasak meyve tarafından bu kadar baştan çıkarılmamıştı. Gabriel onun sözsüz davetini kabul ederek dolgun çileği kadının ayırık dudaklarının arasından kaydırıp ve tatlı eti dilinin üzerinde patladı. Kadından kısık bir memnuniyet iniltisi yükseldi.

"Biraz daha?" diye sordu, dumanlı sesi kulağındaki şeytanınki kadar baştan çıkarıcıydı.

Samantha daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Ama başını salladı ve asla doyurulamayacak bir açlığı uyandırmasından korkarak adamın elini itti. "Ben çocuk değilim," dedi, kasıtlı olarak onu taklit ederek. "Ve bir çocuk gibi beslenmeyeceğim."

"Pekala. Sen bilirsin." Adamın tabakları tekrar karıştırdığını, sırayla her birinin tadına bakarken dudaklarını şapırdattığını duydu. "İşte," dedi sonunda, çatalı kızın eline geri vererek. "Bunu dene."

Adamın sesindeki ipeksi tını onu uyarmış olmalıydı ama Samantha çatalı cesaretle tabağa doğru daldırdı, ilk denemesinde içinde ne varsa yakalayabileceğini kanıtlamaya kararlıydı. Kolu bileklerine kadar soğumuş yapışkan madde dolu kâseye batınca nefesi kesildi.

"Étienne'in syllabub'ları dillere destandır,"

diye mırıldandı Gabriel onun kulağına. "Tam kıvamına gelene kadar kremayı çırpamak için saatler harcadığı bilinir."

"Seni sinsi sefil!" Samantha elini yapış yapış ikramdan çekip çıkardı. "Bunu bilerek yaptın."

Gabriel'in eli bileğinin üzerine kapandığında peçetesini bulmaya çalışıyordu. "İzin ver," dedi elini ağzına götürerek.

Samantha işaret parmağının Gabriel'in dudakları arasında kaymasının şokuna hazırlıksızdı. Ağzının nemli sıcaklığı, hece küpünün soğukluğuyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Parmağındaki zengin kremi, Gabriel'in savunmasını eriten şehvetli bir vazgeçişle yaladı ve emdi. Aynı becerikli dili vücudunun daha da savunmasız olan diğer kısımlarında da kullandığını hayal etmek çok kolaydı.

Samantha elini geri çekti, göz bağının altında yanakları yanıyordu. "Beni yemeğe davet ettiğinizde, lordum, ana yemek olacağımı bilmiyordum."

"Tam tersine, Bayan Wickersham. Sizden çok daha nefis bir tatlı olur."

"Benim tatlı doğam yüzünden mi?" diye sormaktan kendini alamadı.

Yüksek sesle güldü. Bu nadir olaya tanıklık etmekten kendini alamayan Samantha derme çatma gözbağını çekip çıkardı. Gabriel sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, çarpık bir sırtış gözlerinin etrafındaki aldatıcı kırışıklıkları derinleştiriyordu.

Gecenin geri kalanında, ideal bir akşam yemeği arkadaşıydı ve ona

Pek çok kadını onun sevgisi için yarışmaya teşvik eden efsanevi cazibesi. Parmakları yerine kaşıklarını kullanarak syllabub'ın geri kalanını bitirdikten sonra ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Samantha peçetesiyle dudaklarını sildi, onun göstereceği yolu takip etmekten korkuyordu. "Geç oluyor lordum. Gerçekten emekli olmalıyım."

"Henüz gitme. Sana göstermem gereken bir şey var."

Bu içten ricaya karşı koyamayan Samantha ayağa kalktı ve elini onun elinin içine soktu. Bastonunu onlara rehberlik etmesi için kullanarak, onu yemek odasından çıkardı ve uzun, gölgeli bir koridordan geçerek daha önce hiç fark etmediği bir çift yaldızlı kapıya götürdü.

Pirinç kulplara tutunarak iki kapıyı da aynı anda açtı.

"Aman Tanrım!" Samantha nefes aldı, doğrudan hayal gücünün dışında bir vizyona baktı.

Burası, konağı ilk keşfettiği sırada keşfettiği balo salonuydu. Ama galeriden aşağıya bakmak yerine, ihtişamın tam kalbinde duruyordu. Pirinç avizelerdeki tüm mumlar yanmış, mavi damarlı Venedik çinilerinin üzerinde parıldayan bir ışık saçıyordu. Camlı fanusların zarif kemerleriyle taçlandırılmış bir dizi Fransız penceresi ay ışığıyla aydınlanmış bahçeye bakıyordu.

SSC

*Texes*л MeGeixss

Gabriel bastonunu duvara dayadı.

Duvar. Burada ona ihtiyacı olmayacaktı. Düşecek hantal mobilya parçaları, kırılacak narin heykelcikler yoktu.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz leydim?" diye sorarak ona kolunu uzattı.

"Pratik yapıyordun, değil mi?" Samantha suçlayıcı bir ses tonuyla, salondan gelen gizemli müzik tınlarını ve puz- zling seslerini hatırladığını söyledi. "Beckwith ile Bayan Philpot'un gece yarısı randevusu olduğunu sanıyordum."

Gabriel onu pırıl pırıl zeminin ortasına götürürken güldü. "Onları gerekli dayanıklılıkla bıraktığımdan şüpheliyim. Beckwith ve ben sayamayacağım kadar çok kafa tokuşturduk ve eğer bot yerine çorap giymemiş olsaydım Bayan Philpot'un zavallı ayak parmakları asla iyileşemezdi. Hem minuetlerde hem de kır danslarında çok başarısız olduğumu keşfetmemiz uzun sürmedi."

"Eğer partnerini hissedemiyorsan," diye söze başladı, onun daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

". . . Partnerimi *bulamıyorum*. Bu yüzden dün gecenin çoğunu Beck ile vals yaparak geçirdim." İç çekti. "Bayan Philpot'un vals yapmaması çok yazık."

"Vals mi?" Samantha şaşkınlığını gizleyemeyerek yankılandı. "Neden, başpiskoposun kendisi bunu sefahatin doruk noktası olarak ilan etti!"

Gabriel'in gözleri neşeye parlıyordu. "Bir

SCC

*Texes*л MeGeixss

düşünsene, ne düşünürdü?

beni uşağım la vals yaparken gördünüz."

"Galler Prensi bile bir erkeğin bir kadına bu kadar yakın durmasının son derece yakışksız olduğunu söylüyor. Eşler arasında böyle bir yakınlık ancak her türlü uygunsuzluğa yol açabilir."

"Gerçekten mi?" Gabriel mırıldandı, sesi skandaldan çok meraklanmış gibi çıkıyordu. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu daha da yakınına çekti.

Samantha'nın nefesi kesildi, sanki balo salonunun etrafında birkaç tur atmış gibiydi. "Böyle ilerici bir dans Viyana ya da Paris'te kabul edilebilir lordum ama Londra'daki tüm balo salonlarında yasaklandı."

Gabriel onu kollarının arasına alarak, "Londra'da değiliz," diye hatırlattı.

Galeriye doğru başını salladı. Görünmeyen bir hizmetkâr tarafından yönetilen yalnız bir arp-sikord çalmaya başladığında, Gabriel bir elini Samantha'nın sırtına koydu ve "Barbara Allen "ın yumuşak tınları eşliğinde onu harekete geçirdi. Bu hüzünlü balad, heba edilen fırsatlar ve kaybedilen aşk hikâyesiyle Samantha'nın her zaman en sevdiği şarkılardan biri olmuştu. Daha önce bu şarkının vals olarak çalındığını hiç duymamıştı ama dansın süzölen ritmine çok uygun düşüyordu.

Vücudu karşı konulmaz ritme uyum sağladıkça, Gabriel doğal zarafetinin geri geldiğini hissetti. Gözlerini kapadı, başka, daha da lezzetli hisler de ona geri geliyordu -sıcak

SCC

Texes MeGeixss

bir kadın bedenini kendi bedenine karşı
tutmanın heyecanı, eteklerinin ipeksi fısıltısı,
güven

Kendini onun liderliğine teslim etti. Trafalgar'dan beri ilk kez, Gabriel görme yetisini kaybetmenin yasını tutmuyordu. Kollarında Samantha'yla ıssız balo salonunda dönüp dururken, kendini yeniden bütün hissetti.

Gabriel coşkulu bir kahkahayla başını arkaya atarak onu balo salonunun etrafında birkaç kez döndürdü.

"Barbara Allen "ın son tınıları kaybolduğunda, ikisi de gülmekten nefes nefese kalmıştı. Klavsen, bir valsden çok bir allemande'a yakışan hoş bir melodi olan "Come Live with Me "ye başladığında, adımları yavaşlayarak durdu. Gabriel Samantha'ya sıkıca tutunmuş, hem onu hem de anı teslim etmek istemiyordu.

"Beni ne kadar medeni olduğuna ikna etmeye çalışıyorsan, fena halde başarısız oluyorsun," diye belirtti.

"Belki de cilalı tavırlarımızın ve süslü ipeklerimizin altında hepimiz özümüzde barbarızdır." Kadının elini ağzına götürerek avucunun tam ortasına bir öpücük kondurdu ve dudaklarının kadının ipeksi teninde oyalanmasına izin verdi. "Siz bile, benim ilkel ve düzgün Bayan Wickersham'ım."

Sesindeki boğuk titremeyi yanlış anlamak mümkün değildi. "Daha alaycı bir yapıya sahip olsaydım, lordum, bu sahneyi bir özür için değil, bir baştan çıkarma için hazırladığınızdan şüphelenebilirdim."

"Hangisini tercih edersin?" Cazibeye daha

SCS

Texes MeGeixss

fazla karşı koyamayan Gabriel başını öne eğdi,

cevabını doğrudan onun dudaklarında arıyordu.

Samantha gözlerini kapattı, sanki böyle yaparak olmak üzere olan şeyde herhangi bir suçu olduğunu inkâr edebilirmiş gibi. Ama Gabriel'in dudakları onunkileri tüy gibi okşarken içinden geçen özlem ürpertisini inkâr etmek mümkün değildi. Bu, kütüphanede paylaştıkları öpücüğe hiç benzemiyordu. O öpücük duyularına tutkulu bir saldırı olmuştu. Bu bir aşık öpücüğüydü; Gabriel'in sunabileceği tüm zevklerin yavaş bir örneğiydi ve yalnız kalbi için çok daha cazip ve tehlikeliydi.

Dudaklarının dolgun kıvrımlarını kendi dudaklarının altında okşadı, dilinin ballı iknasını kabul etmeleri için onları ayırmaya ikna etti. Kadifemsi sıcaklığı ağzının içinde gezinirken, her darbeye daha derinlere inerken, Samantha ona karşı eridiğini, son direncinin de kavrulup gittiğini hissetti. Birdenbire ziyafetteki dilenci oluvermişti; vücudunun çok uzun zamandır mahrum bırakıldığı duyuların ziyafeti. Onunla tıka basa doymak, her arzusunu onun öpücüğüyle doyurmak istiyordu.

Kadının dili ilkel dansa katılıp adamın bordo renkli tatlılığının tadını çıkarırken, adam boğazının derinliklerinde inledi. Elini korse-sine sokup ipek kombinezonunun arasından göğüslerinin yumuşaklığını bulmak, başparmağını şişmiş göğüs uçlarında hafifçe gezdirmek için görmesine gerek yoktu; ta ki kız yasak olduğu kadar yoğun bir zevkle ağzının

SCS

Texes MeGeixss

içinde inleyene kadar.

O çaresiz iniltiden utanıyor ve

Gabriel açgözlü parmaklarının bir sonraki hamlesinin nereye varabileceğini düşünürken, elini ve ağzını Samantha'dan ayırdı.

Nefes alış verişinin boğukluğunu bastırmak için mücadele ederek alnını onunkine dayadı. "Bana karşı tamamen dürüst olmadınız, değil mi Bayan Wickersham?"

"Neden böyle bir şey söyledin?"

Kadının sesindeki panik notasının patavatsızlığının sonucu olduğunu varsayarak, kulağının narin kabuğuna doğru sokuldu ve fısıldadı, "Çünkü, dehşetime rağmen, kesinlikle iç çamaşırı giyiyorsun."

Şarkı o anda sona erdi, ani sessizlik onlara galeride bir izleyici olduğunu hatırlattı.

"Başka bir melodi çalayım mı lordum?" Beck-with'nin neşeli sesi yaldızlı parmaklıkların üzerinden süzülerek geldi ve kahyanın balo salonunun zemininde oynanan dramdan hâlâ bihaber olduğuna dair onları temin etti.

Kendini onun kollarından kurtarmak için cesaretini toplayan Samantha oldu, Samantha, "Hayır, teşekkürler Beckwith. Lord Sheffield'ın dinlenmesi gerekiyor. Yarın saat ikide derslerine kaldığı yerden devam edecek." Gabriel'e dönüp, "Yemek için teşekkürler lordum," dediğinde sesi daha az keskin değildi.

Onun tekrar sert hemşireye dönüşmesiyle eğlenen adam, ona resmi bir selam verdi. "Ve

teşekkür ederim, Bayan Wickersham . . dans için." Başını eğerek onun kaçan ayak seslerini dinledi ve ilk kez değil, ne olduğunu merak etti. Hemşiresinin sakladığı başka sırlar da olabilir.

Beckwith hizmetçilerin salonuna döndüğünde Bayan Philpot'u şöminenin önünde tek başına oturmuş, sıcak bir fincan çayın tadını çıkarırken buldu.

"Akşam nasıl geçti?" diye sordu.

"Müthiş bir başarı olduğunu söyleyebilirim. İkisinin de ihtiyacı olan şey buydu. Ama umduğumuz kadar hoşnutsuz değildik. Görünüşe göre Bayan Wickersham dün gece misafir odasında bizi duymuş." Kıkırdadı. "İkimizin bir gece yarısı randevusu olduğunu düşünmüş."

"Hayret bir şey." Bayan Philpot kendi gülümsemesini gizlemek için çay fincanını dudaklarına götürdü.

Beckwith başını salladı. "Telaşlı, yaşlı bir bekârla sakın bir dulun karanlıkta iki aşık çocuk gibi oynastıklarını kim hayal edebilir?"

"Kimmiş gerçekten?" Çay fincanını ocağın üzerine koyan Bayan Philpot saçındaki tokaları teker teker çıkarmaya başladı.

Siyah ipek çileleri omuzlarına dökülürken Beckwith uzanıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Saçlarını her zaman sevmişimdir, biliyorsun."

Adamın tombul elini tuttu ve yanağına bastırdı. "Ve ben seni hep sevdim. En azından

Ysnxs UntiS Dlwı

SCS

genç ve yalnız bir dula 'Bayan Philpot' yerine
'Lavinia' deme cesaretini gösterdiğinden beri. "

"Bunun neredeyse yirmi yıl önce olduğunun farkında mısın?"

"Daha dñn gibi. Peki onlar için hangi şarkıları çaldınız?"

" 'Barbara Allen' ve en sevdiğin 'Come Live with Me.' "

"Gel benimle yaşa ve aşkım ol," dedi Marlowe'un zamansız şiirinden alıntı yaparak.

"Ve tüm zevkleri kanıtlayacağız," diye bitirerek onu ayağa kaldırdı.

Ona gülümsedi, gözleri bir kızınki gibi parlıyordu. "Sence efendi bilseydi bizi kovarmıydı?"

Beckwith onu nazıkçe öpmeden önce başını salladı. "Bu gece tanık olduklarıma bakılırsa, sanırım bizi kıskanırdı."

DChıptex s c d

Sevgili Cecily'm,

*Ne cüretle ailemin seni benden aşağı
göreceğini söylersin? Sen benim ayım ve
yıldızımsın. Ben senin narin ayaklarının
altındaki tozdan başka bir şey değilim.*

Ertesi gün öğleden sonra saat ikide, Samantha yarım botlarıyla antreden geçerken yüz ifadesi öylesine asıktı ki diğer hizmetkârlar onun yolundan çekilmek için koşuşturdular. Saçları ensesinde sert bir düğüm haline getirilmişti ve dudakları sanki limonla parfümlenmek yerine limon emiyormuş gibi büzülmüştü. Koyu gri sabah elbisesinin hiç de hoş olmayan kesimi, ince bir ayak bileğinin ya da düzgün bir kıvrımın ipuçlarını gizlemeyi başarmıştı.

Gabriel'i beklerken salonda volta atıyor, eski moda kombinezonları hışırıyordu.

Sanki nişastaya batırılmışlardı. Saygın görünmek için harcadığı tüm çabaların Gabriel'e karşı boşa gideceğini bilmek sinirlerini bozmuyordu. Gabriel'in bildiği tek şey, kızın çorapları ve ipek kombinezonundan başka bir şey giymeden onu bekliyor olabileceğiydi. Eliyle kendini yelpazeledi, kötücül hayal gücü, eğer öyle olursa Gabriel'in ona neler yapabileceğine dair baş döndürücü bir dizi imge sunuyordu.

Nihayet saat iki buçukta salona girdi ve bastonunu önündeki kavisle salladı. Sam, ağzında yıpranmış bir çizme tutarak onun peşinden koşuyordu. Samantha ayağını yere vurarak şöminenin üzerindeki saate baktı. "Sanırım bu gece ne olacağını ne kadar geç kaldın."

"Bir ipucu yok. Saati göremiyorum," diye nazikçe onu tekrar uyardı.

"Oh," dedi, bir an için şaşkınlıkla. "Sanırım başlasak iyi olacak." Ona dokunmaktan çekinerek gömleğinin kolundan tuttu ve onu derme çatma labirentinin ağzına doğru çekti.

İnledi. "Yine mi mobilya? Bunu yüzlerce kez yaptım."

"Ve bastonla yön bulmak senin için ikinci bir doğa haline gelene kadar bunu yüzlerce kez daha yapacaksın."

"Dansımı çalışmayı tercih ederim," dedi, sesindeki ipeksi nota açıktı.

"Zaten mükemmel olduğun bir beceriyi neden geliştiresin ki?" Samantha ona hafifçe

Ysnxs UntiS Dııwr

SCS

iterek karşılık verdi.

aşırı doldurulmuş bir kanepede.

Gabriel labirentin sonuna ulaştığında, nefesinin altında bir Minotor hakkında bir şeyler homurdanıyordu, bastonu sadece havayla buluştu.

Kaşlarını çatarak bastonunu daha geniş bir yay çizerek salladı. "Davenport hangi cehenneme gitti? Daha birkaç gün önce burada olduğuna yemin edebilirdim."

Cevap olarak Samantha onun önüne geçti ve tavandan tabana bir çift Fransız penceresini açarak terasa giden yolu açtı. Çılgılık çılgılığa havlayan Sam botu bıraktı ve hayali bir tavşanın peşinden koşar gibi koşarak yanlarından geçti. Leylak kokulu yumuşak bir esinti odanın içine süzüldü.

"Hem misafir odasında hem de balo salonunda ustalaşmış görüldüğünüze göre," diye açıkladı, "bu öğleden sonra arazide bir yürüyüş yapabileceğimizi düşündüm."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi açıkça.

Şaşırmış bir halde sordu, "Neden olmasın? Misafir odasından sıkıldığınızı söylemişsiniz. Yeni bir di- versiyonun ve biraz temiz havanın tadını çıkarmaya hevesli olacağınızı düşünmelidim."

"İhtiyacım olan tüm hava burada, evimde var."

Samantha şaşkınlıkla yere baktı. Bastonunu sanki bir can simidiymiş gibi tutuyordu, eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuştu. Etkileyici yüzü sert ve kaskatı kesilmişti,

Ysnxs UntiS Dııwr

SCS

ağzının sol köşesi aşağı doğru çekilmişti. Son zamanlardaki zahmetsiz cazibesi

Gece kaybolmuş, yerine yasaklayıcı bir maske bırakmıştı.

Gabriel'in kızgın olmadığını anladığında nefesi garip bir şekilde kesildi. O korkuyordu. Geriye dönüp baktığında, Fairchild Park'a geldiğinden beri onu bir kez bile gün ışığına çıkmaya cesaret ederken görmediğini fark etti.

Aşağı uzanarak bastonu adamın elinden nazikçe aldı ve duvara dayadı. Elini cesurca adamın sert ön kolunun üzerine koydu. "Ciğerlerinizin temiz havaya ihtiyacı olmayabilir lordum ama benim var. Ve bir hanımefendinin böyle muhteşem bir bahar öğleden sonrasında yanında bir beyefendi olmadan gezintiye çıkmasını bekleyemezsiniz."

Samantha risk aldığıнын farkındaydı, adamın artık sahip olmadığı bir cesarete hitap ediyordu. Ama adam isteksizce parmaklarını onunkilerin üzerinde birleştirdi ve başını eğerek alaycı bir selam verdi. "Gabriel Fairchild'ın bir hanımefendiyi hiçbir şeyden mahrum bırakabileceği asla söylenmesin."

Bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Güneş ışığı erimiş altın gibi yüzüne döküldü. Eşikten adımlarını attıklarında, adam onu durdurmak için çekti. Adamın geri adım atacağından korkmuştu ama görünüşe göre adam sadece ciğerlerine derin bir nefes çekmek için duraklamıştı. Samantha da aynısını yaptı, yeni dönmüş toprağın kokusunu ve yakındaki bir kafesin etrafında dolanan dolgun morsalkım çiçeklerinin sarhoş edici parfümünü içti.

Gabriel'in gözleri kapandığında, duyularını odaklamak için kendi gözlerini de kapatmak istedi.

Tamamen güneşin ısıttığı esintinin okşayışına ve ikisi yakındaki bir alıç dalına yuva yaparken eşini azarlayan kızılgerdan kuşunun cıvıltısına odaklanmıştı. Ama eğer öyle yapsaydı, Gabriel'in yüzünde beliren çiğ, şehvetli zevk ifadesini kaçırmış olurdu.

Morali yükselen kadın onu harekete geçmeye teşvik ederek, başıboş bir ormanın kenarındaki yıkık dökük bir taş köşke doğru eğimli zümrüt yeşili çimenlik alana doğru yönlendirdi. Parkın özenli peyzajının her ayrıntısı, taze yontulmuş kayalarından kıvrımlı derelerine kadar, yaklaşan bir vahşi doğayı taklit etmek için ustaca tasarlanmıştı.

Parmakları hâlâ hafifçe onunkilerin üzerinde duran Gabriel, her uzun adımda güven ve zarafet kazanarak kolayca ilerledi. "Evden fazla uzaklaşmamalıyız. Ya köyden biri beni görürse? Küçük çocukları korkutup yataklarına döndürmek istemem."

Kuru ses tonuna rağmen Samantha onun sözlerinin sadece yarı şaka olduğunu biliyordu. "Çocuklar sadece bilinmeyenden korkar, lordum. Fairchild Park'ta ne kadar uzun süre inzivada kalırsanız, ününüz de o kadar korkutucu olacaktır."

"Benim karanlıkta dolaşan şekilsiz bir canavar olduğuma inanmalarını kesinlikle istemeyiz, değil mi?"

Samantha ona baktı ama kendisiyle mi yoksa onunla mı alay ettiğini anlamak mümkün değildi. Gözleri görme yetisini kaybetmiş

Ysnxs UntiS Dııwr

SSS

olabilirdi ama neşeli bakışlarını değil.

parıldıyordu. Güneş ışığında daha da göz alıcıydılar, altın saçaklı derinlikleri kristal bir deniz kadar berrak ve parlaktı. Pırıltılı hava saçlarını yeni basılmış bir gine rengine boyamıştı.

"Elinizin altında bu güzel araziler varken kendi evinizde tutsak kalmanıza gerçekten gerek yok. Anladığım kadarıyla bir zamanlar çok aktifmişsiniz. Hâlâ keyif alabileceğiniz bazı açık hava uğraşları olmalı."

"Okçuluğa ne dersin?" diye takıldı. Sam hızla ormandan çıktı ve ayaklarının etrafında dolanırken onları yavaşlamaya zorladı. "Ya da avlanmanın başka yolları da var. En azından bir yavruyu tilki sanırsam kimse beni suçlayamaz."

"Kendinden utanmalısın," diye azarladı. "Sam bir gün seni kurtarabilir. Oldukça zeki biri, biliyorsun."

Adını duyan Collie çimenlere düştü ve sırtüstü kıvrıldı, gözleri yuvalarından fırladı ve dili dışarı çıktı. Samantha eteklerini kaldırdı ve arkadaşının fark etmeyeceğini umarak onun üzerine çıktı.

Ama Gabriel'in aklı başka şeylerle meşgul görünüyordu. "Belki de haklısınız, Bayan Wick- ersham." Samantha ona baktı, bu kolay teslimiyet karşısında irkilmişti. "Belki de hâlâ keyif alabileceğim bir açık hava uğraşısı vardır. Olasılıkları *eşitleyebilecek bir şey*."

* * *

Gabriel körebe oyununun her turunu kazandı.

Blöf.

Onu yenmek mümkün değildi. En çevik hizmetkârları bile ulaşamayacağı bir yere fırlamadan yakalamakla kalmıyor, saçlarını ya da giysilerini üstünkörü koklayarak bile onları teşhis edebiliyordu. Refleksleri hâlâ o kadar keskindi ki, göz bağı takan herhangi birini de atlatabilir, tuzağa düşmeden bir an önce uzanan parmaklarının arasından kayabilirdi.

Samantha personeli oyunlarına katılmaları için ilk kez çağırdığında, efendilerini güneşin ıslattığı yamaçta bir dirseğinin üzerine uzanmış, saçları kadife sırasından çözölmüş ve dudaklarının arasına bir tutam ot sıkıştırılmış halde görünce şok olmuşlardı. Hemşiresi kendilerinden ne istendiğini açıkladığında daha da şaşırmışlardı. Diğer askerler, sanki ziyarete gelen bir devlet adamını karşılamış gibi katı bir düzende sıralanırken, Beckwith "tsk" ve "tut- ted" diye onaylamadığını, Bayan Philpot ise daha önce hiç bu kadar zarafetsiz bir gösteriye tanık olmadığını söylemişti.

Peter ve Phillip dizilişten ilk ayrılanlar oldu. Böyle muhteşem bir bahar gününde görevlerinden kaçmanın mutluluğunu yaşayan ikizler, oyunun inceliklerini es geçerek her fırsatta çilli yumruklarıyla birbirlerine vurmaya tercih ettiler. Ne zaman uluyan kardeşinin üzerine binmek istese, Phillip Elsie'ye utangaç bakışlar fırlatarak

güzel genç hizmetçi izliyordu.

Ilık esintinin ve efendilerinin iyi mizahının cazibesine kapılan diğer hizmetkârlar yavaş yavaş suskunluklarını kaybettiler. Göz bağı takma sırası kendisine geldiğinde, İskoçyalı sıırım gibi bekçi Willie, topuzlu elleri pençeye dönüşmüş bir halde çamaşırcı Meg'i kovalamaya başladı. Bir kız öğrenci gibi ciyaklayan Meg, eteklerini kaldırıp yokuştan aşağı hızla inmeye başladı; güçlü bacakları rüzgârda çılgınca savruluyor, Sam de peşinden havlıyordu. Meg sağa değil de sola kaçınca Willie onun yanından hızla geçti, kendi botlarına takıldı ve yolun geri kalanını tepeden aşağı yuvarlanarak dereye düştü.

"Willie Meg'i yakalayamadığına göre, sıra yine Usta'da!" Hannah beklentiyle ellerini çırparak bağırdı.

Meg sıırıslık olmuşt, küfürbaz av bekçisini kulağından tutup dereden çıkarırken, Beckwith de Gabriel'i nazıkçe yamacın tepesine doğru yönlendirdi. Bayan Philpot bile oyunun havasına girmeye başlamıştı. Kendisine sorulmadan bir adım öne çıkarak işverenine üç hızlı dönüş yaptırdı, sonra da belindeki anahtarları şingırdatacak kadar canlı bir zarafetle onun erişemeyeceği bir yerde dans etti.

Gabriel yönünü bulmaya çalışırken, diğer askerler güneşli tepenin yamacında oldukları yerde donup kalmışlardı. Gabriel onlara dokunacak kadar yaklaşmadığı sürece

hiçbirinin bir santim bile kıpırdamasına izin verilmiyordu. Ancak o zaman kaçmalarına izin veriliyordu.

Samantha, Gabriel'in her dönüşünde olduğu gibi, kendini kasıtlı olarak çemberin dış kenarına yerleştirdi. Gabriel'e kendisine dokunması için herhangi bir bahane vermemeye kararlıydı.

Gabriel yavaşça döndü, ellerini zayıf kalçalarına dayadı. Rüzgâr Samantha'nın saçlarını karıştırıp saç buklesinden bir tutamı koparana kadar, Gabriel'in rüzgârına karşı konumlanmakla hata ettiğini fark etmedi. Burun delikleri alevlendi. Gözleri Samantha'nın çok iyi bildiği bir bakışla kısıldı.

Döndü ve doğruca ona doğru yürümeye başladı, güçlü adımları aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Elsie ve Hannah'nın yanından hız kesmeden geçerken, hizmetçiler kıkırdamalarını bastırmak için bir ellerini ağızlarına götürdüler.

Samantha'nın ayakları yere sağlam basıyor gibiydi. Gabriel onu yemeye niyetli, saldırgan bir canavar olsaydı bile kaçamazdı. Diğer hizmetkârların çadırdaki bakışlarının, göğüslerinin arasından süzülen ter damlalarının, kanının damarlarında bal gibi yoğunlaştığının farkındaydı.

Gabriel her zaman olduğu gibi, kızın üzerinden geçmeden önce sadece bir kalp atışı kadar durdu. Eli kızın koluna değdiğinde, Peter ve Phillip kızın dirençsizliği karşısında inlediler. Kaçmak için artık çok geçti. Şimdi tek yapması gereken ona bir isim vermektir ve raunt bitecekti.

"İsim! İsim!" diye bağırmaya başladı kızlar.

Ysnxs UntiS Dııwr

SSS

Gabriel diğwr elini kaldırarak onlara
yalvarmaya başladı.

sessizlik. Diğer hizmetkârları odun dumanı ya da çamaşır sabunu kokusundan başka bir şeyle teşhis edememişti. Ama esirini dokunarak tanımak da onun hakları arasındaydı.

Adamın ağzının kenarı tembel bir yarı gülümsemeyle kıvrılırken Samantha olduğu yerde donup kalmış, adamın elinin yaklaşmasını engelleyememişti. Sanki diğerleri ortadan kaybolmuş ve onları o esintili yamaçta yapayalnız bırakmışlardı.

Gabriel'in parmakları saçlarını okşadıktan sonra yüzünde hafifçe gezinirken gözleri daldı. Gözlüğünün kenarından nazikçe dolaştı, sanki yüz hatlarını ezberlemek istercesine her kıvrımı ve çukuru izledi. Öğleden sonranın sıcaklığına rağmen, adamın dokunuşu teninde dans eden lezzetli tüy dalgaları yarattı. Elleri nasıl hem bu kadar sert ve erkeksi, hem de bu kadar ten- der olabiliyordu? Parmak uçları dudaklarının yumuşaklığını sıyırdığında, korkusu eriyip başka bir şeye, daha da tehlikeli bir şeye dönüştü. Kendini ona doğru eğilmek, başını geriye yatırmak ve sırf onu memnun etmek için tatlı bir kurban sunmak isterken buldu. Bu skandal özlemle öylesine kendinden geçmişti ki, adamın kendisine dokunmayı bıraktığını fark etmesi bir anını aldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Gabriel'in başı eğik olmasına rağmen göğsünün düzensiz inip kalkması, kısa süreli temaslarından etkilenmediğini gösteriyordu.

"Tam olarak emin değilim," diye seslendi

yamacı aşacak kadar güçlü bir sesle, "ama

Teninin yumuşaklığına ve nefis parfümüne bakılırsa, sanırım yakalamış olabilirim ..." Beklentiyi kasıtlı olarak yükselterek durakladı. "Warton, seysis çocuk!"

Hizmetçiler şamatalı kahkahalar attı. Sağdıçlardan biri kekeleyen genç Warton'ı omzundan kelepçeledi.

"Sadece iki şansınız daha var Lordum," dedi Millie.

Gabriel ön parmağıyla alt dudağına vurdu. "Eğer Warton değilse," diye mırıldandı, sesi yumuşamıştı, "o zaman benim sevgili ... benim saygıdeğer ... benim sadık ... olmalı."

Elini kalbine götürüp hizmetçilerden yeni alkışlar alırken Samantha nefesini tutmuş, tam olarak ne açıklayacağını merak ediyordu.

". . . Bayan Wickersham."

Hizmetçiler içten bir alkış kopardılar; Gabriel bir kolunu zarif bir selamla Samantha'ya doğru salladı.

Gülümsedi ve alaycı bir reverans yaparak dişlerini sıkarak konuştu. "En azından beni araba atlarınızdan biri olarak tanımlamadınız."

"Saçmalama," diye fısıldadı. "Yelelerin çok daha ipeksi."

Işıl ışıl parlayan Beckwith omzuna vurdu, sonra da keten bir mendili eline örttü. "Göz bağı, lordum."

Gabriel Samantha'ya döndü.

Kaşları şeytani bir açıyla kalkıktı.

"Oh, hayır, yapamazsın!" Adam gözbağını tehditkâr bir tavırla çevirerek ona doğru ilerlerken kadın geri çekildi. "Senin saçma oyunlarından bıktım artık. Hepsinden," diye ekledi, vurgunun onun üzerinde kaybolmayacağını biliyordu.

"Hadi ama Bayan Wickersham," diye azarladı. "Kör bir adamı peşinizden koşturmazsınız, değil mi?"

"Ah, öyle mi?" Samantha eteklerini toplayarak tepeye doğru kaçtı, Gabriel'in adımlarının arkasından yaklaştığını duyunca çaresiz bir kahkaha attı.

Thornwood Markisi'nin hantal şehir arabasının içindeki ruh hali asık suratlılıkla karamsarlık arasında değişiyordu. Sadece on yedi yaşındaki Honoria, araç Fairchild Park'a doğru geniş şeritte sallanarak ilerlerken camdan dışarı bakarak herhangi bir umut belirtisi göstermeye cesaret etti.

İki ablası, belli bir yaşa, güzelliğe ve kaliteye sahip genç hanımlar için çok önemli olan sofistike bir bıkkınlık havası yaratmaya çalışıyorlardı. On sekiz yaşındaki Eugenia saten retikülünden çıkardığı el aynasıyla sevgi dolu bir iletişimin tadını çıkarırken, on dokuz yaşındaki Valerie her sarsıntıyı uzun ve acı dolu bir iç çekişle noktalıyordu. Valerie, geçen yılın sonunda bir dükün en küçük oğluyla nişanlandığından beri özellikle dayanılmaz bir

SSC

hale gelmişti.

*Texes*л MeGeixss

Sezon. Konuşma ne yöne giderse gitsin, her cümleinin başına "Anthony ve ben evlendikten sonra ..." diye başlamayı başarıyordu.

Karşılarında oturan babaları, dantelli bir mendille çiçekli alnını sildi. Karısı onun kızarmış yüzüne bakarak mırıldandı: "Bunun akıllıca bir fikir olduğundan emin misin Teddy? Eğer onu geleceğimiz konusunda uyarsaydık-" "Eğer onu geleceğimiz konusunda uyarsaydık, hizmetçilere bizi kapıdan geri çevirmelerini emrederdi." Theodore Fairchild karısıyla sert konuşmak gibi bir alışkanlığı olmadığı için sözlerini yumuşattı

uzanarak eldivenli elini okşadı. "Bildığım kadarıyla, bu bir lütuftu." Eugenia isteksizce bakışlarını yansımasından uzaklaştırdı. "O zaman en azından kuduz bir kurt gibi bize saldırma ve hırlama şansı olmazdı."

Valerie başıyla onayladı. "Son ziyaretimizde öyle çirkin davrandı ki, insan kör olduğu kadar delirdiğini de düşünebilirdi. Anthony ve ben henüz evlenmediğimiz için şanslıyız. Gabriel'in beni nasıl utanç verici bir şekilde giydirmeye cüret ettiğini duysaydı-"

"Siz ikiniz kardeşiniz hakkında böyle konuştuğunuz için kendinizden utanmalısınız!" Honoria bakışlarını pencereden ayırıp onlara dik dik baktı, şeri rengi gözleri bonesinin yivli siperliğinin altında tutkuyla yanıyordu.

İyi huylu küçük kız kardeşlerinden böylesine sert bir tepki görmeye alışık olmayan Va-

ler ve Eugenia şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Araba bir çift süslü demir kapıdan geçip araba yoluna çıkan dik yokuşu tırmanmaya başladığında Honoria devam etti. "Paten kaymak için çok ince olduğu konusunda uyarılmış olmana rağmen Tillman's Pond'da buzun içine düştüğünde seni buz gibi sudan kim çıkardı Genie? Ve Leydi Marbeth'in şenliğindeki o yaramaz çocuk bir öpücük çalmasına izin verdiğini iddia ettiğinde onurunu kim korudu Val? Gabriel bir kızın isteyebileceği en iyi ağabey oldu ama siz ikiniz orada oturmuş, bir çift minnetsiz inek gibi onunla alay ediyor ve onu aşağılıyorsunuz!"

Valerie uzanıp Eugenia'nın elini sıktı, açık yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bu hiç adil değil Honoria. Gabriel'i biz de en az senin kadar özölüyoruz. Ama buraya son geldiğimizde bize bağırıp çağıran ve küfreden o huysuz hayvan bizim kardeşimiz *değildi*. Gabriel'imizi geri istiyoruz!"

"Şimdi, şimdi, kızlar," diye mırıldandı babaları. "Kendi aranızda tartışarak zor bir durumu daha da kötüleştirmenize gerek yok." Honoria asık suratlı bakışlarını pencereye çevirirken, o neşeli gülümsemesinin hayaletini denedi. "Belki kardeşin ona ne getirdiğimizi görünce bize karşı yumuşar."

"Ama sorun da bu zaten," diye patladı Leydi Thornwood. "Değerli fizikçilerinize göre, hiçbir şey görmeyecek, değil mi? Ne bugün ne de başka bir zaman." Tombul yüzü buruştu,

Gözyaşları yüzündeki pudraya karışıyordu. Kocasının uzattığı mendili aldı ve akan gözlerini kuruladı. "Belki de Valerie ve Eugenia haklıdır. Belki de hiç gelmemeliydik. Sevgili oğlumun bir tür hayvan gibi o karanlık eve kapatılmasına dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Anne?" Honoria arabanın penceresinin benekli camına sürtündü, sesini yumuşatan bir merak notası vardı.

Eugenia, "Şu anda annemi rahatsız etme," diye tersledi. "Perişan halde olduğunu görmüyor musun?"

Valerie emekli çantasından bir şişe hartshorn çıkardı ve annesine uzattı. "Al anne. Buharın geldiğini hissetmeye başlarsan bunu kullan."

Leydi Thornwood onu elinin tersiyle itti, dikkatini en genç kızının yüzündeki şaşkın ifade çekmişti. "Ne oldu Honoria? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Belki de öyledir. Bence bir göz atsanız iyi olur."

Honoria pencereyi iterek açarken, Leydi Thornwood kocasının dizlerinin üzerinden tırmandı ve ayak parmaklarına basarak kızına katıldı. Meraklarını yenemeyen Valerie ve Eugenia arkalarına doluştu.

Görünüşe göre bir çeşit eğlence devam ediyordu. Katılımcılar malikaneye bakan çimenli yamacın her tarafına dağılmıştı, kahkahaları ve bağırıışları müzik gibi çınlıyordu

havada süzülüyorlardı. Neşeleriyle o kadar meşguldüler ki yaklaşan arabayı fark edemediler bile.

Ağlarla örülü duvarın ötesini görebilmek için boynunu büken Marki'nin ağzı açık kaldı. "Hizmetkârlar çalışmaları gerekirken ne diye böyle saçma sapan şeylerle vakit harcıyorlar? Bugünün Noel günü olduğunu mu sanıyorlar? Beckwith'e hepsini kovmasını emretmeliyim!"

"Önce onu yakalamanız gerekecek," diye işaret etti Valerie, uşak çığlık çığlığa bağırان Bayan Philpot'u kovalayarak yamaç boyunca ilerlerken.

Eugenia skandal yaratan bir kıkırdamayı bastırmak için elini ağzına kapattı. "Şuna bak Val! Bu yaşlı keçinin içinde böyle bir şey olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Markiz tam kızını bu kadar arsız bir dile sahip olduğu için azarlamak üzere dönmüştü ki, bakışları eğlencenin kenarlarında dolaşan adama takıldı. Kadının beti benzi öylesine attı ki, o hartshorn'a ihtiyacı olabilirmiş gibi göründü.

Tepenin zirvesinde durakladığında, göz kamaştırıcı mavi gökyüzünün çerçevelediği heybetli figürüyle, bir elini kalbine dokundurdu ve bir anlığına oğlunun ona döndüğüne inandı. Uzun boylu ve dimdik duruyordu, omuzları geriye atılmıştı, altın rengi saçları güneş ışığında parlıyordu.

Ama sonra adam döndü ve kız sivri yara izini gördü.

Güzel görünüşünü bozuyordu; tanıdığı ve sevdiği Gabriel'in sonsuza dek gittiğinin acımasız bir hatırlatıcısıydı.

Samantha Gabriel'den sonsuza dek kaçamayacağını biliyordu. Ama onu neşeli bir kovalamacaya sürükleyebilirdi ve öyle de yaptı, onlar oyuna devam ederken diğer hizmetkârların arkasından dolaştı. Görme yetisi olmayabilirdi ama bir dağ aslanı kadar ayaklarından emindi, bu yüzden kalın bir ot kümesine takılıp taş gibi yere düştüğünde şok oldu.

"*Gabriel!*" diye bağırdı, farkında olmadan onun Hıristiyan adını kullanmıştı.

Eteklerini kaldırarak koşar adımlarla onun yanına gitti. Çimlerin üzerinde onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, şimdiden en kötüsünü hayal ediyordu. Ya ayak bileğini kırsaydı? Ya da kafasını bir kayaya çarparsa?

Gabriel'in yatak odasının zeminine yayılmış kanlı bedenini hatırlayınca, başını kucağına aldı ve alnındaki saçları şefkatle düzeltti. "Beni duyabiliyor musun, Gabriel? İyi misin?"

"Şimdi öyleyim." Samantha bu dumanlı mırıltıya tepki veremeden, adam kollarını onun beline dolamış ve onu çimlerin üzerine yuvarlayarak gözlüklerini düşürmüştü.

Onun bu kadar cüretkâr olacağını, hizmetkârların ve Tanrı'nın önünde, sanki bir çoban çocuğuymuş gibi kendisini yere yıkacağını hiç beklemiyordu.

ve o bir mandıra hizmetçisi, tecavüz için olgunlaşmış. Ama onu yuvarladı, ikisi de soluksuz kahkahalarla patlarken bacakları kızın eteklerine dolandı.

Bildiği bir sonraki şey, Gabriel'in büyük, sıcak bedeninin kendisini sarmasıyla sırt üstü yattığı oldu. Adamın tutuşu yumuşadı; kahkahaları soldu.

Samantha diğer herkesin de sessizliğe gömüldüğünü çok geç fark etti.

Gabriel'in omzunun üzerinden baktı ve çarpık gözlüklerinin ardından gözlerini kırptırdı. Karşılarında bir yabancı duruyordu; altın ve yeşil çizgili çoraplar ve oldukça eski moda bir pantolon giymiş, iri yarı, fıçı göğüslü bir adam. Soluk altın sarısı saçları hafifçe pudralanmıştı, bu da yaşını belirlemeyi zorlaştırıyordu. Enfes Valensiya dantelinden manşetler kalın bileklerini çevreliyordu. Elini ona doğru uzatırken, orta parmağını taçlandıran devasa yakut mühür yüzüğü güneş ışığında taze bir kan damlası gibi parlıyordu.

Beckwith, "Lordum," diye kekeledi. Gözbağı bir gözünün üzerinden sarkıyor, ona tombul, solgun bir korsan görüntüsü veriyordu. "Hiçbir haber alamadık. Sizi beklemiyorduk."

Adam Samantha'nın çok iyi tanıdığı buyurgan bir ses tonuyla, "Bu çok açık," diye tersledi. Ancak o zaman Thornwood Markisi,

Gabriel'in babası Theodore Fairchild'ın sert yüzüne baktığını fark etti.

ve onun işvereni.

DChıptex s s d

Sevgili Cecily'm,

*Sizi temin ederim ki ailem de sizi en az benim
kadar sevecektir.*

Marki'nin uzattığı eli görmezden gelen Samantha, Gabriel'i üzerinden itti ve ayağa fırladı. Gabriel de hiç vakit kaybetmeden kendi ayağına kalktı, duruşu sert, ifadesi temkinliydi. Hizmetkârların geri kalanı garip kümeler halinde etrafta dikiliyor, sanki lazımlıkları boşaltmayı ya da ahırları temizlemeyi tercih ediyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Samantha gözlüklerini düzelterek alçak bir reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum lordum. Ben Samantha Wick- ersham, oğlunuzun hemşiresiyim."

"Son ziyaretimizden bu yana neden bu kadar belirgin bir gelişme kaydettiğini kesinlikle görebiliyorum." Her ne kadar sesi sert olsa da

En çok da mar- quess'in gözlerinde bir mizah parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi.

Ne kadar skandal bir görüntü sergilediğini ancak hayal edebiliyordu. Eteği buruşmuş ve otlarla lekelenmiş, yanaklarının rengi uçmuş ve saçları düğümünden kopup sırtının yarısına kadar sarkmış bir halde, muhtemelen bir insanın oğluna bakması için tutacağı güvenilir bir kadından çok köyün fahişesine benziyordu.

Dört zarif giyimli kadın markinin arkasındaki yamaçta toplanmıştı, her kıvrımları özenle hazırlanmış bonelerinin altında yerli yerindeydi, her fiyonkları, kurdeleleri ve dantel fırırları mükemmel bir şekilde kolalanmıştı. Samantha ağzının gerildiğini hissetti. Onların türünü çok iyi tanıyordu.

Her ne kadar kendisini daha da hoyrat hissetmesine neden olsalar da, çenesini kaldırdı ve onların önünde boyun eğmeyi reddetti. Gabriel'in ailesi ona karşı sorumluluklarından kaçmamış olsaydı, onu işe almasına gerek kalmazdı. Ve eğer babası onu şimdi kovarsa, ona bakacak kimse kalmayacaktı.

"Tedavi yöntemlerimi oldukça alışılmadık bulabilirsiniz Lord Thornwood," dedi. "Ama bol miktarda güneş ışığının ve temiz havanın hem bedeni hem de mizacı iyileştirme gücüne sahip olduğuna inanıyorum."

Gabriel, "Tanrı biliyor ya, bu iki alanda da kendimi geliştirmem için yeterince yerim var," diye mırıldandı. Marki oğluna döndüğünde,

arro-

bakışları eriyip gitmiş gibiydi. Doğrudan Gabriel'in yüzüne bakmaya bir türlü cesaret edemiyordu. "Merhaba delikanlı. Seni böyle iyi görmek çok güzel." "Baba," dedi Gabriel sert bir sesle. "Keşke yapabilseydim aynı şeyi söyle."

Kadınlardan biri, saten kombinezonları hışırdarak çimenlerin üzerinden onlara doğru geldi. Teni antik dantel kadar solgun ve yumuşak olmasına rağmen, yaşlılık dolgun güzelliğinden çok az şey götürmüştü.

Kadın parmak uçlarında yükselip Gabriel'in iz bırakmamış yanağına bir öpücük kondururken Gabriel kaskatı kesilmiş, yüzü temkinli bir maskeye dönüşmüştü. "Umarım bu şekilde içeri daldığımız için bizi affedersiniz. Çok güzel bir gündü, kırlarda uzun bir yolculuk için mükemmeldi."

"Saçmalama anne. Senden Hıristiyanlık görevinden daha azını yapmanı nasıl bekleyebilirim? Belki eve dönerken düşkünler yurduna ya da ıslahevine uğrayabilir ve kimsesizlere biraz daha neşe saçabilirsin."

Samantha yüzünü buruştursa da, Gabriel'in annesi sanki bu sert karşılama beklediğinden fazla değilmiş gibi sadece içini çekti. "Gelin kızlar," diye seslendi, eldivenli parmağını kızlarına doğru uzatarak, "ve kardeşinize uygun bir selam verin."

İki söğüt gibi altın saçlı kız, Gabriel'in ısırmasından korkuyormuş gibi geri çekildiler ama küçük, güçlü esmer kız öne atılarak

SSZ

Texes MeGeixss

kollarını Gabriel'in boynuna doladı ve
neredeyse onu yere serecekti

Dengesi bozuldu. "Ah, Gabe, senden bir an daha ayrı kalmaya dayanamadım! Seni çok özledim!"

İlk çözölme belirtisini göstererek beceriksizce omzunu sıvazladı. "Merhaba, Küçük Bit. Yoksa size Leydi Honoria olarak mı hitap etmeliyim? Valerie'nin topuklu ayakkabılarını giymiyorsanız, son ziyaretinizden bu yana iki santim uzadığınıza inanıyorum."

"İki hafta içinde saraya takdim edileceğime inanabiliyor musun? Verdiğin sözü unutmadım, biliyorsun." Sanki Gabriel'in kaçacağından korkuyormuş gibi kolunu onunkine doladı ve sırtıtışını Samantha'ya çevirdi. Ön dişlerinden biri hafifçe çarpıktı, bu da onun cazibesine cazibe katıyordu. "Çocuk yuvasındaki küçüklüğümden beri ağabeyim bana, mezuniyet balomda ilk dansı benimle yapacağına dair söz verirdi."

"Ne kadar da cesurca," dedi Samantha usulca, Gabriel'in yüzünde beliren kısa süreli acı kasılmasını yakalayarak.

Marki boğazını temizledi. "Kardeşinin tüm ilgisini üzerine çekme Honoria. Ona bir sürprizimiz olduğunu unuttun mu?"

Honoria isteksizce Gabriel'den ayrılıp kız kardeşlerine kavuştuğunda, babaları dönüp yol üzerinde park etmiş olan görkemli şehir arabasının başındaki canlı uşaklara işaret etti. Tüneklerinden aşağı atladılar ve bazılarının iplerini gevşetmeye başladılar.

arabanın bagajına bağlanmış büyük ve branda ile örtülü bir şey.

İkisi hantal yüklerini ağırlığının altında debelenerek tepeye taşırken, Gabriel'in babası heyecanla ellerini birbirine sürttü. Uşaklar yükü Gabriel'in önündeki çimenlerin üzerine bıraktığında Samantha da diğer hizmetkârlar kadar meraklanmıştı.

"Annen ve ben onu gördüğümüz anda, bunun tam aradığımız şey olduğunu anladık." Marki, karısına gülümseyerek bir adım öne çıktı ve görkemli bir hareketle tuvali alıp götürdü.

Samantha gözlerini kısarak tanımadığı nesneyi odak noktasına getirmeye çalıştı.

Sonunda başardığında, neredeyse başaramamış olmayı dileyecekti. "Bu da ne?" diye fısıldadığını duydu Elsie'nin.

Phillip. "Bir çeşit işkence aleti mi?"

Bayan Philpot uzaktaki ufka bakarken Beckwith ona doğru yaklaştı ve ayakkabılarının üst kısımlarına ani bir ilgi duydu.

Hizmetçilerin garip sessizliği karşısında uyarılan Gabriel, "Peki, bu da ne böyle?" diye çıkıştı.

Kimse cevap vermeyince dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini o şeyin üzerinde gezdirmeye başladı. Arayan parmakları demir bir çarkın hatlarını izlerken, yüzünde yavaş yavaş bir farkındalık belirdi.

Doğruldu, hareket doğal olmayan bir şekilde sertti. "Bir hasta sandalyesi. Bana bir hasta koltuğu getirmişsin." Sesi Samantha'nın

ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetecek kadar alçak ve gergindi.

Babası hâlâ gülümsüyordu. "Çok zekice, değil mi? Bu sayede artık tökezleme ya da bir şeylere çarpma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Sadece içine tırmanabilir, kucağınıza bir battaniye atabilir ve gitmek istediğiniz yere sizi itecek biri olabilir. Beckwith ya da sizin Bayan Wickersham gibi biri!"

Samantha kaçınılmaz patlamayı bekleyerek gerildi. Ama Gabriel nihayet konuştuğunda, dikkatle ayarlanmış sesi herhangi bir bağırıştan daha lanetleyiciydi. "Belki dikkatinizden kaçmıştır, Peder, ama hâlâ mükemmel iki bacağım var. Şimdi, izin verirsiniz, sanırım onları kullanacağım."

Kaba bir selam vererek topuklarının üzerinde döndü ve evin aksi yönüne doğru yürümeye başladı. Kendisine rehberlik edecek bastonu bile olmamasına rağmen Samantha onu takip ederek ya da hizmetkârlardan birine bunu yapmasını emrederek onu daha fazla aşağılamayı kendine yediremedi. Sam bile onun peşinden gitmeye cesaret edemedi. Küçük collie Samantha'nın yanına çöktü, asık suratlı bakışları Gabriel'i takip ederek ormana doğru gözden kayboldu.

Beckwith'in onu uyardığı gibi, bir erkeğin yalnız gitmesi gereken bazı yollar vardı.

Samantha, Beckwith'in kendisiyle ilk görüşmeyi yaptığı küçük kahvaltı salonunda oturmuş, şöminenin üzerindeki Fransız yaldızlı

Ysnxs UntiS Dııwr

s€s

saatin dakikalar içindeki tik taklarını dinliyordu.
Gabriel'in kayboluşu

Ailesi için doğaçlama ev sahibeliği yapmaktan başka çaresi kalmamıştı. Saçlarını onarmak ve yeni bir elbise giymek için yeterince uzun bir süre izin almıştı; koyu bordo bombazin renginde, sert hatlarını yumuşatacak ne bir firfir ne de bir süs vardı.

Markiz kanatlı koltuğunun en ucuna tünemiş, dudaklarını onaylamaz bir ifadeyle büzmüş ve eldivenli ellerini kucağında kavuşturmuş, Markiz ise şal yeleşinin düğmelerini zorlayan koca göbeğiyle koltuğuna yığılmıştı. Valerie ve Eugenia bir Grek kanepesinde birbirlerine sokulmuş, o kadar sefil görünüyorlardı ki Samantha neredeyse onlar için üzülecekti. Honoria ayaklarının dibindeki bir sedirin üzerine tünemiş, dizlerini göğsüne çekmiş, on yediden çok yedi yaşında gibi görünüyordu. Köşede duran iri yarı hasta koltuğunun uğursuz gölgesi hepsine sitem ediyordu.

Altın ışık yavaş yavaş kaybolurken, acı veren sessizliği bozmak için ara sıra duyulan iç çekiş ve boğuk çay fincanı şingirtisinden başka bir şey yoktu.

Samantha kendi fincanını dudaklarına götürdü, çayın çoktan soğumuş olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu.

Fincanı indirdiğinde Gabriell'in annesinin açıkça ona baktığını gördü. "Siz nasıl bir hemşiresiniz Bayan Wickersham? Yanına bir hizmetçi bile vermeden öylece dolaşmasına izin verdiğinizde inanamıyorum. Ya bir uçuruma yuvarlanıp boynunu kırsaydı?"

Ysnxs UntiS Dlwı

s€s

Samantha fincanı tabağının üzerine koyarak

Kadın kendi korkularını yankılamıyormuş gibi davranmaya çalıştı. "Sizi temin ederim ki endişelenmenize gerek yok leydim. Oğlunuz tahmin ettiğinizden çok daha fazla kendi kendine yetebilir."

"Ama neredeyse üç saat oldu. Neden dönmedi?"

"Çünkü biz hâlâ buradayız." Kocasının asık suratlı sözleri üzerine Markiz bakışlarını ona çevirdi. Sandalyesine daha da gömüldü.

"O zaman neden eve gidemiyoruz?" Valerie ve Eugenia neredeyse hep bir ağızdan söylediler.

"Lütfen baba," diye yalvardı Valerie. "Çok sıkıldık!"

Eugenia dantel mendilini top haline getirirken yüzünde umutlu bir ifade vardı. "Val haklı, anne. Eğer Gabriel bizi burada istemiyorsa, neden onun isteklerini yerine getirip buradan gitmiyoruz? Bayan Wickersham ona bakmak için hâlâ burada olacak." Honoria, Samantha'ya özür dileyen bir bakış atarak, "Neden bir hemşireye ihtiyacı olduğunu anlamıyorum," dedi. "Beni burada bırakabilirsin ve ben de

ona iyi bak!"

"Peki ya saraydaki sunumun?" diye hatırlattı babası ona nazıkçe. "Ya açılış balonuz?"

Honoria başını eğerek yumuşak kahverengi buklelerinin dalgın profilini örtmesine izin verdi. Kardeşine kız kardeşlerinden daha bağlı olabilirdi ama hâlâ on yedi yaşındaydı. "Gabriel

bana aptal bir balodan daha çok ihtiyacı var."

"Kardeşine mükemmel bir şekilde bakacağından hiç şüphem yok," dedi Samantha, kelimelerini özenle seçerek, "ama eminim ki ilk çıkışını yaptığını ve seni onun kadar sevecek bir koca bulma şansına sahip olduğunu bilmek onu çok daha fazla rahatlatacaktır."

Honorla ona minnettar bir bakış atarken, Gabriel'in annesi ayağa kalktı ve havasız salona bir esinti davet etmek için açık bırakılmış olan Fransız penceresine doğru yürüdü.

Derinleşen alacakaranlığa bakarak durdu, gözleri gölgelerle doluydu. "Bu şekilde yaşamaya nasıl dayanıyor bilmiyorum. Bazı zamanlar düşünüyorum da, eğer sadece-

"Clarissa!" diye bağırdı marki, ayağa kalkıp bastonunu yere vurarak.

Leydi Thornwood dönüp baktı, sesinde histerik bir ton belirmişti. "Neden sadece söylemiyorsun, Theodore? Ona her baktığımızda hepimiz bunu düşünüyoruz, değil mi?"

Samantha ayağa kalktı. "Ne düşünüyorsun?"

Gabriel'in annesi onunla yüzleşmek için döndü, eski şiddetli bir baskı. "Oğlum o geminin güvertesinde ölseydi, bu bir lütuf olurdu. Hayatının temiz ve hızlı bir şekilde sona ermesi bir lütuf olurdu. O zaman intihar etmek zorunda kalmazdı.

. Bu sefil yarım hayatı yarım bir adam olarak yaşamak zorunda kalmayacaktı!"

"Ve bu senin için ne kadar uygun olurdu!" Samantha'nın dudaklarına acı bir gülümseme dokundu. "Ne de olsa oğlunuz bir kahraman olarak ölecekti. Bu güzel bahar öğleden sonrasında huysuz bir yabancıyla yüzleşmek zorunda kalmak yerine, mezarına çiçek koymak için buraya gelebilirdiniz. Hepiniz güzelce ağlayabilir, onun trajik kaybının yasını tutabilir ve sezonun ilk balosuna kadar yasınızı tutmuş olurdunuz. Söyleyin bana Leydi Thornwood, son vermek istediğiniz Gabriel'in acısı mı? Yoksa kendi acınız mı?"

Markiz sanki Samantha ona tokat atmış gibi soldu. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin, seni küstah yaratık!"

Samantha korkutulmayı reddetti. "Onun yüzüne bakmaya bile zor dayanıyorsun, değil mi? Çünkü o artık taptığın altın çocuk değil. Üzerine titreyen annen için mükemmel evlat rolünü oynayamıyor. Bu yüzden perdeyi kafasına indirmeye hazırsınız. Neden şu anda burada olmadığını düşünüyorsun?" Gabriell'in annesine dönmeden önce suçlayıcı bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Çünkü ona her baktığınızda ne düşündüğünüzü *çok iyi* biliyor. Oğlunuz kör olabilir leydim ama aptal değil."

Samantha titreyen ellerini yumruk yapmış bir halde orada dururken, Valerie ve Eugenia'nın ağzı açık bir şekilde kendisine baktıklarını yavaş yavaş fark etti.

ağızı dehşetle doldu. Honoria'nın alt dudağı sanki gözyaşlarına boğulmasına tek bir kelime kalmış gibi titredi.

Utanç Samantha'nın üzerine çöktü. Yine de söylediklerinden pişmanlık duymuyordu, sadece kendisine kaybettirdiklerinden pişmanlık duymuyordu.

Marki'ye döndü ve çenesini kaldırarak onun bakışlarıyla doğrudan buluştu. "Münasebetsizliğim için beni bağışlayın lordum. Eşyalarımı toplayıp sabaha kadar yola çıkmaya hazır olacağım."

Kız kapıya doğru yöneldiğinde Marki ayağa kalkarak yolunu kesti, gür kaşları sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Bir dakika bekle kızım. Seni henüz kovmadım."

Samantha başını eğmiş, karısına karşı bu kadar saygısızca konuştuğu için hak ettiği cezayı vermesini bekliyordu.

"Ben de öyle," dedi. "Az önce tanık olduğum baskıcı öfke gösterisine bakılırsa, sen tam da o sert başlı oğlumun ihtiyacı olan şey olabilirsin." Bastonunu alıp Samantha'nın yanından geçerek kapıya yöneldi ve onu sessiz bir şok içinde bıraktı. "Gelin, Clarissa, kızlar. Eve gidiyoruz."

Leydi Thornwood'un nefesi kesildi. "Elbette Gabriel'i burada yapayalnız bırakıp gitmemi bekleyemezsiniz." Samantha'ya zehirli bir bakış fırlattı. "*Onunla birlikte.*"

"Kızlar haklı. Biz burada olduğumuz sürece geri dönmeyecek." Marki'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Samantha'ya

stc

Texesll MeGeixss

Gabriel'i hatırlattı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Dürüst olmak gerekirse delikanlıyı suçladığımı söyleyemem. Hayatın için savaşırken etrafında bir akbaba sürüsünün dolaşmasını kim ister? Gelin kızlar. Acele edersek gece yarısından önce yataklarımıza kavuşabiliriz."

Valerie ve Eugenia babalarına itaat etmek için çırpındılar, giderken retikülleri, yelpazeleri, şalları ve boneleri kaptılar. Samantha'ya küstahlığını unutmayaacağı ya da affetmeyeceği konusunda uyarın son bir bakış atan mari-chioness, geniş göğsü bir savaş gemisinin pruvası gibi dışarı fırlayarak hızla geçti. Honoria kapı aralığında Samantha'ya hüzünlü bir el sallayacak kadar durakladı.

Kasaba arabasının tekerlekleri takırdaya takırdaya yollarına devam ederken, Samantha yanında sadece hasta koltuğuyla yapayalnız kalmıştı. Nefret dolu bakışlarını sandalyeye dikti ve at kılı minderlerini çıplak elleriyle tırmalamaktan başka bir şey istemiyordu.

Onun yerine bir Argand lambası yaktı ve pencerenin yanındaki masanın üzerine koydu. Ne yaptığının farkına varana kadar birkaç dakika orada durmuş, sıkıntılı bakışlarıyla gölgeleri taramıştı. Gabriel'i eve götürmek için lambanın ışığına güvenebilecek gibi değildi.

Belki de annesi haklıydı. Belki de onu araması için birini göndermeliydi. Ama sanki önemsiz bir şey yüzünden kaçan inatçı bir çocukmuş gibi onu eve sürüklemeleri için hizmetçileri göndermek pek adil

sz

görünmüyordu.

Техесл МеGeixss

Ya bulunmak istemiyorsa? Ya herkesin beklentilerini ona empoze etmeye çalışmasından bıkmışsa? Ailesi sadece Gabriel'lerini geri istediklerini açıkça belirtmişti - hayatında sarsılmaz bir güvenle ilerleyen, karşılaştığı her kalbi kendine hayran bırakan adam.

Tutkuyla kınamasına rağmen, gerçekten onlardan daha iyi miydi? Buraya sadece ona yardım etmek istediğine inanarak gelmişti. Ama kendi amaçlarını sorgulamaya, özverili bağlılığının çok bencil bir kalbi saklayıp saklamadığını merak etmeye başlamıştı.

Samantha lambanın alevine baktı. Titrek ışığı Gabriel'i eve götüremezdi.

Ama yapabiliirdi.

Lambayı alarak Fransız penceresinden dışarı çıktı ve geceye karıştı.

Samantha, Gabriel'in kaybolduğu yer olduğu için ormana doğru yola çıktı. Evde çok parlak görünen lamba etrafına soluk bir ışık saçıyordu, ancak gölgeleri uzakta tutacak kadar parlaktı. Lambanın alevi, aysız gökyüzünün kadifemsi karanlığı ve ormana doğru ilerlerken başının üzerindeki dalların oluşturduğu karmaşa karşısında cüce kalıyordu. Gece gündüz böyle bir karanlıkta yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Dallardan oluşan gölgelik gökyüzünün tüm izlerini kapatarak kalınlaştıkça, adımları yavaşladı.

Akşam karanlığı Fairchild Park'ı ustalıkla tasarlanmış bir peyzajdan, tehlikeler ve dehşetlerle dolu, haritası çıkarılmamış bir vahşi doğaya dönüştürmüştü. Devrilmiş bir ağacın gövdesi üzerinde ilerlerken, gizemli hışırtılar ve görünmeyen gece yaratıklarının ürkütücü çığlıkları onu tedirgin ediyordu. Gabriel'in iri ve güçlü bedenini birden fazla yönden özlemeye başlamıştı.

"Gabriel?" diye seslendi usulca, evdeki hizmetkârların onu duyması riskini göze almak istemiyordu.

Tek cevap, arkasından bir yerden gelen çalılıklardaki yeni bir hışırtı oldu. Samantha durdu. Hışırtı da öyle. Belirsiz bir adım attı, sonra bir adım daha. Hışırtı yeniden başladı. Bunun sadece kolalı kombinezonları olduğunu umarak ve dua ederek onları yerden kaldırdı ve bir adım daha attı. Hışırtı daha da arttı. Tekrar durdu, parmakları lambanın sapının etrafında buzdan pençelere dönüştü. Hışırtı kesildi, ama yerini vahşi bir nefes alış veriş aldı, öyle ki Samantha neredeyse görünmez bir yırtıcının sıcak nefesini ensesinde hissedebileceğine yemin edebilirdi.

Bu konuda hiç şüphe yok.

Biri ya da bir şey onu takip ediyordu.

Tüm cesaretini toplayarak döndü ve lambayı önünde salladı. "Göster kendini!"

Bir çift nemli kahverengi göz

gölgeler, ardından kıpırdayan bir vücut ve sallanan bir kuyruk.

"Sam!" Samantha dizlerinin üzerine  okerek nefes aldı. "Yazıklar olsun sana, seni kötü köpek!" Azarlamasına rağmen köpeği kucağına aldı ve onu çarpan kalbine bastırdı. "Azarlamamalıyım, değil mi?" Doğruldu ve onun ipeksi kulaklarını okşadı. "Sanırım sen de onu bulmak istiyorsun."

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, Gabriel'in adını daha sık aralıklarla çağırırken, onun rahatlatıcı sıcaklığından vazgeçmek istemeyerek küçük collie'ye sarıldı. Adımlarını geri takip etmenin bir yolu olmadığını fark edene kadar uzun bir süre y r m   t . Gabriel'in muhtemelen hizmetkârları onu aramaya göndermek zorunda kalacağına inanmaya ba lamı tı ki, karanlığın içinden büyük bir yapı belirdi. Yarı ahşap yarı ta  olan bu yapı, uzun süredir terk edilmiş ve unutulmuş bir tür ahır ya da samanlık gibi görünüyordu.

Belki de Gabriel'in çocukken bu ormanda dolaşırken bildiği bir yerdi. Tesadüfen rastladığında sığınabileceği bir yer.

Hâlâ hem lambayı hem de köpeği tutan Samantha, mente elerinden yarıya kadar sarkan kapıyı iterek açtı ve gıcirtısından irkildi.

Lambayı kaldırdı, eski meşe kirişler, k flenmi  saman yığınları,  r y en dizginler ve parçalanmış tahta mandallara asılı paslı parçalar üzerinde soluk bir lamba ışığı çemberi saçtı.

Artık kıpırdanmalarını görmezden gelemeyen Saman- tha, Sam'i yere bırakarak etrafta koşturmasını ve gördüğü her şeyi koklamasını sağladı. Samanların arasında hışırdayan fareler dışında, orada bulunan tek canlı onlar gibi görünüyordu.

"Gabriel?" diye seslendi, doğal olmayan sessizliği bozmak istemiyordu. "Burada mısın?"

Karanlığın derinliklerine doğru ilerledi. Ahırın ortasına yakın bir yerde, cılız bir ahşap merdiven yukarıdaki karanlığın içinde belirdi.

Samantha iç çekti. Çürümeye yüz tutmuş bir çatı katını keşfederek boynunu riske atmak istemiyordu ama bu kadar uzağa gelip her olasılığı araştırmamanın da bir anlamı yoktu. Gabriel şu anda burada olmayabilirdi ama belki de burada olduğuna dair bir işaret bulabilirdi.

Uzun eteklerini koluna dolayarak ve bir eliyle lambayı dikkatlice dengeleyerek merdivenden yukarı doğru uzun ve beceriksizce tırmanmaya başladı. Önünde dans eden ürkütücü gölgeler lambanın titrek ışığından kaçıyor. Sonunda tepeye ulaşıp kendini tozlu tahtaların üzerine attığında rahat bir nefes aldı.

Çatı katı da ahırın geri kalanı gibi terk edilmiş görünüyordu. Son yirmi yıl içinde kimsenin oraya sığındığına dair bir işaret yoktu. Gece gökyüzü açık çatı kapısının karesinden görülebiliyordu, ay yoktu ama tamamen ışısız da değildi. Süt gibi bir yıldız serpintisi gökyüzünün mürekkepli örtüsüne yayılmıştı.

Samantha döndü, gözlerini kısarak taradı

kirişlerin altındaki gölgeler. Hayal mi görüyordu yoksa bir hareket mi sezmişti? Ya Gabriel her şeye rağmen buraya sığınmışsa? Ya bir şekilde kendine zarar verdiyse ve çağrısına cevap veremediyse? Çatı katının derinliklerine doğru ilerledi, kalın bir örtü başının tepesine değdiğinde ürperdi.

"Burada kimse var mı?" diye fısıldadı, önündeki lambayı sallayarak.

Gölgeler patlayarak harekete geçti. Samantha tökezleyerek geriye doğru gitti, etrafı derimsi kanatların çılgınca vızıltısı ve tiz gıcırıtlarla çevriliydi. Ürkmüş yarasarlar tüneklerini terk edip açık çatı kapısına doğru koşmaya başladıklarında Samantha içgüdüsel olarak kollarını havaya kaldırıp saçlarını ve gözlerini kanat çırpışlarından korumaya çalıştı.

Lamba elinden fırladı ve çatı katının kenarından aşağı uçarak bir cam patlamasıyla aşağıdaki toprak zemine düştü. Son yarasarlar da gecenin içinde kayboldu. Sam'in irkilerek bağırması ve için için yanan lamba yağının keskin kokusuyla harekete geçen Samantha merdivene doğru hamle yaptı, tek düşüncesi samanları tutuşturup tüm ahırı sarmadan önce yangını söndürmekti.

Merdivenin üçte birini inmişti ki ayağı çürüyen bir basamağa çarptı ve dengesini bozduğu gibi tahtayı da parçaladı. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca umutsuzluk ve umut arasında sallanıp durdu,

Sonra da merdivenden boşluğa doğru geriye doğru düştü.

Başının donuk bir gümbürtüyle yere çarptığını duydu, Sam'in yanağını yalayıp soğuk, ıslak burnuyla kulağını dürttüğünde inlediğini duydu, alevler samanı yalamaya başladığında aılıktan çıkan çatırtıları duydu.

"Gabriel?" diye fısıldadı, kendi dünyası karanlığa gömölmeden bir an önce onun güneş ışığında kendisine gülümsediğini gördü.

DChıptex s z d

Sevgili Cecily'm,

*Bana hem ısrarcı hem de ikna edici
diyorsunuz ama her seferinde cazibeme
direniyorsunuz. . .*

Gabriel köşk kapısının hemen içinde oturmuş, kayaların üzerinden şırıl şırıl akan dereyi dinliyordu. Çatısız yapı, eski bir kalenin yıkılmakta olan kulesine benzeyecek şekilde inşa edilmişti. Küçük bir çocukken, kaleyi küçük kız kardeşlerine çok benzeyen barbar ordularından kurtarmak için tahta bir kılıç sallayarak heyecan dolu saatler geçirmişti.

Sırtını duvara dayamış, uzun bacaklarını önüne yaymış, taş bir bankta oturuyordu. Gece esintisi saçlarını karıştırıyordu. Saçlarının yarısı deri kuyruğundan düşmüştü ve yara izinin sivri izlerini örtüyordu. Günün yanlış maceralarının başka izlerini de taşıyordu. Botları aşınmış, gömleğinin kolu dikenler tarafından

SCS

Техесл МеGeixss

parçalanmıştı. Orada

elinin arkasında yeni bir sıyrık ve dizinde ağırlı bir düğüm vardı.

Ama kalbindeki en derin yara, annesiyle Samantha arasındaki konuşmaya kulak misafiri olduğunda açılmıştı.

Ormanda saatlerce amaçsızca dolaştıktan sonra, bir dalı derme çatma bir baston olarak kullanarak, sonunda eve geri dönmüştü. Fark edilmeden içeri sızmayı düşünerek, açık bir pencere bulana kadar duvarların etrafında dolaşmıştı. Ancak annesinin sesi pencereden içeri süzülduğünde planları suya düşmüştü.

. . oğlum o geminin güvertesinde ölmüş olsaydı bu bir lütuf olurdu. Hayatının temiz ve hızlı bir şekilde sona ermesi bir lütuf olurdu. O zaman acı çekmeye devam etmek zorunda kalmazdı. Yarım bir insan olarak bu sefil yarım hayatı yaşamaya devam etmek zorunda kalmazdı! Gabriel duvara yaslanmış, başını sallıyordu. Annesinin sözleri onu yaralayacak güce sahip değildi.

Sadece ne olduğunu doğruluyorlardı. uzun zamandır şüpheleniyordu.

Ve bu senin için ne kadar uygun olurdu! Tam pencereye doğru dönüyordu ki Samantha'nın sesi duyuldu ve onu olduğu yerde dondurdu. Başını yana eğdi, sözlerindeki hem öfke hem de tutku onu baştan çıkarmıştı. O anda annesinin yüzünü görmek için neredeyse her şeyini verebilirdi. Birinin Clarissa Fair'le konuşmaya cesaret edebileceğinden şüpheliydi.

Thornwood markizinin çocuğu, böyle pişmanlık duymayan bir yanakla.

Çünkü ona her baktığınızda ne düşündüğünüzü çok iyi biliyor. Oğlunuz kör olabilir leydim, ama aptal değil.

Samantha işini bitirdiğinde odaya girip "Bravo!" diye bağdırmamak için kendini zor tuttu.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı ve bir sonraki nefesinde bunun doğru olduğunu fark etti.

Yüreğini ağzına getiren darbe buydu. Bu darbe onu sendeleyerek evden uzaklaştırmış ve çılgınlığın serin tenhasına sığınmasına neden olmuştu.

Gabriel yüzünü göremediğı bir gökyüzüne çevirdi, derenin neşeli şırıltısı onunla alay ediyordu. Görünüşe göre gençliğinin büyük bir kısmını güzellik sunağında ibadet ederek harcamış, sadece hiç görmediğı bir kadına aşık olmuştu.

Samantha'nın nasıl görüldüğü umurunda bile değildi, bunu şokla fark etti. Onun güzelliğinin kremi bir tenle, gamzeli bir yanakla ya da sıcak bal reğinde uzun, gür saçlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bir trol kadar çirkin olabilirdi ama yine de onun için dayanılmaz olurdu. Onun güzelliğı içinden geliyordu; zekâsından, tutkusundan, onu olabileceğine inandığından daha iyi bir adam yapma konusundaki inatçı ısrarından.

Artık daha azıyla yetinmek istemiyordu.

Ysnxs UntiS Dπwr

SCS

Sevgili Cecily'si bile

şafağın sert ışığında solup giden güzel bir rüyadan başka bir şey değildi. Onu göremiyor olabilirdi ama Samantha'nın ona her uzandığında orada olacağını kalbinin derinliklerinde hissediyordu.

Gabriel el yordamıyla derme çatma bastonunu aradı. En iyisi eve dönüp azarını iştirmekti. Samantha hiç şüphesiz onun kulak misafiri olmasını görgüsüzlüğün doruk noktası olarak değerlendirecekti. Ama belki de onu hayattan daha çok sevdiğini itiraf ettiğinde öfkesi yatıştırdı. Ayağa kalkarken dudaklarına bir sırtış dokundu. Hemşiresiyle evlenmeye niyetli olduğunu söylediğinde annesinin yüzünü görebilmeyi diledi.

Gabriel, ormanın yönünden gelen tanıdık bir havlama sesi duyduğunda evin yolunu yarılamıştı.

"Bu da ne-?" Küçük ve sağlam bir şey bacaklarına çarparak neredeyse onu devirmeden önce ağzından çıkarmayı başardı.

Sam'in beceriksiz coşkusu bile Gabriel'in iyi mizahını bozamadı. "Bir gün beni öldüreceksin," diye azarladı, kendini sabitlemek için dalı kullanarak.

Eve doğru ilerlerken köpeğin etrafında daireler çizerek dans ettiğini, çılgınca havladığını ve her adımını potansiyel bir tehlike haline getirdiğini duyabiliyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun Sam? Ölüleri mi uyandırırıyorsun?"

Buna karşılık olarak, köpek ipin ucunu yakaladı.

dalını neredeyse Gabriel'in elinden çekip alıyordu. Gabriel geri çekilmesine rağmen köpek vazgeçmedi. Dişlerini ağacın derinliklerine gömdü ve boğazından kısık sesle hırladı.

Gabriel öfkeli bir yeminle çiylerle ıslanmış çimlerin üzerine diz çöktü. Collie, beklediği gibi kollarına atılmak yerine, Gabriel'in zaten parçalanmış olan kolunu dişlerinin arasına aldı ve hırlamakla inlemek arasında gidip gelerek çekiştirmeye başladı.

"Tanrı aşkına, ne oldu?" Gabriel köpeği kollarına almaya çalıştı ama Sam onu yakalamak için mücadele etti, bir tür vahşi şey gibi titriyor ve kıpırdanıyordu.

Gabriel kaşlarını çattı. Küçük Collie hava karardıktan sonra dışarıda olmaktan nefret ederdi. Gecenin bu saatinde genellikle Gabriel'in yastığına kıvrılır, memnuniyetle horlardı. Hava karardıktan sonra neden birdenbire tek başına ormana gitmeyi tercih etmişti?

Yapmazdı.

Gabriel'in kafasındaki o durgun, küçük ses mutlak gerçeğin çanını tutuyordu. Sam geceleri ormanda sadece birine eşlik ediyorsa cesur davranırdı. Gabriel'i arıyor olabilecek biri. Samantha gibi biri.

Gabriel, köpeğin çılgınca kıpırdanmasına aldırmandan kürkünü kokladı. Limon mineçiçeğinin eşsiz kokusu köpeğin ipeksi tüylerine sinmişti. Ancak bu keskin tatlılık, acı

SCZ

Техесл MeGeixss

ve karanlık başka bir koku tarafından neredeyse
gölgede bırakılmıştı.

Duman.

Gabriel aniden ayağa kalkarak havayı kokladı. Başka biri olsa havadaki kül kokusunu bacadan kıvrıla kıvrıla çıkan bir tutam odun dumanına yorabilirdi. Ama Gabriel'in ciğerlerine karanlık bir korku sisi gibi doldu.

Köpek onun kollarından kaydı. Hâlâ çılgınca havlayan Sam, ormana doğru birkaç adım koştu, sonra Gabriel'in ayaklarının dibine geri döndü, sanki onu takip etmeye çağırıyordu.

Gabriel orada durmuş, evle orman arasında kalmıştı. Yardıma ihtiyacı vardı ama Samantha'nın da ona ihtiyacı vardı ve köpeğin sinyallerini yorumlamaya çalışırken ne kadar zaman kaybettiğini bilmesine imkân yoktu.

Sonunda evin di- reksiyonu olduğunu umduğu yöne döndü ve "*Yangın! Yangın!!!*" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Bir kapının açıldığını ve ürkmüş bir erkek sesi duyduğuna neredeyse yemin edecekti ama oyalanıp emin olmak için zamanı yoktu.

"Beni ona götür, Sam! *Git!*" diye emretti, köpeğin çılgınca havlama sesini takip ederek.

Başka bir teşvike ihtiyaç duymayan Sam ormana doğru koşmaya başladı. Gabriel elindeki dalı kılıç gibi sallayarak peşinden gitti.

Dikenlerin ısırmasına ve yüzüne çarpan dalların acısına aldırmayan Gabriel, bir tür vahşi hayvan gibi ormanda ilerlemeye başladı. Çürüyen ağaç gövdelerine ve açıktaki köklere takılarak birden fazla kez düştü. Fakat

Kendini sürükleyerek ayağa kalktı ve Sam'in çınlayan havlamasını dinlemek için birkaç adımda bir durarak yürümeye devam etti.

Eğer çok geride kalırsa, köpek sanki hâlâ onu takip ettiğinden emin olmak istercesine koşarak yanına geliyordu. Gabriel'in attığı her adımda duman kokusu daha da güçleniyordu.

Çalılıkların arasından yorucu bir dalıştan sonra, bir tür açıklıkta tökezleyerek durdu. Dinlemek için başını eğdi ama ormanın huzurlu gece seslerinden başka bir şey duymadı. Panikle savaşıyor daha fazla konsantre oldu ve sonunda Sam'in havlama sesini yakaladı; uzaktı ama yine de duyulabiliyordu. Gabriel o yöne doğru yola koyuldu, köpek adımlarını tekrar takip etmek zorunda kalmadan önce Samantha'ya ulaşmaya kararlıydı.

Duman artık bir koku değil, yoğun ve boğucu bir varlıktı. Gabriel körlemesine dumana doğru koşarken, dalı hareketsiz bir şeye çarparak ikiye ayrıldı. Onu uzağa fırlattı. Bir sarmaşık perdesini pençeleyerek bir avucunu kaba yontulmuş yüzeye dayadı. Taş duvar elini geri çekmesine neden olacak kadar sıcaktı.

Fairchild arazisinin en ucundaki eski ahıra varmış olmalı. Yapı o doğmadan çok önce terk edilmişti.

"Samantha!" diye bağırdı, bir tür açıklık bulmak için telaşla kendini yokluyordu.

Sam şimdi çılgınca havlıyordu, neredeyse histerikti.

Gabriel sesi açık bir kapıya kadar takip etti. Köpek hızla ahırın içine girdi ve Gabriel onu takip etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Evden birinin onları bulmasını beklemekten vazgeçemezdi. Samantha'nın tek umudu oydu.

Derin bir nefes alarak köpeğin peşinden koştu. Üzerindeki eski ahşap kirişleri yalayan alevlerin çıtırtısını duyabiliyordu. Kükreyen duman ciğerlerinin derinliklerine doğru kıvrılıyor, tüm havayı bastırmaya çalışıyordu.

"*Samantha!*" diye bağırdı kısık sesle, hâlâ kendisini duyabilmesi için dua ederek.

Gürültülü bir çatırtı duyduğunda sadece birkaç adım atmıştı. Elini kaldıramadan ağır bir şey şakağına sertçe çarptı.

Gabriel ahırda düşmeye başladı ama yere indiğinde, tepesinde ılık çalan şarapneller ve burun deliklerini yakan top ateşinin keskin kokusuyla tekrar *Victory*'nin sallanan güvertesindeydi. Yüzünden aşağı, gözlerine ve ağzına kan damlıyordu ve ağrıyan başını kaldırdığında Nelson'ın ağır çekimde güverteye yığıldığını gördü, yüzü bir şaşkınlık maskesiydi.

Gabriel'in elleri yumruk oldu. Nelson onun gözetiminde ölmüştü. Samantha ölmeyecekti.

İradesinin son zerresini toplayarak sendeleyerek ayağa kalktı ve çatı katından yağın yanan korlardan yüzünü korumak için bir elini havaya kaldırdı. Sam'in havlaması bir anda

neredeyse ürkütücü bir şekilde insan sesine benzeyen tiz bir inilti.

Gabriel yarı hamle yaparak, yarı sürünerek sesin geldiği yere doğru ilerledi. Botunun altında bir şey çıtırdadı. Aşağı uzanıp Samantha'nın gözlüklerinin bükülmüş çerçevelerini hissettiğinde, kalbi neredeyse duracaktı.

Ama sonra arayan elleri sıcak ve yumuşak bir şeyin üzerine kapandı. Samantha'nın gevşek bedenini kaldırıp kollarının arasına aldı ve yüzüne karşı nefesinin fısıltısını hissettiğinde rahatlayarak ürperdi.

"Dayan meleğim," diye fısıldadı, alnına hararetle bir öpücük kondurarak. "Sadece bana tutun ve her şey yoluna girsin."

Onu bir çocuk gibi taşıyarak, Sam'in de onu takip edeceğine güvenerek geldiği yöne doğru geri döndü. Kapıdan tökezleyerek çıkarken, ahır arkalarında kükreyen bir cehennemle çöktü, ısı patlaması Gabriel'in neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

Boğucu duman ve kül bulutundan iyice uzaklaşana kadar uzun adımlarını yavaşlatmadı. Samantha gecenin serin havasından ilk nefesini içine çekerken öksürmeye başladı; göğsünün derinliklerinden gelen boğuk, acı verici bir sestir bu. Gabriel, nemli yapraklardan oluşan bir yatakta dizlerinin üzerine çökerek onu kucağına aldı. Yanağı elinin altında sıcacıktı ama rengini anlamasına imkân yoktu. Biraz ölmek üzereydi

Onun her acı dolu nefesinde, acı spazmın geçmesini bekledi.

Soğuk ve ıslak bir şey kolunu dürttü. Gabriel'in arayan eli Sam'in kürküne dolandı. Collie'nin vücudunu nazıkçe yoğurarak şiddetli titremesini yatıştırmaya çalıştı. "Sen dünyanın en iyi köpeğisin, Sam," dedi, kendi dişleri de tepkiyle gıcırdıyordu. "Eve döner dönmez, botlarımın her birini sana vereceğim. Hatta istersen sana kendi çiftini bile alırım."

Samantha gözlerini açtığında Gabriel'in yüzünde endişeyle gerilmiş bir ifadeyle başında dikildiğini gördü. Yara bere içinde ve isle çizilmiş olsa da, bu hayatında gördüğü en güzel manzaraydı.

"Seni gördüm," diye mırıldandı, uzanıp yanağındaki is lekesini hafifçe sildi. "Her şey kararmadan hemen önce güneş ışığında bana gülümsüyordun."

O zaman gülümsemeye çalıştı ama başka bir duygu ağzını buruşturdu. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı. Samantha tekrar onun kollarında olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu düşünerek hafifçe inledi.

"Yaralandın mı?" Onu tekrar kucağına indirdi, ellerini çılgınca kollarında ve bacaklarında gezdirdi. "Bir yerini kırdın mı? Bir yerin yandı mı?"

"Hiç sanmıyorum." Başını salladı, sonra

Hareket boynundan aşığı bıçak gibi bir ağırı gönderirken yüzünü buruşturdu. "Ama başım ağııyor."

"Benimki de öyle," diye itiraf etti alaycı bir kahkahayla.

Samantha ilk kez onun sol şakağındaki kanlı yarayı fark etti. "Ah!" diye hıçkırdı, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını anladığında gözlerine sıcak yaşlar doldu. "Seni arıyordum.

Yarasalar beni korkuttu. Lambayı düşürdüm.

Benim hatam." Adamın gözleri karanlık gölgelerin arasından ona doğıru parlıyordu.

"Sanırım ahırın masraflarını maaşından kesmek zorunda kalacağıız, değıil mi? Muhtemelen birkaç yılını alacak

bana olan borcunu ödemek için."

"Beni nasıl buldun?" diye sordu, hem nefesi hem de kelimeleri daha kolay gelmeye başlamıştı.

"Biraz yardım aldım."

Başını salladıktan sonra Samantha başını kaldırdığında Sam'in birkaç metre ötedeki bir yaprak yuvasına kıvrılmış, hâlâ endişeyle havayı kokladığını gördü. Kürkü isle keçeleşmiş ve yer yer simsiyah yanmıştı.

"Bana onun bir gün beni kurtarabileceğini söylemiştin," dedi Gabriel. "Haklıydın."

"O senin ölümün olabilirdi!" Samantha yumruğunu sıkarak adamın omzuna zayıfça vurdu. "Sana hiç kimse körlerin yanan binalara girmemesi gerektiğini söylemedi mi?"

"Sanırım şimdi de böyle bir aptal olduğıum

Ysnxs UntiS Dııwr

ss€

için beni azarlayacaksın."

Başını şiddetle salladı, yeniden ortaya çıkan acıyı görmezden geldi. "Bir aptal değil. Bir kahraman." Yanağını, yara izinin sivri uzunluğunu okşamak için uzandığında gözlerinden yaşlar döküldü. "*Benim kahramanım.*"

Sertçe yutkunarak onun elini avucunun içine aldı ve parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Ah, ama kahraman sensin, canım. Emrinde senin yarın kadar vahşi bir kaptan olsaydı, Nelson Napolyon'u Paris'e kadar geri püskürtebilirdi."

"Neden böyle aptalca bir şey söylüyorsun? Çürük bir merdiven ve bir yarasa tüneği tarafından mağlup edildim."

"Ben daha zorlu bir rakipten bahsediyordum. Annemden."

Samantha gözlerini kırıştıtarak ona baktı, yavaş yavaş farkına varıyordu. "Duydun mu?"

"Her muhteşem kelime. Tekrarı istememek için elimden gelen tek şey buydu."

Gabriel'in yüz ifadesindeki bir şey Samantha'nın nefesini tamamen farklı bir şekilde kesiyordu. Gabriel'in alaycı, iğneleyici, sinirli ve eğlenmiş görüldüğünü görmüştü ama hiç bu kadar kararlı görüldüğünü görmemişti.

"Pencerelerin dışında gizlenmek ve kulak misafiri olmak çok terbiyesizce, biliyorsun," diye belirtti. "Kör olsanız bile."

Başını iki yana salladı. "O azardan sonsuza dek kaçamayacağımı biliyordum. Size ne kadar hayran olduğumu daha önce söylemiş miydim

Ysnxs UntiS Dлwr

SSS

Bayan Wickersham?"

Sinirli bir kahkaha attı. "Hayır dememeliyim. Buna gerek de yok. Kendi saygımdan oldukça memnunum. Takdir edilmeye ihtiyacım ya da arzum yok."

Eli kızın saçlarını okşadı. "Peki ya tapılmak? Sevilmek ister miydin?"

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Belki de çok erken konuşmuştu. Belki de ölümcül bir yara almıştı. "Kesinlikle hayır! Sadece boş kafaları türlü romantik kavramlarla dolu aptal genç kızlar bu tür bir ilgiyi arzular."

"Sadece neyi arzuluyorsun? Samantha?" Christian adını kullandığı için onu azarlayamadan, sıcak avucu yanağının kıvrımını buldu. "Sana acı verecek kadar çok istediğin bir şey yok mu?" Başparmağı dudaklarının dolgunluğunu sıyırdı, öpücüğü için can atan dudakları.

"Sen," diye fısıldadı çaresizce, elini adamın ensesine doladı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti.

İs ve gözyaşının birbirine karışmış tadına rağmen, Samantha'nın şimdiye kadar tanıdığı en tatlı öpücüktü. Gabriel hiçbir şey saklamadı. Kollarını Samantha'ya doladığında, dili Samantha'nın ağzında gezindi ve az önce kaçtıklarından bile daha yakıcı bir ateşi tutuşturdu. Samantha onun alevlerini tatmak için yanarak kül olma riskini göze almıştı.

Onu tekrar yaprak yatağına yatırdı.

bir rüyanın gölgesi gibi üzerine çöktü. Gözlerini kapattı, karanlığın içinde ona katılmaya can atıyordu.

Ağzını onunkinden çekerek, boğazının hassas sütununu öptü ve burnunu soktu, sanki limon ve duman yerine en güçlü parfümü kokluyormuş gibi derin derin içine çekti. "Seni neredeyse kaybettiğime inanamıyorum," dedi boğuk bir sesle, dudaklarını boğazının kenarında atan nabza doğru çiçeklendirerek.

Onun geniş omuzlarına yapıştı, lezzetli bir his denizinde sürükleniyordu. "Eminim Beckwith başka bir hemşire tutabilirdi. Hatta belki de dul Hawkins'i geri dönüp sana bakması için ikna edebilirdi."

Gabriel boğazına doğru ürperdi ama bunun gülmekten mi yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadı. "Dilini ısır, kadın." Başını kaldırdı, gözlerini şeytani bir parıltı aydınlatıyordu. "Ya da daha iyisi, bırak ben yapayım."

Adamın ağzı tekrar onunkinin üzerine eğildiğinde, Saman cesurca ona her fırsatı verdi. Adam, Saman'ın dudaklarından birbiri ardına ballı öpücükler aldı, ta ki Saman özleminden nefessiz kalana ve adam da ihtiyaçtan soluk soluğa kalana dek. Adamın kalçaları balo salonunda paylaştıklarından bile daha kışkırtıcı bir dansla onunkilere doğru hareket etmeye başladığında Saman bunun farkında bile değildi.

Ama vücudunun alt kısmından yayılmaya başlayan yalvarma dalgalarını görmezden

SSZ

Техесл МеGeixss

gelmek mümkün değildi. Adam kendini okşarken, kadın adamın ağzına doğru soludu.

bacaklarının arasındaki ağrıyan tümseğe karşı. Pantolonunun altında o kadar net bir şekilde gördüğü parçasını nihayet hissetmek, onunla ona ne yapmak istediğini tam olarak bilmek hem çok edici hem de heyecan vericiydi.

Dizleri eteğinin altından ayrıldı. Adamın eli onu kavradı, kalın yün ve keten katmanları arasından ona ulaşmaya çalıştı.

Samantha inledi ve onun sert okşamalarının altında kıvrandı, ne kadar utanmaz hale geldiğini, parmaklarının çıplak etine okşaması için ne kadar sıcak yandığını hayrete düşürdü.

Adam elini geri çektiğinde, hayal kırıklığıyla haykırmak istedi. Ama sonra eteğinin altından kaydığını hissetti. Parmakları çorabının yününün üzerinden kayarak jartiyerini geçti ve karşı koyamayacağı şefkatli bir ivedilikle iç uyluğunun ipeksi etine ulaştı. Parmak uçlarının uyluklarının arasındaki bukleleri sıyırdığını hissettiğinde, Samantha yüzünü onun boğazına gömdü, ani ve beklenmedik bir katlanılabilir utangaçlık.

Dokunuşu artık kaba değil, son derece şefkatliydi. Parmakları canlı alevler gibi kızın şişmiş etini yalıyor, kızın tüm endişelerini hararetli bir nektar akışıyla eritiyordu.

Gabriel inledi. "Eğer o ağırbaşlı eteklerinden kurtulabilirsem, buzdan olmadığını kanıtlayabileceğimi biliyordum. Benim için erit meleşim," diye fısıldadı, en uzun parmağını o ballı yumuşaklığın derinliklerine kaydırırken bile diliyle kulağının ırzına geçti.

Vücudu parmağının sondalama kalınlığı etrafında çaresizce titrerken inledi, artık kontrolü altında olmayan ahlaksız bir şeydi. Adamın yetenekli bir aşık olarak ün saldığını her zaman biliyordu ama vücudunu kendisinden daha iyi tanıyacağını, kendi zevkini bir kenara bırakıp sadece onun zevkine odaklanabileceğini fark etmemişti.

Kısıtlamasının bedeli, nefes alışının düzensiz törpülenmesiyle, uyluğuna bastırılan sert et uzunluğuyla ihanete uğradı.

Keşfine bir parmak daha ekledi, onu nazikçe gerdi, yaydı, başparmağının pedi nemli buklelerinin en uç noktasındaki sert et yumrusunu ileri geri fırçalarken bile, zonklayan bir zevk için alay etti.

Becerikli parmakları, kadın kıvranıp inleyene, sahip olduğunu hiç bilmediği bir ihtiyaçla neredeyse kendinden geçene kadar onu memnun etmeye devam etti. Başının üzerinde karanlık bir mutluluk dalgası kabardı. Dalga kırılıp, ilkel bir coşkunun amansız bir dalgayla vücuduna yayılmasına yol açtığı anda, adam onu sertçe öptü ve kırık çığlığını ağzında yakaladı.

Öpücüğü yavaşça yumuşadı, sanki vücudunu sarsan lezzetli artçı şokları yatıştırmak ister gibiydi. "Çok üzgünüm!" diye nefes nefese kaldı.

son olarak konuş.

Gabriel onun alnındaki terden nemlenmiş bir tutam saçı düzeltti. "Ne için?"

"Bu kadar bencil olmak istememiştim."

Kıkırdadı. "Saçmalama. Ben de en az senin kadar keyif aldım."

"Yaptın mı?" Başını salladı.

İtirafından cesaret alan Samantha aralarına uzandı ve pantolonunun tereyağlı derisi üzerinden arzusunun azalmayan uzunluğunu okşadı. "O zaman muhtemelen bundan daha çok zevk alacaksın."

Gabriel gergin bir nefes çekti. "Eminim isterdim," dedi, sıktığı dişlerinin arasından her kelimeyi ısırarak çıkarmak zorunda kalarak, "ama korkarım daha sonraya kadar beklemem gerekecek."

"Neden?"

Kızın somurtan dudaklarına şefkatli bir öpücük bıraktı. "Çünkü davetsiz bir misafirimiz olmak üzere."

Hâlâ zevkten yarı sersemlemiş olan Samantha onun kollarında doğruldu, ancak çalıların arasından büyük ve sakar bir şeyin çarpma sesini duydu.

Beckwith, Peter ve Phillip'in hemen arkasında olduğu halde ormandan fırladığı sırada Gabriel eteğini indirmeyi başardı.

"Tanrıya şükür iyisiniz lordum!" diye haykırdı kahya, elindeki feneri ikisinin üzerinde sallayarak. "Ahırın çöktüğünü gördüğümüzde en kötüsünden korktuk."

"Yüce Tanrım, Beckwith!" Gabriel bir yumruk

SSC

atti

*Texes*л MeGeixss

elini çekerek. "Şu lanet ışığı gözlerimden çeker misin? Beni kör ediyorsun!"

Gabriel de dahil olmak üzere herkes az önce ne söylediğini anladığında açıklığa şaşkın bir sessizlik çöktü.

DChlptex s 3 d

Sevgili Cecily'm,

*Eğer seni baştan çıkarmama izin vermezsen,
bana başka seçenek bırakmamış olursun.*

"Burada olmak zorunda mı?" diye sordu Thornwood Markizi, Samantha'ya ters ters bakarak.

Samantha kalabalık çalışma odasından kaçmaktan başka bir şey istemezdi. Kalbi umut ve umutsuzluk arasında ikiye bölünmüşken, orada, sırtını dayadığı sandalyenin kenarında oturmak ve yüzünü bu kadar sakın tutmak bir işkenceydi.

Kadın ayağa kalkıp mazeretlerini mırıldanmaya fırsat bulamadan Gabriel kararlı bir ifadeyle, "Kesinlikle öyle. O benim hemşirem, biliyorsun." Başını ona doğru çeviremeye de, sesindeki sıcaklık onun için bundan çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Baize kaplı bir iskambil masasının önünde oturuyordu, kafası, kendisine görme yetisinin geri dönebileceğine dair en ufak bir umut ışığı sunmaya cesaret eden tek doktor olan Dr. Richard Gilby tarafından sağlanan bir tür demir cihaza bağlıydı. Nazik gözleri ve düzgünce kesilmiş yan bıyıkları olan bu kısa boylu adam, gecenin bir yarısı Thornwood Markisi tarafından *yatağından* kaldırıldığı için tek kelime bile şikâyet etmemişti. Doktor, iyileştirme araçlarından çok ortaçağ işkence aletlerine benzeyen birkaç cihazı topladı ve Gabriel'in ailesinin geri kalanıyla birlikte Fairchild Park'a doğru yola çıktı.

Güneş birkaç saat önce doğmuş olmasına rağmen, Eugenia ve Valerie hala brokar kaplı bir kanepenin iki ucunda uyukluyorlardı. Parlak gözlü Honoria doktorun arkasında durmuş, çantasından çıkardığı her talimatı hevesle inceliyordu. Marki elinde bastonuyla şöminenin önünde volta atıyor, karısı ise ocağı çevreleyen devasa kanatlı sandalyelerden birine bir tahtmış gibi oturmuş, elleri endişeyle mendilini karıştırıyordu.

Samantha kadının onaylamayan bakışlarıyla karşılaşmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Cildindeki ve saçlarındaki isı yıkamış ve yeni bir elbise giymiş olmasına rağmen, Gabriel'in dokunuşunun silinmez hatırasını ve bunun ona verdiği sarsıcı zevki yok etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Aha!" diye bağırdı doktor ve hepsinin sıçramasına neden oldu.

Adamın bilmiş bilmiş baş sallamaları ve şifreli laf sokmaları sinirlerini bozmaya başlamıştı. En çok tehlikede olan o olmasına rağmen, sadece Gabriel cevap istemeye başlamadan önce adamın muayenesini bitirmesini beklemekten memnun görünüyordu. Odada olağandışı gelişmelerden daha az endişe duyuyor gibi görünen tek kişi Sam'di. Collie ocaktaki halının üzerine kıvrılmış, parlak bir binici çizmesini kemiriyordu.

Marki bastonunu yere vurdu, çiçekli yüzü terden parlıyordu. "Ne oldu dostum? Bir şey mi keşfettiniz?"

Dr. Gilby onu görmezden gelerek döndü ve parmaklarını pencerelere doğru şaklattı. "Perdeleri tekrar kapatın. Derhal."

Hem Beckwith, hem de Bayan Philpot, neredeyse birbirlerinin ayaklarına takılıp düşerek itaat etmek için acele ettiler. Diğer hizmetkârların odaya girmesi yasaklanmış olmasına rağmen Samantha son bir saat içinde Peter ve Phillip'in başlarını birden fazla kez pervazlı pencerelerin önünden geçirdiklerini görmüştü.

Perdelerle birlikte çöken kasvet ona hoş bir soluk aldırılmıştı. En azından gözlerindeki özlemi gizlemeye çalışmadan Gabriel'i inceleyebiliyordu. Artık onları koruyacak gözlükleri olmadığından, tüm duyguları sergileniyormuş gibi hissediyordu.

Ysnxs UntiS Dııwr

sz€

Dr. Gilby demir başlığın önüne devasa bir
büyüteç taktı. O sırada

önünde titreyen bir mum tutarken, Honoria parmak uçlarında durarak omzunun üzerinden baktı.

"Şimdi ne görüyorsun?" diye sordu Gabriel'e.

"Hareket eden gölgeler mi? Şekiller?" Gabriel elini salladı.

Başını salladı, konsantre olmakta zorlanırken gözleri kısıldı. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yok."

"Mükemmel," dedi doktor ve mumu Honoria'ya uzattı.

Dirseğindeki yağ lambasının gölgesini kaldırdı, sonra lambayı hızla Gabriel'in yüzüne doğru yaklaştırdı. Gabriel gözle görülür bir şekilde irkildi.

"Peki ya şimdi?"

Gabriel doğrudan lambaya bakmak zorunda kalmamak için başını çevirdi. "Bir alev topu, o kadar parlak ki bakmaya dayanamıyorum."

Dr. Gilby'nin sert iç çekişinin mutluluk mu yoksa felaket mi getirdiğini söylemek imkânsızdı. Cihazı Gabriel'in başından çözdü, sonra döndü ve kariyerinin en iyi performansını sergilemeyi yeni bitirmiş bir maestro gibi kollarını pencerelere doğru salladı.

"Perdeleri açabilirsiniz." Beckwith ve Bayan Philpot ağır perdeleri arkaya doğru süpürürken güneş ışığı salona doldu. Samantha katlanmış ellerini inceledi,

Gabriel'e bakmaya korkuyor.

Marki, karısının çırpınan elini avucunun içine aldı ve sıkıca kavradı. Eugenia ve Valerie bile

kıpırdanmış, neredeyse ağabeylerinininkine benzeyen umut dolu yeşil gözlerle doktora bakıyorlardı.

Ama gergin sessizliği bozan Gabriel oldu.

"Bu ani değişiklik neden, Doktor? D n gecedен önce ışık ve gölge arasında herhangi bir ayırım yapamıyordum."

Demir aleti çantasına geri koyan Dr. Gilby başını salladı. "Asla bilemeyebiliriz. Başına aldığı sert darbenin bir kan pıhtısını yerinden oynattığından şüpheleniyorum, eğer gerçekten   z ld yse bile kendi kendine çözülmesi aylar sürebilir."

Gabriel şakağındaki yarayı nazikçe parmakladı. "Uşağıma uzun zaman önce bastonlarımdan biriyle kafama vurmasını emretmeliydim."

Samantha ona gitmek, kollarını ona dolamak ve onun adına kazandığı yaraya şefkatli bir öpücük kondurmak istedi.

Ona dokunmaya hakkı yoktu ama havada asılı duran tek soruyu sorabilirdi. Herkesin sormaya korktuğu soruyu.

"Tekrar görecek mi?"

Doktor Gabriel'in omzunu okşadı, mavi gözleri parlıyordu. "Zihninin gölgeler ve şekillerden daha fazlasını algılayabilmesi için birkaç gün ya da birkaç hafta geçmesi gerekebilir evlat, ama tamamen iyileşeceğine inanmak için her türlü nedene sahibim."

Samantha istemsiz bir hıçkırığı yakalamak için elini ağzına götürdü.

Neşeli bir çığlık atan Honoria kollarını Gabriel'in boynuna doladı. Ailenin geri kalanı Gabriel'in etrafına toplanmıştı; Eugenia, Valerie ve annesi onu parf mleriyle boğuyorlardı.

Babası onu içtenlikle sırtından alkışlarken kucakladı. Sam bile bu mutlu kavgaya katılmak için ayağa fırladı ve neşeli sohbet ve kahkaha patlamasına tiz havlamasını ekledi.

Samantha başını çevirdiğinde Bayan Philpot'un Beckwith'in kollarında olduğunu, dar sırtının duygularla titrediğini gördü. Uşak, Samantha'nın bakışlarını hizmetçinin omzunun üzerinden karşılarken, Samantha onun gözlerinde bir sempati parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi.

Ayağa kalktı ve artık orada yeri olmadığını bilerek odadan çıktı. İkinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken, diğer hizmetkârların onu izleme ihtimaline karşı çenesini yüksekte, omurgasını dik tuttu. Sonunda yatak odasının sığınağına ulaştı ve kapıyı arkasından kapatıp sürgüledi.

Hıçkırıklarını bastırmak için bir elini ağzına kapatarak kapıdan aşağı kayd, sevinç ve kederin birbirine karıştığı keskin bir sızı onu ikiye katladı. Gözyaşları elinin arkasından dökülmeye başladığında bile Gabriel için mi yoksa kendisi için mi ağladığını söyleyemedi.

Samantha gece elbisesiyle yatağın kenarına oturmuş, düzenli bir şekilde saçlarını örüyordu. O sabah kendini yatak odasına kapattığından beri yaptığı tek şey buydu, yaşamaya devam etmek. Bayan Philpot, Elsie'yi yemek tepsisiyle yukarı gönderdiğinde, Elsie doyurucu lahananın her kaşığını afiyetle yemişti.

Çorbayı pencereden dökmekten başka bir şey istemese de. Her seferinde bir an yaşamaya devam edebilirse, belki de gelecekle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Gabriel'siz bir gelecek.

Parmakları titredi. Yarım örülmüş saç tutamı ellerinin arasından kaydı. Artık gerçeği inkâr edemezdi. Buradaki işi bitmişti. Gabriel'in artık ona ihtiyacı yoktu. Ait olduğu yere, ailesinin sevgi dolu kollarına geri dönmüştü.

Yataktan inerek gardıroba gitti ve hırpalanmış deri portmantosunu çıkardı. Sandığının kapağını açmadan önce onu yatağın yanına koydu.

Fairchild Park'a geldiğinden beri giydiği çirkin çuhalar ve yün çoraplar için nostalji yapacağını hiç düşünmemişti ama birdenbire yüzünü onlara gömüp ağlamaktan başka bir şey istemedi. Onları yavaşça kenara iterek temiz bir kombinezon ve iç eteklik çıkardı ve Marlowe'un şiiirlerinin ince bir cildiyle birlikte portman- teau'nun içine soktu. Tam sandığı kapatacağı ki, gözüne krem rengi bir kırtasiye malzemesi ilişti.

Gabriel'in mektupları.

Onları asla yüzeye çıkmayacakları kadar derinlere gömmeye çalışmıştı. Ama işte yine buradaydılar, ilk alındıkları günkü kadar zorlayıcı ve karşı konulmazlardı.

Samantha kurdeleyle bağlanmış paketi çekiştirdi.

ellerinin arasına aldı ve sandığın kapanmasına izin verdi. Yatağın kenarına oturdu ve parmak uçlarını defalarca dokunmaktan yıpranmış, dokunsa parçalanacakmış gibi duran kâğıdın üzerinde gezdirdi. Gabriel'in güçlü elleriyle ince keteni okşadığını, her bir kelimeyi altın gibi tarttığını hayal edebiliyordu.

Daha sonra kendinden nefret edeceğini biliyordu ama onları bağlayan kurdeleyi gevşetmekten kendini alamadı. Tam ilk mektubu açıp yatağının yanındaki masada yanan donyağı mumunun ışığına tuttuğu sırada kapı çalındı.

Samantha suçluluk duygusuyla ayağa fırladı. Çılgınca odayı taradı, sonra yatağın altındaki portmantoyu tekmeledi. Elinde tuttuğu mektupları hatırlamadan önce kapıya giden yolu yarılamıştı.

Kapı tekrar çalındı, sabırsız sesinden bir şey anlaşılmıyordu.

"Bir dakika, lütfen!" diye bağırdı yatağa koşup mektupları şiltenin altına itmeden önce.

Kapıyı açtığında Gabriel'in üzerinde sadece orman yeşili ipek bir sabahlık olduğunu gördü. Kadın daha tek kelime edemedi, Gabriel ona doğru uzandı. Yüzünü elleriyle kavrayarak dilini ağzına götürdü ve onu nefesini kesen şiddetli bir şefkatle öptü. Adam dudaklarını onunkilerden ayırdığında, kadının arzudan başı dönüyordu.

"Size de iyi akşamlar lordum," diye fısıldadı, hâlâ ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Gabriel onu kenara iterek odaya daldı. Kapıyı arkasından çarptı ve kapıya yaslandı.

"Ne oldu?" Samantha kapıya endişeli bir bakış fırlattı. "Barbar orduları tarafından mı takip ediliyorsunuz?"

"Daha da kötüsü. Bu benim ailem." Bir elini zaten karışık olan saçlarında gezdirdi. "Bir güvercin sürüsü gibi konağa doluştular. Onlardan asla kaçamayacağımı sanıyordum. Göremediğin birinin yanından gizlice geçmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Şişmiş gözlerini ve yanaklarındaki gözyaşı lekelerini göremediğine şükrederek hafifçe, "Dr. Gilby'ye göre, bu konuda daha fazla endişelenmene gerek kalmayacak, değil mi?" dedi.

Sanki hala şansını tam olarak anlayamamış gibi başını salladı. "Şaşırtıcı, değil mi? Ama en şaşırtıcı şeyi bilmek ister misin?" Tekrar ona uzandı, arayan eli ince bileğine dolandı. "Dr. Gilby bana tamamen iyileşeceğimi söylediğinde, dünyada en çok görmek istediğim şeyin senin tatlı yüzün olduğunu fark ettim."

Samantha yüzünü ondan yana çevirdi. "Korkarım büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Bu oldukça imkânsız." Sesindeki tüm mizah izleri kayboldu ve yerini tuhaf bir kasvete bıraktı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın."

Dudağını ısırarak bileğini adamın elinden çekti ve ulaşamayacağı bir yere doğru ilerledi. Adamın onu tekrar öpmeye başlamasından çok, öpmeye başlarsa ne yapacağından korkuyordu. "Bu alışılmadık ziyaretin onurunu neye borçluyum?"

Gabriel kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, ikna edici bakışları kadının omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi. "Bana masum rolü oynamayın Bayan

Wickersham. Karşı konulmaz hizmetkârının yatak odasına gizlice giren ilk malikâne lordu ben değilim." "Siz değil miydiniz lordum, bana ilginizi bir hizmetçiye zorla kabul ettirmek gibi bir alışkanlığınız olmadığını söyleyen? çalışan kadınlara?"

Kendini kapıdan uzaklaştıran Gabriel, sinsî bir panter zarafetiyle kadının sesine doğru ilerledi. "Baştan çıkarma çok daha etkiliyken neden güç kullanayım ki? Ve çok daha fazlası" -dudakları kelimeyi okşadı- "zevk verici."

Samantha ondan uzaklaşmaya başladı, bu daha oyuncu Gabriel'in kalbi için daha da büyük bir tehlike olmasından korkuyordu. Yine de aynı zamanda oyuna katılmaktan kendini alamadı. "Pahalı mücevherler, birkaç süslü söz ya da o anın sıcaklığıyla verilen abartılı vaatlerle baştan çıkarılacak türden bir kadın olmadığımı şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. Ne bedenim ne de kalbim bu kadar ucuza kazanılamaz."

Gabriel'in gölgesi üzerine düştüğünde,

s3c

Техесл MeGeixss

dizlerinin arkası yatağa çarptı. Bir elini

göğsüne doğru yuvarlanmasına neden oldu. Kız itiraz edemedi, adam onu takip etti ve büyük ellerinden biriyle yanağını nazikçe kavradı. "Şu anda üzerimde hiç mücevher yok ama seni karım yapacağıma ve hayatımızın sonuna kadar seveceğime söz verirsem ne dersin?"

DChlptex yani d

Sevgili Cecily'm,

*Cevabınızı beklerken her dakika bana
sonsuzluk gibi geliyor.*

"Çıldırдын mı sen?" Samantha, Gabriel'in göğsünü, onu yataktan yere yuvarlamaya yetecek bir güçle itti.

Doğrulup oturdu, şaşkın görünüyordu. "Mektupla evlenme teklif etmenin bu kadar güvenli olduğunu hiç fark etmemiştim."

Samantha yataktan sıçrayarak küçük odayı adımlamaya başladı, çılgın adımları kalbindeki kargaşayı yansıtıyordu. "Belki de başınıza aldığınız darbe görüşünüzü etkilemekten fazlasını yapmıştır lordum. Belki de hafızanızı da etkilemiştir. Çünkü *ben* sadece bir hizmetkârken *siz* bir kral olduğunuzu unutmuş görünüyorsunuz."

"Sen nedin, Samantha-"

Onunla yüzleşmek için döndü. "*Bayan Wickersham!*"

Güzelce yontulmuş dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ve bu onu daha da çileden çıkardı. "Siz, *Bayan Wickersham*, benim taptığım ve karım yapmak istediğim kadınsınız."

Ellerini havaya kaldırdı. "O zaman senin için yardım yok, değil mi? Aklını kaybetmek için görüşünü yeniden kazanıyorsun."

"Benimle evlenmekten başka seçeneğin olmadığı hiç aklına geldi mi?"

"Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü seni çoktan tehlikeye attım. Yoksa unuttun mu?"

Adamın ağzının zorlayıcı duruşundan, vücudunun onun elinin altında utanmazca ağlayışını, onu iliklerine kadar sarsan zevk ürpertilerini unutamayacağını bildiğini anlayabiliyordu. Bu anıyı mezara kadar taşıyacaktı.

"Seni her türlü yükümlülükten azat ediyorum. Hayatının geri kalanını aptalca bir düşüncesizliğin bedelini ödeyerek geçirmen için hiçbir sebep yok."

Alaca bir kaşını kaldırdı. "Dün gece senin için bu kadar mıydı? Bir düşüncesizlik mi?"

Samantha ikna edici bir inkârda bulunamayınca volta atmaya devam etti. "Eminim annen o baronetin kızına evlenme teklif ettiğini bilseydi dehşete düşerdi."

Ona hemşirenizle evlenmek istediğinizi söyleseniz ne derdi?"

Gabriel, kız onun yanından geçerken geceliğinin eteğine uzandı ve onu kucağına çekti. Güçlü kollarını onun etrafına sararak kaçma düşüncesini imkânsız hale getirdi. "Neden hemen şimdi benimle gelmiyorsun ve bunu öğrenmiyoruz?" Kızın kıvranışları onu adamın kucağına daha da yerleştirdi. "Zavallı kadına felç g e ç i r t e c e k s i n ! Bu haber muhtemelen onu öldürür. ona! Ya da ben," diye ekledi acımasızca.

Güldü. "O gerçekten de görüldüğü gibi bir ejderha değil. Aslına bakarsan, ilk tanıştığımızda sende belirgin bir benzerlik fark etmiştim-"

Samantha bir eliyle onun ağzını kapattı. "Sakin söyleme! Sakin söyleme!"

Hâlâ gülmekte olan Gabriel onun elini dudaklarından çekti. "Eminim bir gün onu sevmeye başlayacaksın." Hem tutuşu hem de sesi yumuşadı, gözlerindeki muziplik pırıltısı kayboldu ve yerini şefkatli bir ışıkla parlayan gözlere bıraktı. "Ne de olsa çocuklarınızın büyükannesi olacak." Gabriel'in sözleri Saman'ın kalbine bir bıçak gibi saplandı ve ona asla paylaşamayacağı bir geleceğe dair bir fikir verdi. Gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırptırdı. Yarını olmayabilirdi ama bu gece olabilir.

"Yanılmışım," diye fısıldadı.

Adam kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

"Ben baştan çıkarılabilecek türden bir kadını

süslü sözler ve abartılı vaatlerle." Adamın yanağını avucunun içine alarak yüzünü onunkine doğru kaldırdı.

Gabriel, Samantha'nın dudaklarının yumuşaklığını kendi dudaklarının altında hissettiğinde, ruhunun bir yerinde bir ışık doğmuş gibiydi. Bir kolunu Samantha'nın kalçalarının altından geçirerek onu dar demir yatağa kaldırdı ve buruşuk çarşafların arasına sırt üstü yatırdı.

Onlar evlenene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu. Ama bu buluşma için o kadar uzun zamandır bekliyordu ki... Bir ömürden daha fazla gibi görünüyordu.

"Bekle," dedi, neredeyse kalbini durdurarak. "Sadece mumu söndürmek istiyorum."

Kız tekrar kollarına dönene kadar bekledi ve mırıldandı: "Muma hiçbir şekilde ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan sensin."

Geceliğinin eteğini bulan Gabriel, yavaşça başının üzerinden çekti. O anda kendini bir damat gibi hissetti. Samantha'nın altında çıplak olduğunu, bütün geceyi onun vücudunun enfes hazinelerini keşfederek geçirebileceğini bilmek ağzının kurumasına ve ellerinin özlemle titremesine neden oldu.

Çıplak bir kadını kollarına almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Trafalgar'dan önce bile, Cecily'nin özlemiyle aylarca kendi kendine bekârlık cezası çekmişti. *Vic-tory'deki* diğer denizciler karada geçirdikleri kısa süreler boyunca liman fahişeleriyle kaba dürtülerini

tatmin ederken, o gemide kalarak Cecily'nin

mektuplar. Bedeni yeniden birleşmek için yanıp tutuşsa da, yeniden birleşecekleri günün hayalini kurarken için için yanmasına izin vermekle yetinmişti. O günün asla gelmeyeceğini bilseydi, yine de bu anı beklemeye razı olurdu. Samantha için.

Gabriel sabahlığının kuşağını çözdü ve omuzlarından silkti, onunla ten tene, ete kemiğe bürünmeyi arzuluyordu. Her öpücük son öpücükleriymiş gibi onu öptü, ham ipek gibi vücudundan aşağı süzüldü, göğsü göğüslerinin dolgun yumuşaklığıyla karşılaştığında, şişmiş asası bacaklarının arasındaki tüylü buklelere dokunduğunda inledi. O anda ve orada kendini ona gömmek, o uzun, yalnız aylar boyunca kendisinden esirgenen tüm zevki yakalamak istiyordu.

Ama Samantha liman fahişesi değildi. Kaba saba bir sevişmeden daha fazlasını hak ediyordu. Gabriel ağzını onunkinden çekip kendi tarafına döndüğünde Samantha onun omuzlarına yapıştı ve protesto edercesine inledi. Daracık karyolada ikisine de ancak yetecek kadar yer vardı ama bu Gabriel'in işine geliyordu. Bu rahat sınırlar, bir bacağını onun kalçasının üzerine atmasını, eli bir göğsünün dolgunluğunu kavrarken boğazını sıkmasını çok daha kolay hale getirdi. Göğüs ucu şimdiden ağzına almak için yalvaran etli bir dut kadar olgunlaşmıştı.

Memnun etmeye hevesli, tam da bunu yaptı-
çekıştirerek ve

Dudakları, dili ve dişleriyle alay ediyor, emiyor ve yatıştırıyordu, ta ki kadın onun altında eğilip elleri saçlarını çekene kadar. Tanıdık bir heyecan damarlarında hızlandı. Bunun için gözlerine ihtiyacı yoktu. Karanlıkta bir kadınla sevişmek ona her zaman nefes almak kadar doğal gelmişti.

"Bunu hissedebiliyorum," diye fısıldadı soluk soluğa nefesler arasında, sesi hem rahatsız hem de skandal gibiydi.

"Umarım öyledir," diye cevap verdi, başını isteksizce onun göğsünden kaldırarak. "Zamanınızı boşa harcamak istemem."

"Hayır. Yani ..."

Gabriel, eğer o anda onun yüzünü görebilseydi, sevimli bir allıkla renkleneceğini hissetti.

". . . aşağıda," diye bitirdi.

Başını salladı, çaresiz bir kahkaha attı. "Seninle işim bitmeden önce aşağıda bundan çok daha fazlasını hissedeceğine söz verebilirim."

Sanki sözünü yerine getirmek istercesine elini karnının saten yumuşaklığındaki derisi üzerinde gezdirdi. Kadın onun dokunuşu altında beklentiyle titredi, ama adam karnının hafif kıvrımını, kalça kemiklerinin hemen üzerindeki hassas çukurları keşfetmek için kendi tatlı zamanını ayırarak hem zevki hem de eziyeti uzattı.

Parmakları kızın kıvrımlarının yumuşaklığını sıyırdığında, bir dürtüştən fazlası gerekmedi.

Bacaklarını birbirinden ayırmak, aralarındaki şeye sınırsızca erişmesine izin vermek için kalçasından tuttu.

"Kendimi bir fahişe gibi hissettiriyorsun," diye itiraf etti, her nefesi bir zevk iç çekişi gibiydi. "Sanki senin için her şeyi yapabileceğim gibi. . . seninle."

Gabriel olduğundan daha fazla sertleşmesinin mümkün olduğuna inanmıyordu ama zihninden baş döndürücü erotik görüntüler geçerken yanıldığını anladı. "Bunu kanıtlaman için sana bir ömür vermekten çok memnun olacağım."

"Ya bir ömrümüz olmasaydı?" Kollarını şaşırtıcı derecede şiddetli bir tutuşla ona doladı. "Ya sadece bu ana sahip olsaydık?"

"O zaman bunu yapmak için tek bir fırsatı bile kaçırmazdım," dedi ve kızın ağzını şefkatle öptü. "Ya da bunu." Dudaklarını göğsüne indirdi, dilini şişmiş meme ucunun etrafında döndürdü. "Ya da bu." Parmaklarını kızın bukleleri arasından geçirip altındaki zarif teni okşarken sesi derinleşerek bir iniltiye dönüştü.

Onun dokunuşunun altında inledi, gırtlaktan gelen bir hoş geldin şarkısı. Vücudu onu kabul etmek için çoktan nemlenmiş, güneşin öpücüğü altında açan bir çiçek gibi çiçek açmıştı. Başparmağının ucuyla o kadifemsi taç yapraklarının arasına gizlenmiş gizli tomurcuğun üzerine tatlı çiyini sürdü. Onun için yanıp tutuşmasını, onu içine alıp kendine ait kılacağı o an için acı çekmesini istiyordu.

"Lütfen, Gabriel. . ." Gabriel'e doğru eğildi

Sesi kulağına düzensiz bir fısıltı gibi geliyordu. "Daha fazla bekleyemem."

Kalçaları birbirinden ayrılırken, adamın zonklayan boyunu okşamak için uzandı ve ona hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir davetiye uzattı.

Parmakları onu kadife bir kaburga kemiği gibi sararken, dişlerini ilkel bir coşku dalgasına karşı sıktı. "Madem bu kadar nazikçe sordun."

Adam onun üzerine yuvarlandı. Ereksiyonu, cennetin kapılarında duran nemli bukleleri dürttü.

"Gabriel, sana söylemem gereken bir şey var." Gabriel'in sırtına yapıştı, sesindeki panik belli oluyordu.

Parmak uçları dudaklarını buldu ve onları şefkatli bir okşamayla sakinleştirdi. "Her şey yolunda Samantha. Bilmem gereken başka bir şey yok. Bana karşı tamamen açık sözlü olmadığının farkındayım. Geçmişinden kaçmıyor olsaydın senin gibi bir kadın asla böyle bir göreve talip olmazdı. Ama umurumda değil. Benden önce başka bir erkek olup olmadığı umurumda değil. Bir düzine erkek olsa da umurumda değil. Umurumda olan tek şey şu anda burada, kollarımda olman."

Sözünün eri bir adam olduğunu kanıtlamak için Gabriel kalçalarını geriye çekti ve kendini kadının derinliklerine itti. Akılsız bir zevk sisinin içinden, onun kırık çığlığını duydu, kırılgan ve yeri doldurulamaz bir şeyin vücudunun ısrarlı talebi karşısında yol verdiğini

Ysnxs UntiS Dπwr

sos

hissetti.

Kıpırdamaktan, nefes almaktan korkar bir halde iliklerine kadar ona gömülmüştü. "Samantha?"

"Hmmmm?" diye boğuk bir sesle cevap verdi.

Gabriel, kızın vücudu onu çiğ bir zevk mengenesinde sıkarken bile kendini sabit tutmak için mücadele etti. "Bana söyleyeceğin şey neydi?"

Onun yutkunduğunu duydu. "Bunu daha önce hiç yapmadığımı."

Adam kadının boğazına çöktü ve saygılı bir yemin ısırdı. "Durmamı ister misin?" Gabriel bunu teklif ederken bile durup duramayacağını bilmiyordu.

Başını şiddetle salladı. "Hayır." Parmaklarını adamın saçlarına dolayarak ağzını tekrar dudaklarına götürdü. "Asla."

Dilleri karanlık bir de-ışık dansında birbirine dolanırken, kadın ona doğru eğildi, bu basit hareket onu mest etti. Gabriel her zaman sofistikeliğiyle gurur duymuştu. Hâlâ göğsünü yumruklamak ve zaferle kükremek isteyecek kadar barbar olduğunu öğrenince şok oldu çünkü ona sahip olan ilk erkek, tek erkek kendisiydi. Hareket etmeye başladı, onun acı iniltilerini zevk iniltilerine dönüştürmek için kasıtlı olarak tasarlanmış uzun, derin vuruşlarla içine girip çıkıyordu.

Samantha'nın onunla paylaşmasıyla karanlık artık bir düşman değil, bir sevgiliydi. Her şey doku ve his, sürtünme ve zıtlıktı. Kadın yumuşaktı. Adam sertti. Kadın pürüzsüzdü.

Ysnxs UntiS Dπwr

S0S

Adam sertti. Kadın verdi. Adam aldı.

Gabriel, ona yaşattığı acı için fazladan bir hoşgörüyü hak ettiğine, her şeye değecek bir şeyi hak ettiğine inanarak aralarına uzandı. Diliyle ya da sikiyle tek bir darbeyi bile kaçırmadan, neredeyse onun sonunu getirecek olan boğuk bir çığlıkla etrafını sarana kadar onu nazikçe parmakladı.

Kollarını başının üzerine çekti ve avuç avuca, kalp kalbe gelene kadar parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek şiddetle fısıldadı, "Dayan meleğim. Asla bırakma."

Samantha itaat etti, ince bacaklarını onun etrafına sardı. Artık kendini tutmak, kanını kabile davulları gibi döven ritme direnmek yoktu. Gabriel onu sert, hızlı ve derin bir şekilde, her ikisi de zevkten akıllarını yitirene kadar, o karanlık kendinden geçme ürpertilerinin bir kez daha rahminden dışarı dalgalanmaya başladığını hissedene kadar becerdi.

İçindeki coşku gürleyerek sıcak bir sel halinde dışarı taşarken, Gabriel ağzını onunkinin üzerine kapattı, birbirine karışan çığlıklarının tüm ev halkını ayağa kaldırmasından korkuyordu.

Samantha Gabriel'in kollarında uyandı. Yatak o kadar dardı ki sadece yan yana uzanabilecekleri bir yer vardı ve Samantha'nın sırtı çekmecedeki iki kaşık gibi Gabriel'in göğsüne yaslanmıştı.

Pencereye doğru baktı ve gece gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu, şafağı müjdeleyen tek

Ysnxs UntiS Dııwr yar
bir pembe çizgi bile olmadığını fark edeifek
minnettar oldu. O

Gabriel'in kaslı kolları beline dolanmış, nefesi saçlarını karıştırırken, çıplak kalçaları Gabriel'in kalçalarına sarılmışken sonsuza dek orada yatmaktan memnun olurdu. Gabriel'in kalbinin en tatlı ninnilerle sırtına çarptığını hissedebiliyordu.

Dün gecedен önce, yatak odasında bir erkek ve kadın arasında neler yaşandığına dair belli belirsiz bir fikri vardı. Ama hiçbir şey onu gerçeğe hazırlayamazdı. İlk kez, aldatıcı derecede basit bir hareketin neden kadınları mahvolmaya, erkekleri de her şeyi riske atmaya sürüklediğini anlamıştı. Neden sonelerin yazıldığını, düelloların yapıldığını ve hayatların kaybedildiğini anladı, hepsi de bir erkek ve kadın bir araya geldiğinde, gecenin gölgelerinde tek vücut olarak hareket ettiklerinde yapılan sihir uğruna.

Uyluklarının arasında yeni bir hassasiyet, kalbindekiyle eşleşen yeni bir sızı vardı. Yine de bu tatlı bir acıydı ve Gabriel'i derin bir şekilde yanında tutma mucizesi için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Gabriel sanki onun düşüncelerinin yönünü hissetmiş gibi kıpırdandı. Onu bedeninin daha da derinlerine çekerken kolunu beline doladı.

Bir şey botunun yumuşaklığını dürttü. Sert ve ısrarcı bir şey. Samantha kışına deneysel bir kıpırdanma vermekten kendini alamadı.

Gabriel mırıldanmadan önce uykulu bir homurtu çıkardı-

"Canlı canlı yenmek istemiyorsan ejderhaya yem atma meleğim." Saçlarının dağılmış tutamlarını bir kenara bıraktı ve dudaklarını meleğin ensesine, özlemle titremesine neden olan bir şefkatle değdirdi. "Daha önce sana karşı bu kadar kaba ve açgözlü davranmamalıydım. İyileşmek için zamana ihtiyacın var."

Zamanın sahip olmadığı tek lüks olduğunu bilerek ona doğru eğildi ve poposunun yumuşaklığını onun uyarılmışlığının ağırlığına bastırdı. "Tek ihtiyacım olan sensin."

Gabriel onun kulağına homurdandı. "Adil oynamıyorsun, kadın. Senden asla esirgemeyeceğim tek şeyin bu olduğunu biliyorsun."

Ama onu memnun ederken kendini inkâr edebilirdi. Ellerinden biri sırayla başparmağı ve ön parmağı arasında şişmiş meme uçlarını nazikçe okşarken, diğeri bacaklarının arasına girdi ve orada bulduğu şişmiş eti zarif bir özenle yatıştırdı. Çok geçmeden Samantha nefessiz bir zevk seli içinde eridiğini hissetti. Yüksek sesle ağlamamak için yastığı ısırmak zorunda kaldı.

Ancak o zaman ellerini göğüslerinin yumuşaklığıyla doldurdu ve arkadan içine doğru kaydı. Kadın ona karşı hareket etmekten, onu hareket etmeye zorlamaktan başka bir şey istemiyordu ama adam hem kadını hem de kendini tamamen hareketsiz tuttu, ta ki kadının bedeni onun etrafında nabız gibi atmaya başlayana, ısrarlı ritmi kalbinin ritmini

SOC

Texesn MeGeixss

yankılayana kadar.

"Lütfen..." diye inledi, neredeyse onun kollarında bayılmak üzereydi. "Oh, Gabriel, *lütfe*n ..."

Tutarsız yalvarışları onun için boşa gitmemişti. Hem bu kadar şefkatle hem de bu kadar derinlemesine ırzına geçilebileceğini hiç hayal etmemişti. Adam onunla işini bitirdiğinde, onun vücudunun nerede bittiğini ve kendisinininkinin nerede başladığını söyleyemedi. Sadece kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hissettiğini ve yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını biliyordu.

"Ağlıyorsun," diye suçladı ve onu nazikçe sırtına doğru itti.

Bir hıçkırığı geri çekti. "Hayır, değilim."

Bir parmağını kızın yanağına, sonra da dudaklarına dokundurarak onun yalancı olduğunu kanıtladı. "Her zaman tahmin ettiğim gibi," dedi sertçe. "Artık gerçeği saklamaya çalışmana gerek yok."

Kesik kesik bir nefes alan Samantha gözlerini kırptırarak ona baktı.

Bir elini nazikçe onun gök gürültüsü gibi atan kalbinin üzerine koydu. "Pratik yüzünüzün altında gerçek bir romantiğin duygusal kalbi atıyor. Merak etmeyin, Bayan Wickersham. Sırrınız benimle güvende." Ona doğru baktı, yara izinin kötücül çizgisi onu daha da çapkın biri gibi gösteriyordu. "Tabii ki bunu benim için değerli kıldığınız sürece."

"Buna güvenebilirsiniz lordum." Adamın ağzını kendi ağzına doğru çeken Samantha, yeminini sert bir öpücükle mühürledi.

Samantha son tokayı da saçına geçirerek

SOC

Texes MeGeixss

ensesindeki ağır kütleyi sabitledi. Aynı kahverengi eteği ve seyahat spencer'ını giymişti.

Fairchild Park'a vardığında giydiği kıyafet. Sıradan bir gözlemci için, onun tamamen aynı kadın olduğu anlaşılabilirdi. Böyle bir gözlemci yanaklarındaki pembe tonu, boğazındaki sakal yanığını, sevgilisinin öpücükleriyle şişmiş dudaklarının hassasiyetini fark etmezdi.

Hasır başlığını çekerek yatağa doğru döndü.

Gabriel inci gibi parlayan şafak ışığında yüzüstü uzanmış, heybetli gövdesi yatağın büyük kısmını kaplamıştı. Başını kollarına yaslamıştı, sağ dizi yana doğru eğilmişti ve neredeyse çarşafı zayıf kalçalarından çekip çıkarıyordu. Dökülen gür sarı saçları yüzünü örtüyordu.

Onun altın devi.

Elleri ona son bir kez dokunmak için acıyordu ama onu uyandırma riskini göze alamayacağını biliyordu. Heyecanını bastırmak için boşuna bir çaba harcayarak bir çift siyah eldiven giydi.

Bagajını geride bırakmaktan başka çaresi yoktu. Yarı dolu portmantoyu yatağın altından çoktan çıkarmıştı. Tamamlaması gereken tek bir görev kalmıştı.

Yatağa yaklaştı, her adımı sanki son adımı olacakmış gibi dikkatle atıyordu. Yüzüne sadece birkaç santim mesafede diz çöktüğünde Gabriel kıpırdandı ve uykusunda bir şeyler mırıldandı. Samantha nefesini tuttu, sarsıcı bir an için Gabriel'in gözlerini açacağına, ona bakmak yerine

onun içinden, ruhunun derinliklerine bakacaktı.

Bunun yerine derin bir iç çekti ve ondan uzaklaştı, büyük eli bir şey arıyormuş gibi yuvarlanan yatak örtülerini okşadı.

Elini yatağın altına kaydırarak, bir gece önce dikkatsizce oraya ittiği mektup yığınının yeniden gözden geçirdi. Onları kurdeleleriyle sabitlemeye zaman ayırmadan, bohçayı portmantonun içine soktu, ardından seyahat çantasının mandallarını taktı.

Eteğinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Elini Gabriel'in başının yanındaki yastığa koyarken hafifçe titredi.

Samantha'nın bildiği bir sonraki şey, elinde portmantoyla kapının yanında durduğu oldu.

Gabriel'e son bir kez bakmasına izin verdi. Buraya gelerek günahlarının kefaretinin ödemeyi düşünmüştü ama görünüşe göre bir günahı daha da affedilmez bir başka günahla birleştirmişti. Ama belki de en büyük günahı ona bu kadar derinden aşık olmaktı.

Bakışlarını yataktan ayırarak odadan çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Ysnxs UntiS Dлwr

yar
i3

DChлptex s s d

Sevgili Cecily'm,

*Mektuplarınızı ve geleceğimize dair tüm umutlarımı
kalbimin yanında taşıyorum.*

"Beckwith!"

Fairchild Park'ın koridorlarında kükreyen o tanıdık feryat duyulduğunda, malikânedeki tüm hizmetkârlar irkilerek dikkat kesildi. Sağır edici bir gümbürtü duyulduğunda şaşkın bakışlar tavana yöneldi ve ardından lambri kaplamaların yıldızlarını kabartacak kadar sıcak bir dizi küfür duyuldu. Merdivenlerden inen ayak sesleri duyuldu, ardından tiz bir çığlık ve ardından bir yemin daha geldi. "Şey, eğer altından uzak durursan

Ayaklarımla senin lanet kuyruğuna basmam!"

Sam aceleyle ve akıllıca geri çekilirken ayak tırnakları mermer zeminde şakırdadı.

Beckwith endişeli bir bakışla

Bayan Philpot seslenmeden önce, "Yemek odasımdayım lordum," dedi.

Gabriel, üzerinde sabahlığı ve korkunç bir çatık kaştan başka bir şey olmadan yemek odasının kapısından hışımla içeri girdi. Bastonunu sanki bir silahmış gibi sallıyordu. "Samantha'yı gördün mü? Bu sabah uyandığımda gitmişti."

Birisi skandal yaratan bir nefes verdi. Gabriel yavaşça döndü, belli ki yalnız olmadıklarını çok geç fark etmişti.

Havayı kokladı, burun delikleri alevlendi. "Tek koklayabildiğim pastırma ve taze demlenmiş kahve. Burada başka kim var?"

"Ah, pek kimse yok aslında," diye kekeledi Beck. "Sadece Bayan Philpot. Elsie. Annen. Baban. Ve, um"-boğazını beceriksizce temizledi-"kız kardeşlerin."

"Ne? Bekçi Willie yok mu? Sorun nedir? Kahvaltıda ev halkının geri kalanına katılacak kadar uzun süre avlanmaktan kendini alamadı mı?" Gabriel başını salladı. "Ah, boş ver. Benim için önemli olan tek kişi Samantha. Onu gördün mü?"

Beckwith kaşlarını çatı. "Şimdi siz söyleyince, öyle olduğunu sanmıyorum. Bu beni şaşırttı, çünkü saat neredeyse on ve Bayan Wicker- sham genellikle çok çalışkandır. Kendini işine oldukça adamıştır."

Gabriel'e yukarıdan ve aşağıdan bakarak

ayaklarını taranmamış saçlarına doğru uzatınca babası kıkırdadı. "Öyle diyebilirim."

Eugenia, Valerie ve Honoria kıkırdamaya başladılar.

"Kızlar!" diye tersledi anneleri, onlara ters ters bakarak. "Masadan kalkabilirsiniz. Derhal bizi terk edin."

Hayal kırıklığına uğramış kızlar sandalyelerinden sıvışmaya başlarken Gabriel, "Bırakın kalsınlar. Onlar artık çocuk değiller. Ne zaman bir aile dramı yaşansa onları kreşe göndermekten vazgeçmenin zamanı geldi."

"Gördün mü?" Honoria fısıldayarak Valerie'nin kaburgalarını dürttü ve koltuklarına geri oturdular. "Sana onun dünyadaki en iyi ağabey olduğunu söylemiştim."

Bayan Philpot, "Gidip Bayan Wickersham'ı bulabilecek miyim bir bakayım, lordum," dedi. "Belki diğer hizmetkârlardan biri onu görmüştür."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Gabriel.

Kadın odadan çıkarken Marki sandalyesinde arkasına yaslandı ve hüzünlü bir iç çekişle ellerini geniş karnının üzerinde birleştirdi. "Gabriel'den sadece birkaç yaş daha genç olduğum zamanları hatırlıyorum. Küçük, çekici bir hizmetçi vardı-"

"Theodore!" Karısı fesleğen bakışlarını ona çevirdi.

Elini okşamak için uzandı. "Bu seninle tanışmadan çok önceydi, sevgilim. Gözlerimi diktiğimde

bir daha asla yoldan çıkmadılar. Tüm söylemeye çalıştığım, bunun en iyi insanların bile başına gelebileceğiydi. Yardımla oyalanmakta kesinlikle utanılacak bir şey yok."

Gabriel babasının üzerine yürüdü. "Samantha ile oyalanmayacağım! Onu seviyorum ve onu karım yapmaya niyetliyim."

Hem babası hem de annesi nefes nefese kaldı.

"Hartshorn'u getireyim mi?" Eugenia fısıldadı. "Annem bayılacak gibi görünüyor."

"Halktan biri mi?" Valerie'nin sesinde korku dalgaları belirdi. "Halktan biriyle mi evleneceksin?" "Sizi temin ederim ki, halktan biriyle evlen-

Gabriel, "Bayan Wickersham hakkında bir şeyler duymak istiyorum," dedi. "Bence bu benim için en romantik şey.

hiç duymadım!" Honoria kahverengi gözleri parlayarak haykırdı. "Beyaz atına atlayıp onu kibar bir yoksulluk hayatından kurtarmaya geldiğini görür gibiyim."

Gabriel homurdandı. "Buralarda kurtarıcılık yapan biri varsa, o da odur."

"Şimdi, oğlum," dedi babası, "acele ya da aceleci kararlar vermene gerek yok. Görme yetinin sana geri verileceğini daha dün gece öğrendin. Duygularına nasıl yenik düşmüş olabileceğini anlayabiliyorum. Kendini bu ... bu ... kollarına bırakmış olabilirsin."

"Evet?" Gabriel, onu hiç kimsenin görmediği kadar tehlikeli görünüyordu.

"Büyüleyici bir kız," diye bitirdi babası parlak bir sesle. "Ama bu, uygun olmayan bir aday ile evlilik için acele etmen gerektiği anlamına gelmiyor. Gözlerin tekrar görmeye başladığında ve Lon- don'a döndüğünde, ona şehirdeki evine yakın bir yerde rahat bir daire kiralayabilirsin, istersen onu metresin olarak ayarlayabilirsin."

Gabriel'in yüzü karardı ama cevap veremeden Bayan Philpot telaşla yemek odasına geri döndü. "Üzgünüm lordum ama hiçbir yerde izini bulamıyorum. Kimse onu görmemiş. Ama odasında bu notu buldum." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü ve herkes başka ne bulduğunu merak ediyordu. "Yastığının üzerinde."

Gabriel el yordamıyla en yakındaki boş sandalyeye uzanarak, "Oku," diye emretti.

O yere çökerken Bayan Philpot notu Beckwith'e uzattı.

Kâhya isteksizce düz kâğıdı açtı, tombul elleri hafifçe titriyordu. " 'Sevgili Lord Sheffield,' " diye okudu, " 'Size her zaman bana artık ihtiyaç duymayacağınız bir günün geleceğini söyledim. Her ne kadar onurlu bir adam olduğunuzu bilsem de, sıcak bir ortamda verdiğiniz sözleri yerine getirmenizi asla beklemezdim. ' " Beckwith duraksadı ve Gabriel'in ailesine kederli bir bakış fırlattı.

"Devam et," dedi Gabriel, kendi gözleri de karanlık ve düzdü.

"Senden asla baloyu onurlandırmanı

Ysnxs UntiS Dπwr
beklemezdim.

ss€

Tutkunun ateşiyile yapılan hatalar. Bu ateşler çok parlak yanar, görebilmesi gerekenleri bile kör eder. Yakında görüşünü ve hayatını geri kazanacaksın. Benim parçası olamayacağım bir hayat. Benim hakkımda çok acımasız düşünmemen için sana yalvarıyorum. Belki kalbinin küçük bir köşesinde beni sevgiyle hatırlayabilirsin, çünkü ben hep senin Samantha.' "

Beckwith notu katlarken Bayan Philpot ona doğru yaklaştı, titreyen parmakları Beckwith'in kolunu yokluyordu. Honoria'nın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ve Eugenia bile peçetesiyle burnunun ucunu silmek zorunda kalmıştı.

"Haklıydın, değil mi?" dedi annesi usulca, çay fincanını masanın üzerine koyarak. "Çok sıra dışı bir kızdı."

Babası iç çekti. "Üzgünüm delikanlı, ama en iyisinin bu olduğunu biliyor olmalısın."

Gabriel tek kelime etmeden ayağa kalktı ve bastonunu önüne katarak kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babası, açıkça şaşkıncı.

Dönüp hepsine baktı, yüzü kararlılıkla gerilmişti. "Onu bulacağım, işte oraya gidiyorum."

Babası annesiyle sıkıntılı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra hepsinin aklındaki en önemli soruyu sordu. "Peki ya bulunmak istemiyorsa?"

Samantha kapıyı arkasından kapatma zahmetine katlanmadan büyük Tudor kulübesinin çatı katındaki yatak odasına girdi. Hava küflü olmasına ve geniş odayı gölgeler kaplamasına rağmen, perdeleri geri çekmeye ve tirizli pencereleri açmaya dayanabileceğini sanmıyordu. Sabah güneşi sadece gözlerini acıtacaktı.

Portmantoyu yatağın üzerine koydu, omuzları yorgunluktan çökmüştü. Birkaç uykusuz ve kalabalık araba yolculuğundan sonra, sanki birkaç iç çamaşırı, bir paket eski mektup ve ince bir şiir kitabı yerine kayalarla doluymuş gibi hissetti. Mektuplar olmasaydı, o sabah köyden çıktığı uzun yürüyüş sırasında onu en yakın hendeğe atmak isteyebilirdi. Yol boyunca sıralanan çitlerde yuva yapan kuşların neşeli cıvıltıları onunla sadece alay ediyor gibiydi.

Üzerinde hâlâ, üç gün önce Fairchild Park'tan şafak vakti sıvışırken giydiği sıkıcı kahverengi giysiler vardı. Eteğinin kenarları toz içindeydi ve Hornsey'den Güney Mims'e kadar olan sarsıntılı yolculuk sırasında bir kadının bebeğinin üzerine tükürdüğü kurumuş bir süt lekesi vardı.

Samantha bu tür aşağılamalardan rahatsız olması gerektiğini biliyordu, ama merhametli bir uyuşukluk vardı.

ruhunun üzerine çökmüştü. Bir daha bir şey hissedip hissetmeyeceğini merak etse de, Gabriel'i yatağında uyurken bıraktığında kalbine saplanan keder yerine hissizliğin tercih edilebilir olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Tuvalet masasının önündeki tabureye çöktü. Bu odadan bir kız olarak çıkmıştı ama aynanın gölgesinden ona bakan bir kadındı. Yüzündeki kasvetli ifadeden, gözlerinin mutlulukla ışıldadığı ya da yanaklarının bir zamanlar muzip bir gülümsemeyle çukurlaştığı asla tahmin edilemezdi.

Kolları yorgunluktan ağrıyordu, onları kaldırdı ve tokaları saçlarından teker teker çekmeye başladı. Gevşek kütle omuzlarının etrafında yuvarlanmaya başladı. Uykulu gözlerle kendine baktı, gözleri bir yaz gökyüzünün altındaki deniz rengindeydi.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu - annesinin ayak sesleri, o kadar hızlı ve tanıdık ki Samantha, annesinin ne kadar keskin olursa olsun herhangi bir kalp ağrısını hızlı bir kucaklama ve bir fincan sıcak çay ile yatıştırabileceği zamanlar için beklenmedik bir nostalji dalgası hissetti.

"İnsan," diye mırıldandı annesi merdivenleri tırıs tırıs çıkarken, "annesini varlıklı bir arkadaşıyla yurtdışı seyahatine çıkmasına izin verdiğinde, en azından annesine hâlâ hayatta olduğunu ve pis bir Fransız zindanında yatmadığını bildirmek için bir mektup gönderecek kadar minnettar olabileceğini

düşünürdü.

Nerede? Biri döndüğünü haber vermek yerine sıradan bir hırsız gibi gizlice eve girmemeli. Kız kardeşin olmasaydı evde olduğunu asla bilemezdim-"

Samantha taburenin üzerinde döndü.

Annesi kapının girişinde duruyordu. Bir elini kalbine götürdü, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Yüce Tanrım, Cecily! O güzelim saçlarına ne yaptın böyle?"

DChıptex s c d

Sevgili Lord Sheffield,

Delice ayaklarımın altındaki tozdan başka bir şey olmadığını iddia ediyorsun, yine de benim için bir gece gökyüzüne serpilmiş yıldız tozusun, sonsuza dek rüyalarımda, ama ulaşamayacağım . . .

"Öylece ortadan kaybolmuş olamaz. Bu mümkün değil!"

"Kimse öyle düşünmez, lordum. Ama öyle görünüyor ki tam olarak böyle oldu. Arabası o öğleden sonra Londra'ya ulaştığında, Bayan Wickersham'ın izi tamamen kayboldu. Adamlarım iki aydan fazla bir süredir onu arıyor ve tek bir izine bile rastlayamadılar. Sanki hiç var olmamış gibi."

"Oh, o vardı, tamam." Gabriel bir an için gözlerini kapadı, Samantha'nın kollarında sıcak ve yumuşak olduğunu, hayatında dokunduğu her şeyden daha gerçek olduğunu hatırladı.

Ya bir ömrümüz olmasaydı? Ya sadece bu ana sahip olsaydık?

Kızın kollarından kayıp gitmesine izin verecek kadar aptal olduğundan beri kızın gizemli sorusu aklından çıkmıyordu. Ve yatağından.

Gözlerini açarak masasının diğer tarafında oturan ufak tefek, dap- per adamı inceledi.

Gözlerindeki buğu her geçen gün biraz daha soluyordu. Çok geçmeden dışarı çıkıp Samantha için sokakları kendisi tarayabilecekti. O zamana kadar bu adama güvenmekten başka çaresi yoktu. Danville Steerforth uzun süredir Bow Sokağı'nda çalışan yarım düzine adamdan biriydi. O ve onun gösterişli kırmızı yelekli ve parlak mavi ceketli dedektifleri, hem yetenekleri hem de sağduyuları nedeniyle çok tavsiye edilmişlerdi. Adam Gabriel'in yara izinden etkilenmiş gibi bile görünmüyordu. Muhtemelen meslek hayatında çok daha kötülerini görmüştü.

iş.

Steerforth karamel kahverengi bıyığını burarak, "Chelsea'de kapı kapı dolaşarak yaptığımız aramadan bir şey çıkmadı," dedi. "Nereden gelmiş olabileceğine dair başka ipucu bırakmadığından emin misiniz? Nereye gitmiş olabilir?" Gabriel başparmağını pirinç saplı mektup açacağıının bıçağında gezdirerek başını salladı. "Yatak odasında bıraktığı sandığın her santimini defalarca aradım. Sıradan birkaç giysi ve bir çanta dışında hiçbir şey bulamadım.

€cc

Texesll MeGeixss

limon mine çiçeği şişesi."

Gardırobu açtığında onun hediyelerini geride bıraktığını fark ettiği anı paylaşmadı. Hediyeleri o ana kadar hiç görmemişti. Elbisenin narin muslinini, kaşmir şalı, sadece dans etmek için uygun olan anlamsız pembe terlikleri nazikçe parmaklarken, "Barbara Allen" şarkısının hüznünlü tınıları hafızasında yankılanmıştı. Ayrıca, Barbara'nın parfümünün tanıdık kokusunun, özlemle kıvranarak odadan sendeleyerek çıkmasına neden olduğunu da fark etmemişti.

"Peki ya referans mektupları? Onlar ortaya çıktı mı?"

"Korkarım ki hayır. Görünüşe göre adamım o mektupları işe alındığı gün ona iade etmiş."

Steerforth içini çekti. "Bu çok talihsiz bir durum. Tek bir isim bile bize takip edebileceğimiz bir iz verebilirdi."

Gabriel hafızasını yokladı. Aklının bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyordu, tam olarak kavrayamadığı çılgınca bir ayrıntı. "Paylaştığımız ilk yemek sırasında bir aile için çalıştığından bahsetmişti. Caruthers mı? Carmichael?" Parmaklarını şıklattı. "Carstairs! İşte buydu! Bana iki yıl boyunca bir Lord ve Leydi Carstairs'e mürebbiyelik yaptığını söyledi."

Steerforth ayağa kalktı ve ona bakarak gülümsedi. "Mükemmel, lordum! Aile ile hemen bir görüşme ayarlayacağım."

"Bekle," diye emretti Gabriel, adam giderken-

bastonunu ve şapkasını aldı. Görüşü her geçen gün biraz daha keskinle irken, malik nenin etrafında öylece oturup yabancılarn Samantha'yı aramasına izin verme düşüncesine dayanamıyordu. "Belki de bu g r   meyi kendim yapsam daha iyi olur."

Steerforth hafiyeli inin gasp edilmesinden dolayı hayal kırıklığına u radıysa da bunu iyi sakladı. "Nasıl isterseniz. Takip edebileceğimiz herhangi bir ipucu bulursanız, hemen benimle temasa geçin."

Gabriel, "Bundan emin olabilirsiniz," diyerek onu temin etti.

Steerforth kapıda duraksadı, fötr şapkasını ellerinin arasında evirip çevirdi. "Yersiz konu uyorsam beni ba ı layın Lord Sheffield, ama bu kadını bulmak için neden bu kadar çaresiz olduğunuzu bana hiç söylemediniz. Sizin yanınızdayken sizi soydu mu? Yeri doldurulamaz bir şey mi çaldı?"

"Evet,  yle Bay Steerforth." Adamın sempatik gözlerine bakarken Gabriel'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Kalbim."

Cecily Samantha March, Carstairs Malik nesi'nin kaldırım ta lı terasında oturmuş, en yakın arkadaşı ve sır ortağı, Lord ve Leydi Carstairs'in biricik kızları Estelle ile çay içiyordu. Ilık Haziran güneşi yüzünü ok arken, ılık bir esinti bal sarısı buklelerden oluşan kısa ba lı ını karı tırıyordu.

İki ay boyunca saçlarını mineral yağla yıkamıştı ama annesinin üzüntüsüne rağmen hala saçlarını bu yağdan tamamen arındıramamıştı.

kınınan neden olduğu renk tonu. Samantha Wickersham'ın aynadan kendisine bakmasına daha fazla katlanamayacağına karar veren Cecily, sonunda bir öfke nöbetiyle saçlarının büyük bir kısmını kestirmişti. Estelle ona Londra'da bukleli saçların moda olduğunu söylemişti. Cecily bu saçların kendisine yakıştığını, onu daha olgun, bir zamanlar olduğu gibi aptal bir kız gibi göstermediğini düşünüyordu.

Tabii ki annesi Cecily'nin yaptıklarını görünce ağlamış, babası da neredeyse gözyaşlarına boğulacak gibi olmuştu. Ama ikisinin de onu azarlayacak cesareti yoktu. Annesi sadece hizmetçilerden birine d ş en bukleleri s p rmesini ve ateşe atmasını emretmişti. Cecily oturup onların yanışını izlemişti.

"Ailen neden burada bu kadar çok vakit geçirdiğini merak etmeye başladı mı?" Estelle masadaki çay tepsisinden bir çörek alarak sordu.

"Eminim benden kurtulduklarına seviniyorlardır. Korkarım bu günlerde pek iyi bir arkadaş değilim."

"Saçmalama. Sen her zaman harika bir arkadaş oldun. Kırık bir kalple  zg n  zg n dolaşırken bile." Estelle hamur işinin katlarına kaymak sürüp ağzına attı.

En azından Estelle'le birlikteyken Cecily her şey olması gerektiği gibiymiş gibi davranmak zorunda kalmıyordu. Kardeşlerinin şakalarına

g lmek ve ablasının son dikiş projesiyle ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda değildi. Kız kardeşine güven vermek zorunda değildi.

Annesine sabahın erken saatlerine kadar odasında kitap okumaktan ya da babasının  aşk n bak   larından kaçmaktan gayet memnun olduğunu söyledi. Aralarındaki endişeli bak   lardan pek de inandırıcı bir performans sergilemedi ini anlayabiliyordu. Çocukken kardeşleriyle birlikte anne babaları için sahneledikleri amatör tiyatrolar sırasında oyunculuk becerilerini geli tirmi ti ama Gabriel'in hemşiresi rolünü bıraktığı gün bu beceriler onu terk etmiş gibi görünüyordu.

Estelle a zının kenarından bir parça krema yaladı. "Baharın yarısını ailemle birlikte İtalya'yı gezerek geçirmemiz gerekirken birbirimizle bu kadar çok vakit ge irmemizin ailen tarafından tuhaf kar ılanmasından korkuyordum."

"    !" Cecily, Estelle'i masanın altından d rtterek, Lord ve Leydi Carstairs'in salonun yüksek, kemerli pencerelerinin hemen arkasında oturup çaylarını yudumladıklarını hatırlattı.

Kıvrak zekâsı, siyah bukleleri ve dans eden koyu renk gözleriyle Estelle, Cecily'nin böylesine riskli bir planı gerçekleştirmesine yardımcı olması için g venebilece i tek arkada ıydı. Ama sa duyu hiçbir zaman onun güçlü özelliklerinden biri olmamıştı.

"Eve sen ve ailen dönmeden sadece birkaç gün önce dönmüş olmam büyük şans," diye mırıldandı Cecily, Estelle'in ipucunu alıp kendi sesini al altmasını umarak.

Estelle daha yakına eğildi. "Napolyon denen alçak tüm İngiltere'yi abluka altına almakla tehdit ettiği için fazla seçeneğimiz yoktu. Annem İtalya'da sıkışıp kalmamızı ve tüm sezonu kaçırmamızı istemedi. Tazılarına benden daha çok değer verecek olan kibirli bir İngiliz vikontu yerine, tutkulu ama beş parasız bir İtalyan kontunun gözüne girmemden korkuyordu."

Cecily başını salladı. "Bu sadece o küçük zorbadan daha fazla nefret etmeme neden oluyor. Ya ailen benden * nce* eve dönseydi? Ailem endişeden çılgına dönerdi. Ailelerimiz aynı sosyal çevrelerde dolaşmadığı için minnettarım. Yolculuğumuzla ilgili notları karşılaştırmaya çalışsalar mı yaşanacak felaketi hayal edebiliyorum."

"İngiliz topraklarına ayak basar basmaz Fairchild Park'a haber g ndereceğime söz vermiştim, değıl mi? Bu sana yeni bir bahane bulman için bolca zaman verirdi."

"Ne gibi?" Cecily  ayından bir yudum alarak sordu. "Belki de anneme bir not g ndermeliydim - 'çok  zg n m anne, ama *tonun* en kötü şöhretli hovardalarından biri olan k r bir konta hemşire olarak hizmetlerimi sunmak için kaçtım. "

"*Eski bir  apkın,*" diye hatırlattı Estelle ona, zarif ve koyu renk bir kaşını kaldırarak. "İlk tanıştığınızda kadınları baştan çıkarmaya ve kalp kırmaya yemin etmemiş miydi?"

" yle iddia etti. Ve eğer ben böyle bir kal-

alçak bir aptal olsaydı, ona inanırdım. Bunun yerine, sırf aşkıma layık olduğunu kanıtlayabilmek için kaçıp Kraliyet Donanması'na katılması için ona meydan okudum." Saf ve bencil bir  ocuk olduğu için midesi bulanarak ba ını iki yana salladı. "İstediği zaman onunla Gretna Green'e ka mı  olsaydım, asla yaralanmaz, gözlerini kaybetmezdi."

"Ve sen asla Fairchild Park'a gitmezdin."

"O evde yaralı bir hayvan gibi tek başına yaşadığına dair söylentileri duyduğumda, ona yardım edebileceğimi düşündüm," dedi Cecily yumuşak bir sesle, bir çift tavus ku unun yemyeşil çimenlerin üzerinde s z l   n  izlerken.

"Yaptın mı?"

 n kapının çekicinin çıkardığı gıcirtıyla cevap vermekten kurtuldu. Estelle'e kaşlarını çatarak baktı. "Annenle baban birini mi bekliyor?"

"Senden başka hiç kimse." Estelle ikinci g ne ine gözlerini kırpı tırdı. "Sürpriz bir ziyaretçi için günün garip bir zamanı, değil mi?"

İkisi de u ağın "Sheffield Kontu" dediğini duymak için tam zamanında ba larını salona doğru eğdiler.

Cecily yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. İlk i g d   masanın altına eğilmek olsa da, Estelle onu bileğinden tutup  ı man Rodoslu'nun arkasına  ekmeseydi muhtemelen

şoktan felç geçirecekti.

Pencerelerden birinin hemen dışındaki kaldırım taşlarında bir çatlaktan büyüyen dendron çalısı.

"Onun burada ne işi var?" Estelle tısladı.

Cecily başını çılgınca salladı, sanki kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. "Bilmiyorum!"

Çalıların arkasına çömelmişler, tanıştırmalar yapılırken ve ricalar değiş tokuş edilirken nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

"Umarım rahatsız ettiğim için beni bağışlıyorsunuz." Gabriel'in derin, dumanlı sesi, Cecily'nin teninde özlem dolu bir ürperti yaratarak dışarı süzüldü. Tek yapması gereken gözlerini kapatmaktı ve Gabriel arkasında, üstünde, içindeydi.

"Saçmalama!" Estelle'in annesi onu azarladı. "Böylesine ünlü bir kahramanla tanışmaktan büyük onur duyuyoruz. Tüm Londra sizin şaşırtıcı iyileşmenizle ilgili haberlerle çalkalanıyor. Görme yetinizi tamamen geri kazandığınız doğru mu?"

"Alacakaranlık ilk çıktığında hala biraz zorlanıyorum, ancak o gölgelerde gezinmek her geçen gün daha da kolaylaşıyor. Doktorum zihnimin gözlerimin kaydettiği ilerlemeyi yakalamasının biraz zaman aldığını düşünüyor."

Cecily kendi gözlerini kapattı, gökyüzüne doğru kısa ama ateşli bir şükran duası etmekten kendini alamadı.

"Bugün buraya kendim hakkında konuşmak için gelmedim," diyordu Gabriel. "Yardım

Ysnxs UntiS Dlwı
edebileceğinizi umuyordum.

€c3

Kişisel bir meselem var. Yakın zamanda benim yanımda çalışmış ve bir zamanlar da sizin yanınızda çalışmış olan bir kadını arıyorum: Bayan Samantha Wickersham."

"Seni arıyor!" Estelle fısıldayarak Cecily'nin kaburgalarına homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde vurdu.

"Hayır, aramıyor," diye cevap verdi suratsızca. "*Onu* arıyor. Hatırlamıyor musun? Ona ailenizden bir referans mektubu vermemiz sizin fikrinizdi. Babanın imzasını taklit eden sendin."

"Ama onlarla temas kurmaya çalıştığında hâlâ Roma'da olacaklarını düşündük."

"Bil bakalım ne oldu? Öyle değiller."

"Samantha Wickersham?" Lord Carstairs öyle diyordu. "Adını hatırlamıyorum. Bir çeşit ev kadını mıydı?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Gabriel. "Ona verdiğiniz referans mektubuna göre, çocuklarınızın mürebbiyesiymiş. İki yıl boyunca."

Leydi Carstairs'in sesi kocasından daha da şaşkındı. "Onu ya da böyle bir mektubu hatırlamıyorum. Bu birkaç yıl önceydi, ama eminim ismi hâlâ hatırlıyor olurdum."

Gabriel, "İşe girişi oldukça yeni olmalı," dedi, sesindeki temkinlilik giderek artıyordu.

"Bayan Wickersham genç bir kadındı, muhtemelen beş yirmiden daha yaşlı değildi."

"İşte bu kadar! Bu oldukça imkânsız. Oğlumuz Edmund şu anda Cambridge'de,

Bir dakika. Estelle, sevgilim," diye seslendi annesi açık pencerelele doğru, "hala dışarıda mısınız?"

Estelle Cecily'ye panikle mi  bir bakış attı.

"*Git!*" Cecily onu çılgınca itti. "Onlar seni aramaya gelmeden önce."

Estelle  alıların arkasından sendeleyerek  ıktı. Eteğinin beyaz tülbentini düzeltti ve Cecily'ye son bir kez deh etle baktıktan sonra ne eyle seslendi: "Evet anne. Buradayım."

Estelle evin içinde kaybolurken Cecily  alıların arasından sürünerek geçti ve sırtını pencerenin altındaki tuğla duvara dayayarak oturdu. Gabriel'e tek bir bakış atma isteğiyle savaşarak gözlerini kapattı. Ona hem bu kadar yakın hem de bir dünya uzakta olmak işkence gibiydi.

"Bu bizim Estelle'imiz," diyordu Lord Carstairs, sesindeki gurur açıkça belli oluyordu. "Gördüğünüz gibi, birkaç yıl önce bir hükümdara olan ihtiya ını geride bıraktı."

" ocuk odasını kendi bebekleriyle doldurmaya ba lamak için m kemmek bir yaşta," diye ekledi karısı gergin bir titremeye. "Tabii ona uygun bir koca bulduktan sonra."

Cecily iniltisini bastırarak ba ının arkasını tuğlalara vurdu. Tam da i lerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, Leydi Carstairs en yakın arkadaşını sevebileceği tek adamla evlendirmeye çalışıyordu.

Gabriel bir selam mırıldanırken, kadın

Estelle'in elinin üzerine eğildiğini hayal etmeye, o zeki dudaklarının elin karlı yumuşaklığına değdiğini hayal etmemeye çalıştı. Cecily'nin aksine Estelle güneşe nadiren eldivensiz ve şapkasız çıkıyordu.

"Peki küçük arkadaşın nerede?" Leydi Carstairs sordu. "Siz ikiniz çay içmiyor muydunuz?"

Cecily'nin gözleri büyüdü. Adının en ufak bir fısıltısında yalancı ve sahtekâr olduğu ortaya çıkacaktı.

"Lord Sheffield'la birlikte çay içmememiz için hiçbir neden yok," diye gürledi Estelle'in babası. "Neden gidip Bayan'ı getirmiyorsun-"

Estelle şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. Cecily rahatlayarak duvara yaslandı. Birkaç kez endişeli mırıldanmalar ve sırtına vurulan tokatlardan sonra Estelle boğuk bir sesle, "Çok üzgünüm! Çörek yanlış yere düşmüş olmalı."

Gabriel, "Ama çöreğiniz yoktu," diye işaret etti.

"Daha önce yaptım," diye cevap verdi, sesindeki kış notası ona karşı çıkma cesareti veriyordu. "Ve korkarım arkadaşımı affetmeniz gerekecek. O çok utangaçtır. Ön zilin çaldığını duyunca bir tavşan gibi kaçtı."

Gabriel ona, "Sorun değil," diye güvence verdi. "Daha fazla tanışma için gerçekten zamanım yok. Misafirperverliğiniz için teşekkür etsem de, korkarım çay davetinizi geri çevirmek zorundayım."

"Daha fazla yardımcı olamadığımız için

Ysnxs UntiS Dııwr

€ss

üzgünüm,

Sheffield," dedi Lord Carstairs, sandalyesi gıcırdayarak kalkarken. "Görünüşe göre vicdansız bir karakterin kurbanı olmuşsunuz. Eğer bu sahte mektup hala elinizdeyse, derhal yetkililere teslim etmenizi tavsiye ederim. Belki onlar bu kadını bulup adalete teslim edebilirler."

"Yetkilileri çağırmaya gerek yok." Gabriell'in sesindeki kararlılık Cecily'nin omurgasında bir ürperti yarattı. "Eğer dışarıda bir yerdeyse, onu bulacağım."

Gabriel gittikten kısa bir süre sonra Estelle evden çıktığında Cecily küçük ördek havuzuna bakan tepede oturuyordu. Bir anne ördek göletin dingin yüzeyinde süzülüyor, yedi küçük kahverengi ve yeşil tüy parçası peşinden süzülüyordu.

Estelle yanındaki çimenlere uzanıp eteklerini zarif bir çan şeklinde düzenlerken, "Referanslar konusunda blöfümü göreceği hiç aklıma gelmezdi," diye itiraf etti. "Onları hiç görmedi bile." Acı dolu bakışlarını Estelle'e çevirdi. "Neden hâlâ beni aradığını anlamıyorum, onu! Görme yetisini yeniden kazanır kazanmaz, biz tanışmadan önceki hayatına geri döneceğini düşünmüştüm."

"Ne zaman?" Estelle nazıkçe sordu.

Cecily bir dizini göğsüne bastırdı, sormayacağına dair kendine söz verdiği soruyu daha fazla bastıramadı. "Nasıl görünüyordu?"

"Oldukça şahane, itiraf etmeliyim. Her zaman onun cazibesini abarttığını düşünmüşümdür -aşktan ve tüm o çürümüşlükten kör olmuş- ama söylemeliyim ki o oldukça muhteşem bir erkeklik örneği. Ve yara izine bayıldım! Ona bir gizem havası katıyor." Estelle zevkten titredi. "Seni omzuna alıp götürebilecek ve hayatının son anına kadar ırzına geçebilecek bir korsana benziyor."

Cecily yüzünü çevirdi ama Es- telle onun yanaklarının kızardığını görmeden önce değil.

"Neden, Cecily Samantha March, sır sakladığın tek kişi o değil, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sanırım biliyorsun! Bu doğru mu? Siz ikiniz . . ." Estelle omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak sesini fısıltıya indirdi. "*Sevgili miydiniz?*"

"Sadece bir gece," diye itiraf etti

Cecily. "Sadece bir kez mi?"

Cecily her sözcüğü özenle telaffuz ederek, "Hayır, *sadece bir gece*," diye tekrarladı.

Estelle hem sevinmiş hem de dehşete düşmüş görünerek nefesini tuttu. "*Bunu yaptığına inanamıyorum. Hem de onunla! Sen çok ilerici birisin, biliyorsun. Çoğu kadın sevgili edinmek için evlenene kadar bekler.*" Daha yakına eğildi, eliyle kendini yelpazeledi. "Sadece sormak zorundayım. Göründüğü kadar *başarılı mı?*"

Gabriel'in *başarıları* hafızasında canlanırken Cecily gözlerini kapattı,

damarlarında eriyen sıcak bir arzu dalgası gönderdi. "Daha  ok."

"Aman Tanrım!" Estelle çimenlerin üzerine yı ıldı, kollarını sahte bir baygınlıkla iki yana açtı. Ama aynı hızla doğruldu ve Cecily'nin ince bedenine sıkıntılı bir bakış fırlattı. "Yüce Tanrım, hamile değilsin, değil mi?"

"Keşke  yle olsaydım!" İtiraf Cecily'nin a zından ansızın döküldü. "Bu benim ne kadar korkunç bir insan olduğumu kanıtlamıyor mu? Ailemin kalbini kırmaya, toplumun kınamasına maruz kalmaya ve her şeyi riske atmaya hazırım, eğer ondan her zaman yanımda taşıyabilece im küçük bir parçaya sahip olabilseydim." Yüzünü dizine gömdü, arkadaşının acıyan bakışlarının a ırlı ına daha fazla dayanamadı.

Estelle onun saçlarını ok adı. " ok geç değil, biliyorsun. Neden ona gitmiyorsun? Ona gerçeği anlatmıyorsun? Affetmesi için yalvarmıyorsun?"

"Nasıl yapabildim?" Başını kaldırdı, g zya larının bu usu arasından Estelle'e baktı. "Ne yaptığımı anlamıyor musun? Neredeyse onu  ld r yordum. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettim. Sonra da bu günahların kefareтини ödemek için kandırıp evine girdim ve hem anılarıyla hem de sevgisiyle oynadım." Bo azından sert bir hıçkırık koptu. "Bunun için beni nasıl affedebilirdi? Bana nefretten başka bir şeyle nasıl bakabilirdi?"

Estelle, tuttuğu gözyaşlarını dökebilmesi için

Ysnxs UntiS Dııwr

€st

onu nazikçe kollarının arasına aldığında bile

Esc

Texesll MeGeixss

Cecily'nin aklına korkunç bir düşünce daha geldi. Gabriel artık Saman'ın kendisine yalan söylediğini bildiğine göre, onun kollarında geçirdiği gecenin de bir yalandan ibaret olup olmadığını merak etmeye başlaması ne kadar sürerdi?

DChłptex ss d

Sevgili Cecily'm,

*Dudaklarından çıkacak tek bir kelimeyle seni
asla bırakmam.*

Yabancı, kalabalık Londra sokaklarında ilerliyordu, yüz ifadesi o kadar yasaklayıcı ve uzun adımları o kadar kararlıydı ki dilenciler ve kesiciler bile yolundan çekilmek için koşuşturuyordu. Yün paltosunun omuzlarını kesen acı Ekim rüzgârından, uzun kunduz şapkasının kıvrık siperliğinden damlayan soğuk yağmur damlacıklarından habersiz görünüyordu.

Yoldan geçenlerin çocuklarına daha sıkı sarılmalarına ve onun yolundan çekilmelerine neden olan şey yüzündeki sivri yara izi değildi. Gözlerindeki bakıştı. Yakıcı bakışları yanından geçen her yüzü tarıyor, dokunduğu herkeste bir ürperti uyandırıyor.

Bu ironi Gabriel için boşa gitmemişti.

Esc

Texesll MeGeixss

Sonunda görebiliyordu, ama tek bir görüşten mahrum bırakılmıştı.

en çok arzuladığı Şeydi. Her gün doğumu, pembeleri ve altınları ne kadar nefes kesici olursa olsun, sadece önündeki karanlık yolu aydınlatıyordu. Her gün batımı, gelecek uzun ve yalnız gecenin habercisiydi.

Gölgelerin her geçen gün daha da erken çöktüğünün farkında olarak, alaca karanlıkta ilerledi. Yıl yaŐlanıyordu ve o da yaŐlanıyordu. Yakında yanaklarını ıslatacak yağmur değil, kar yağacaktı.

Gabriel'in Samantha'yı aramaya devam etmeleri için verdiği cömert avansa rağmen, Steer- forth ve KoŐucuları yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmışlardı. Ondan sonra Gabriel sokaklara düşmüş, her gece Grosvenor Meydanı'ndaki evine ancak bir adım daha atamayacak kadar  Ő y p bitkin düştükten sonra dönmüştü. Londra'daki bütün hastaneleri ziyaret etmişti ama kimse yaralı asker ve denizcilerle ilgilenen Wickersham adındaki eski m rebbiyeyi hatırlamıyordu.

Samantha'yı bulamamaktan daha büyük tek bir korkusu vardı - ya bulduğunda onu tanıyamazsa?

Arayışının ilk ayında Beckwith'i de yanında sürüklemiŐti. Utangaç uşak, bakımsız bir meyhanenin köşesine büzülmüş ya da Covent Garden'daki sokak satıcılarını sorgularken de aynı derecede sefil görünüyordu. Gabriel sonunda ona acımıŐ ve Fairchild Park'a geri göndermiŐti.

Şimdi, tıpkı onu bulmak için tuttuğu adamlar

€sz
gibi,

Texesll MeGeixss

Gabriel, kime sorduğuna bağlı olarak değişen tariflere güvenmek zorunda kaldı. Anlayabildiği kadarıyla, orta boylu, kumral saçları olan, narin yüz hatlarına sahip ve gözleri sık sık taktığı o çirkin gözlüklerle örtülen ince yapılı bir kadını arıyordu. Hizmetçilerden bazıları yeşil olduğunda ısrar ederken, diğerleri kahverengi olduğuna yemin ediyordu. Sadece Hono- ria onların mavi olduğuna inanıyordu.

Bunun delilik olduğunu biliyordu ama Gabriel, Samantha'yla yüz yüze gelirse ruhundaki bir şeyin onu tanıyacağına inanmak zorundaydı.

Rıhtıma doğru kıvrılan az ışıklı bir sokaktan aşağı döndü. Burada kalabalık daha seyrek, gölgeler daha derindi. Gabriel ne zaman Whitechapel ya da Billingsgate'in keyifsiz yeraltı dünyasını ke fetse, Samantha'yı bulamayacağından değil, bulacağından korkardı. Çocuğuyla birlikte karanlık bir sokakta dola tığını düşünmek onu çıldırtıyordu. Onun hayal ürünü olmadığını kanıtlayabilecek birini bulana kadar kapıları tekmelemeye ve yabancıları boğazlarından yakalamaya ba lamak istiyordu.

Onu bulma konusundaki kararlılığı azalmamı tı ama Carstairs malik nesine yaptığı ziyaretten beri yaşadığı   pheler h   pe ini bırakmıyordu. Kızın ona *Speed the Plough*'ı okuduğu yağmurlu öğleden sonrayı yeniden hatırladı. Her rolü büyük bir inançla oynamı tı. Ya sadece bir kadın rolünü oynuyor olsaydı?

Ona aşık olmak mı? Ama eğer öyleyse, nasıl olur da kendini ona bu kadar cömertçe verebilirdi? Karşılığında hiçbir şey istemeden kendini nasıl teslim edebilmişti?

Dar bir sokaktan geçerken, burnuna anlaşılmaması zor bir koku geldi. İzleri üzerinde durdu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, karanlıktan kaçmak yerine onu kucakladı. İşte yine oradaydı - yanmış sosislerin ve dökülmüş biranın birbirine karışmış aro- masının üzerinde yükselen limon mine çiçeğinin kusursuz bir ipucu.

Gözlerini açarak etrafındaki gölgeli figürleri taradı. Pelerinli bir kadın az önce sokağın diğer tarafından yanından geçmişti. Yağmur sisinin arasından, kapüşonundan bir tutam koyu kumral saçın kaçtığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Peşinden koşan Gabriel, onu yayından yakaladı ve yüzüne bakması için kendine doğru çekti. Kadının kapüşonu neredeyse dişsiz bir sırtı ve açık bedeninden dışarı taşmak üzere olan bir çift sarkık göğüs ortaya çıkarmak için geriye düştü. Gabriel kadının nefesinin cine doymuş kokusundan irkildi.

"Dur bakalım, patron, bir bayana sert davranmaya gerek yok. Tabii bu şekilde hoşunuza gitmiyorsa." Seyrek kirpiklerini kırıştırdı, groteskten çok nazlı görünüyordu. "Fazladan birkaç şilin için bunu öğrenmeye istekli olabilirim."

Gabriel elini indirdi, elini tutmaya zorlukla direniyordu.

ceketine silme dürtüsü. "Bağışlayın beni, hanımefendi. Sizi başka biriyle karıştırdım."

"Bu kadar acele etme!" diye seslendi arkasından, adam dönüp hızla uzaklaşmaya başlarken, kaçma telaşıyla neredeyse küfürbaz bir baca temizleyicisini eziyordu. "Senin gibi güzel bir adam için, sana bedavadan bir tat bile verebilirim. Çok fazla dişim olmadığını biliyorum, ama bazı beyler bunun sadece daha tatlı olduğunu söylüyor!"

Ruhunun derinliklerine kadar yorgun olan Gabriel, köşede park halinde bıraktığı arabaya sığınmaya kararlı bir şekilde sokağın karanlıklarından kaçtı.

Buz gibi bir r zg r ve yağmura karşı paltosunun yakasını kaldırarak, kıkırdayan güzellerle dolu bir arabadan ve kırmızı yüzlü bir lambacıdan kaçarak işlek caddeyi geçti. ocuk lambadan lambaya koşuyor, püsküren meşalesine kısa bir öpücük kondurarak yağı tutuşturuyordu.

Gabriel, adamın "Sadaka, lütfen!" diye seslendiğini duymasaydı, lambalardan birinin altındaki kaldırımında büzüşmüş perişan fiğ r  fark etmeyebilirdi bile. Kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmek için bir yarım peni ayırın!"

Yanından geçen bir beyefendi, "Neden sürünerek çalışma evine gidip hepimize yardım etmiyorsun?" diye homurdandı.

Neşeli g l msemesinden hiçbir şey kaybetmeyen adam, teneke bardağını bir

Esc

Texesn MeGeixss

hizmetçi, bir uşak ve bir çekiciyle hokkabazlık yapmaya çalışan beli bükülmüş Afrikalı bir sayfa tarafından takip edilen balta burunlu bir kadına doğru itti.

Bir kucak dolusu paket. "Bir bardak sıcak çorba için yarım peni verir misiniz hanımefendi?"

"Senin sıcak bir fincan çorbaya ihtiyacın yok. Senin bir işe ihtiyacın var," diyerek eteklerini onun ulaşamayacağı bir yere çekti. "Belki o zaman namuslu Hıristiyan halkı taciz edecek vaktin olmaz."

Gabriel başını sallayarak cebinden bir kağıt para çıkardı ve yanından geçerken adamın bardağına attı.

"Teşekkür ederim, Teğmen."

O yumuşak, kültürlü sesler Gabriel'i olduğu yerde durdurdu. Yavaşça döndü.

Adam elini selamlamak için kaldırdığında, kontrol edilemeyen titremesini ya da açık kahverengi gözlerindeki zekâ parıltısını fark etmemek imkânsızdı. "Martin Worth, lordum. *Victory*'de birlikte görev yapmıştık. Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz. Ben sadece bir asteğmendim."

Gabriel daha yakından bakınca, paçavra sandığı şeyin aslında yırtık pırtık bir donanma üniforması olduğunu fark etti. Solmuş mavi ceket, neredeyse iskelete benzeyen kemikli bir göğsün üzerinden sarkıyordu. Kirli beyaz pantolon Worth'un bacaklarının ya da bacaklarından geriye kalanların üzerine tutturulmuştu. Artık orap ya da çizmeye ihtiyacı yoktu.

Gabriel selama karşılık vermek için elini yavaşça kaldırdığında, Worth'un göğsünün bir yerinden gelen kesik kesik bir öksürük onu

Esc

Texesll MeGeixss

neredeysse iki büküm etti. Nemli havanın
çoktan

ciğerlerinin derinliklerine yerleşti. Önümüzdeki kış hayatta kalamayacaktı.

Bazı erkekler hala bu savaştan eve dönmedi. Bazıları da asla dönemeyecek. Diğerleri iki kolunu ve bacağını kaybetti. Üniformaları ve gururları paramparça olmuş bir halde sokaklarda dileniyorlar. Onlarla alay ediliyor, üzerlerine basılıyor ve geriye kalan tek umutları, ruhunda bir parça Hristiyan merhameti olan bir yabancının teneke bardaklarına yarım peni atması.

Bu lanetleyici ses hafızasında çınlarken, Gabriel şaşkınlık içinde başını salladı. Aylardır Samantha'yı arıyordu ama sonunda onu bu bilmediği sokak köşesinde, bir yabancının gözlerinin içine bakarken bulmuştu.

"Haklısınız, Asteğmen Worth. Seni yeniden üye yapmadım," diye itiraf etti, paltosunu çıkarıp diz çökerek adamın cılız omuzlarına doladı. "Ama artık tanıyorum."

Worth şaşkınlıkla ona bakarken, adam sokağın diğer tarafına doğru işaret etti ve keskin bir ıslık çalarak bekleyen arabasını yanlarına çağırdı.

"Beni buna zorlamana izin verdiğime inanamıyorum," diye fısıldadı Ce- cily, Estelle'le birlikte Leydi Apsley'nin Mayfair'deki malikânesinin kalabalık balo salonuna inen cilalı parke basamaklardan inerken. "Cemaatimizin yeni bir papazı olmasaydı beni Lon- don'a sürüklemene asla izin vermezdim."

"Evlenmemiş mi?" Estelle sordu.

"Korkarım  yle. Gerçi annemin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, uzun sürmez."

"Asık suratınızdan onu evlilik için uygun bir aday olarak g rmedi inizi anlıyorum."

"Tam tersine. Ailemin bir kocada aramam gerektiğine inandi ı her şey onda var. Donuk. Katı. Siyah suratlı koyun yetiştirmenin ve dil sosislerini iyileştirmenin cazibesi üzerine uzun ve abuk sabuk tezler yazıyor. G nlerimin geri kalanını onun çoraplarını delerek ve tombul, sakın çocuklarını yetiştirerek ge irmemden son derece memnun olurlardı." İ   ekti. "Belki de bana kur yapmasına izin vermeliyim. Hak etti imden fazlası değil."

Cecily'nin dirsek hizasındaki eldivenleri bile Estelle'in tırnaklarının kolunu ısırmasını yumuşatamadı. "Böyle korkunç bir şeyi aklından bile geçirme!"

"Neden olmasın? Hayatımın geri kalanını nasıl geçirmemi tercih edersin? Omzunda ağlayarak mı? Asla sahip olamayaca ım bir adam için aylaklık ederek mi?"

"Hayatının geri kalanını nasıl ge irece ini tahmin edemem," dedi Estelle, merdivenin dibine varıp gevezelik eden konuklar arasında ilerlemeye başladıklarında, "ama bu geceyi nasıl ge irece ini biliyorum. Gülümseyerek. Kafa sallayarak. Dans ederek. Ve koyunları ya da dil sosislerini umursamayan geç erkeklele ışılıtlı sohbetler yaparak."

"Peki bu gece hangi saygın olayı kutluyoruz?"

Ysnxs UntiS Dπwr

€€

Lord Apsley'in atı kazandı mı?

Newmarket'taki diğ er yarış?" Cecily de Estelle kadar iyi biliyordu ki, Londra'nın en ünlü ev sahipleri, Mevsimler arasındaki uzun ve sıkıcı ayları renklendirmek için her türlü bahaneyi değerlendirmekte gecikmezlerdi. Estelle omuz silkti. "Tek bildiğim, Napolyon'un bizi ablukaya alma tehdidini yerine g e t i r m e s i y l e ilgili bir şey olduğu. Leydi Aps- ley, bizi Belçika dantelleri ve Türk incirlerinden yoksun bir hayatın dehşetinden kurtarmak için yarın yola çıkacak olan bazı subayların onuruna bir balo düzenlemeye karar verdi. Neden bu geceyi düşünmüyorsun? Asil davayı desteklemek için yaptığınız fedakârlık olarak mı?" Cecily yüzündeki ifadeyi gizlemek için hafifçe, "Unutuyorsun," dedi.

"Kral ve ülke için görevimi çoktan yaptım."

"Demek  yle." Estelle hüzünle içini çekti. "şanslı kız. Oh, bakın!" diye haykırdı, kalabalığın arasında gümüş bir tepsi dolusu pun  bardağı taşıyan canlı giysili bir uşak görünce dikkati dağıldı. "Henüz sinsi bir beyefendinin dikkatini  ekmediğimize göre, sanırım kendi pun umuzu kendimiz almamız gerekecek. Burada bekleyin. Ben hemen döneceğim."

Estelle kalabalığın arasında eriyip giderken Cecily itiraz etmek için kendini zor tuttu, elbisesinin beyaz muslin treni arkasında parlıyordu.

Yoğun bir kalabalığın olduğu balo salonunda etrafına bakındı ve dudaklarına garip bir

gölümseme yerleştirdi. Es- telle, şeftali rengi elbisesine uygun göz alıcı bir kurdeleyi ipeksi buklelerinin arasından geçirmesi için ısrar etmişti.

Dans henüz başlamamış olmasına rağmen, balo salonunun en ucundaki balkonda bir yaylı çalgılar dörtlüsü ısıniyordu. Cecily, genç bir milis askerinin umut dolu bakışlarını henüz yakalamıştı ki, yalnız bir kemancı "Barbara Allen "ın yalın notalarını seçmeye başladı.

Cecily gözlerini kapadı, başka bir balo salonunu, başka bir adamı çok net hatırlıyordu.

Kapıları açtığında, genç asker kalabalığın arasından ona doğru ilerliyordu. Sadece kaçmayı düşünerek arkasını döndü.

Estelle'in onu buraya gelmesi için ikna etmesine izin vermekle hata etmişti. Kalabalığı taradı ama arkadaşı görünürlerde yoktu. Arabalarını bulması ve şoförden kendisini hemen Carstairs'lerin evine götürmesini istemesi gerekiyordu. Estelle için daha sonra dönebilirdi.

Omzunun üzerinden bakıp askerin hâlâ kendisini takip ettiğini görünce, ayağı kaymış bir şekilde ağır adımlarla merdivenlere doğru ilerledi.

"Dikkat et kızım!" diye çıkıştı çatık kaşlı bir başhemşire. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı, omuzlarını kırmızı burnu olan bodur bir adamın yanından geçiyor.

Sonunda kalabalığın arasından çıktı ve kendini merdivenlerin dibinde bulunca rahatlamaktan neredeyse titriyordu. Sadece birkaç adım sonra özgür olacaktı.

Şimdiden omuzlarından ezici bir yük kalkıyormuş gibi hissederek merdivenlerin başına

Ysnxs UntiS Dııwr

€€

doğru baktı, ancak kendini alaycı deniz köpüğü
yeşili bir çift göze dik dik bakarken buldu.

DChlptex s s d

Sevgili Gabriel,

(İşte söyledim! Umarım tatmin olmuşsunuzdur!)

Gabriel Fairchild merdivenlerin başında, Kraliyet Donanması subayı üniformasını giymiş bir halde duruyordu. Pirinç düğmeli lacivert bir frak giymiş ve yakalarının etrafına beyaz dar bir şerit çekmişti. Düz mavi bir çorap, fırfırlı kravatını yeniden yerleştirmişti. Yeleği, gömleği ve diz pantolonu göz kamaştırıcı bir beyaz renkteydi; bir çift parlak siyah Hessian ise zayıf baldırlarını sarıyordu. Kumral saçları hâlâ modaya uygun olmayan bir şekilde uzundu ve deri bir sırayla arkaya doğru toplanmıştı.

Mırıltılar ve hayranlık dolu bakışlar onun gelişini selamladı. Tıpkı Estelle'in tahmin ettiği gibi, yara izi onun gizemini artırmış, onu daha da gösterişli ve kahraman bir figür haline getirmişti. Onun gerçekte ne kadar kahraman olduğunu sadece Cecily biliyordu. Cecily'nin

ayaklarının dibinde

onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmasaydı.

Kalbi, onu bu şekilde görmenin darbesi altında sendeledi. Onun, Leydi Langley'nin ev partisinde tanışmadan önceki uçarı yaşam tarzına geri dönmesini bekliyordu. Ama bu tamamen farklı bir Gabriel'di -daha kasvetli ama bir şekilde daha karşı konulmaz.

 indeki pervasız bir parça, onun kendisini Cecily yerine Samantha olarak tanınmasını istiyordu. Onun kendisine bir yabancından daha az  nemliymi  gibi bakmasındansa gözlerinde nefret görmeyi tercih ederdi.

Adam merdivenlerden inmeye başladığında kadın olduğu yerde donakaldı. Ama zarif adımları onu yanından geçirdi, sanki yeniden k r olmuş gibiydi.

Gözleri büyüdü. Hiç şüphe yoktu. Az önce kendisine doğrudan bir kılıç darbesi indirilmi ti. Korsesine baktı ve kalbinin kanıyla lekelenmemi  olduğunu görünce  a ırdı.

"Affedersiniz, bayan?"

Cecily d nd  nde kendini milis askerinin hevesli genç yüzüne bakarken buldu. "Henüz tam olarak tanışmadığımızı biliyorum ama benimle dansa katılmak ister misin diye merak ediyordum?"

Cecily göz ucuyla Gabriel'in ev sahibesini selamladığını ve gülümsediğini görebiliyordu

elini dudaklarına götürdü. Damarlarında tehlikeli bir meydan okuma dolaşıyordu.

Eldivenli ellerini onunkilerin arasına sokarak genç adama, "Kesinlikle  yle," dedi.

Neyse ki, kır dansının co kulu notaları konuşmayı imkânsız kılıyordu. Dans ılara katıldıklarında bile Gabriel'in attığı her adımın, öptüğü her elin, cesur kadınlardan bazılarının ona attığı her a  bakışın farkındaydı. Onun izlediğı yolu takip etmek zor değıldi. Odadaki erkeklerin çoğunun omuzları üzerinde yükseliyordu.

Tüm bu süre boyunca, ona tek bir bakışını ya da tek bir düşüncesini bile esirgemi  gibi görünmüyordu.

Müzisyenler eski moda bir minuetin ilk tıngırdayan notalarını çalmaya başladığında onu gözden kaybetti. Karmaşık bir dizi figürde onlara rehberlik ettikten sonra, müzik yeni bir tu a geçerek eşlerin değıtiğini işaret etti. Terli avu lu genç askerden kurtulduğı için minnettar olan Ce- cily zarif e döndü.

Birden Gabriel'le yüz yüze, el ele, avuç avuca geldiler. Sertçe yutkundu, yarı yarıya onun topuklarının üzerinde dönmesini ve tüm meclisin önünde onu kesip öldürmesini bekliyordu.

"Bayan March," diye mırıldandı, onun varlığından göründüğü kadar habersiz olmadığını kanıtlıyordu.

"Lord Sheffield," diye karşılık verdi birbirlerinin etrafında temkinli bir şekilde

€sz

dönerlerken.

Texesll MeGeixss

Eldiveninin içinden bile, kendisine bastırılan elin sıcaklığını hissedebiliyordu. Bir zamanlar ona dokunduğu şefkati, ellerinin ona verdiği sarsıcı zevki yeniden hatırlamamaya çalıştı.

En büyük korkusu onun sesini tanıyabilecek olmasıydı. Samantha Wicker'ın sert sesini evde kalmış teyzesine benzetmişti. Ama doğal sesinin birden fazla kez ağzından kaçtığını da biliyordu; örneğin coşku içinde onun adını haykırdığında.

"Seni böyle iyi görmek çok sevindirici," dedi, kasıtlı olarak nefes nefese bir tempo tutturarak. Onun keskin erkeksi kokusunda boğuluyormuş gibi hissederken bu hiç de zor değildi. "Görme yetinizin mucizevi bir şekilde iyileştiğine dair söylentiler duymuştum. Doğru olduklarını öğrendiğime sevindim."

Kapüşonlu gözlerle onu inceledi. "Belki de bizi bu gece bir araya getiren kaderdi. Size teşekkür etme fırsatını hiç bulamadım."

"Ne için?"

"Yaralandıktan sonra beni hastanede ziyarete geldiğiniz için."

Adam mızrağını bir kez daha çevirdiğinde Cecily kalbinin sıkıştığını hissetti. İlk kez Fransızlara neredeyse acıyordu. Bu adam düşman olarak hafife alınacak biri değildi.

Yüzünü onunkine doğru eğerek, ona en göz kamaştırıcı gülümsemesini verdi. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim Hristiyanlık görevimden başka bir şey değildi."

Gözleri karardı. Görünüşe göre sonunda

ondan bir tepki almayı başardı. Ancak zaferi kısa sürdü. Adam herhangi bir tepki veremeden müzisyenler şarkılarını bitirdi. Minüetin son kırılgan notası aralarında havada asılı kaldı.

Elinin üzerine eğildi ve dudaklarını parmak eklemlerine sürterek üstünkörü bir öpücük kondurdu. "Sizi gerçekten ne kadar az tanıdığımı kendime hatırlatmak için bile olsa, tanışmamızı yenilemek bir zevkti Bayan March."

Dörtlü bir Avusturya valsinin hareketli notalarına başladığında, diğer dansçılar dedikodu ve tazelik arayışıyla pistten uzaklaşmaya başladılar. Bir balo salonunu vals kadar hızlı temizleyen başka bir şey yoktur. Kimse bu skandal dansın adımlarını bildiğinden şüphelenilmesini istemiyordu.

Gabriel doğrulurken Cecily bir panik dalgasıyla savaştı. Bir dakika içinde ona sırtını dönecek ve hayatından sonsuza dek çıkıp gidecekti. Şimdiden birkaç meraklı bakışın dikkatini çekmişlerdi. Balo salonunun diğer tarafından onları izleyen Estelle'i gördü, yüzü neredeyse elbisesi kadar beyazdı.

Kaybedecek neyi kalmıştı ki? Cecily düşündü. İyi adını mı? İtibarını mı? Toplum bunu bilmiyor olabilirdi ama başka herhangi bir erkek için çoktan mahvolmuştu.

Gabriel ondan uzaklaşmadan, elini hafifçe onun koluna koydu. "Kimse sana bir erkek için terbiyesizlik olduğunu söylemedi mi?

bir beyefendi dans etmek isteyen bir bayanı terk eder mi?"

Yüzünde hem alaycı hem de temkinli bir ifade ile ona baktı. "Gabriel Fairchild'ın bir hanımefendiyi hiçbir şeyden mahrum bırakabileceği asla söylenmesin."

Bu tanıdık sözlerle, bir kolunu Cecily'nin ince beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Adam onu dansa doğru sürüklerken Cecily gözlerini kapattı ve o anda tekrar onun kollarında olmak için her türlü riski almaya, her türlü bedeli ödemeye hazır olduğunu fark etti.

"İtiraf etmeliyim ki seni bu gece burada bulduğuma şaşırdım," dedi ıssız pistin etrafında dönerlerken, vücutları mükemmel bir ritimle hareket ederken. "Şimdiye kadar bir taşra beyiyle ya da çiftçi beyle evlenmiş olacağını sanıyordum. Bir erkekte saygınlığı her şeyin üstünde tuttuğunu biliyorum."

Ona gamzeli bir gülümseme verdi. "Tıpkı bir kadında kolayca baştan çıkarılabilme özelliğine değer verdiğiniz gibi mi?"

"Bu senin kesinlikle sahip olmadığın bir özellikti," diye mırıldandı, gözlerini kızın başının üstünden ayırmadan.

"Bu gece burada sana bakan kadınların çoğunun aksine. Kenara çekilip onlardan birinin kollarınızdaki yerimi almasına izin vereyim mi?"

"Cömertliğiniz için minnettarım ama korkarım bu tür cilveleşmelere ayıracak vaktim yok. Yarın öğleden sonra *Defiance* gemisiyle

€€c

Техесл MeGeixss

yola çıkıyorum."

Cecily kendi ayakları üzerinde tökezledi. Eğer o olmasaydı

kolunu ona dolamış olsaydı, düşebilirdi. Ayaklarını dansın ritminde hareket ettirmek için savaşıarak, ona kederle baktı. "Denize geri mi dönüyorsun? Aklını tamamen mi yitirdin?"

"Biraz gecikmiş olsa da endişenizi dokunaklı buluyorum Bayan March. Benim kaderim hakkında o güzel küçük kafanızı yormanıza gerçekten gerek yok."

"Ama en son denize açıldığında, neredeyse geri dönmüyordun! Neredeyse ölüyordun! Görüşüne, sağlığına ve-"

Gabriel yumuşak bir sesle, "Bunun bana neye mal olduğunun gayet farkındayım," dedi. Adam

Cecily'nin yüzünü incelerken gözlerindeki son alaycı ifade de kayboldu. Cecily umutsuzca ona dokunmak, yaralı yanağını avuçlarının içine almak istedi. Ama kırık dökük sözlerin ve paramparça olmuş hayallerin sivri uçlu parçaları aralarındaki boşluğu dolduruyor ve bunu imkansız kılıyordu.

ihlal etmek mümkün.

Gözlerini adamın yakasına indirdi. "Neden yine kahramanı oynamak zorunda hissediyorsun kendini? Kral ve ülke adına neredeyse hayatını feda ettikten sonra, kanıtlayacak hiçbir şeyin kalmadığını düşünmeliydim."

"Size değil belki ama başka birine." "Ah!

Bunun bir başkası olabileceğini bilmeliydim. kadın da dahil." Onun hayatının geri kalanını hiç var olmamış bir kadının özlemini çekerek geçirmesini bekleyemeyeceğini bilse de,

€€c

Техесл MeGeixss

kıskançlık boğazında safradan daha acı bir şekilde yükseliyordu. Onu başka bir kadınla hayal etmek ıstırap vericiydi.

başka bir kadının kollarında, başka bir kadının yatağında, ona yaptığı tüm şefkatli, kötü şeyleri yapıyordu. "Aşk için her zaman her şeyi feda etmeye hazırdın, değil mi?"

Müzik kesildi ve onları pistin ortasında garip bir şekilde ayakta bıraktı. Cecily yan bakışları görebiliyor, meraklı mırıltıları duyabiliyordu.

Bu kez Gabriel'in bakışlarında sadece acıma vardı. "Samantha'yla tanışana ve onu kaybedene kadar aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum. Bu kadar açık konuştuğum için beni bağışlayın Bayan March, ama onun çizmelerini parlatmaya uygun değilsiniz."

Ona sert bir selam verdikten sonra topuklarının üzerinde dönerek merdivenlere doğru yürüdü ve hem Ce- cily'yi hem de balo salonundaki diğer herkesi arkasından bakakaldı.

Adam gittikten sonra uzun bir süre öylece durdu ve sonunda fısıldadı: "Hayır,  yle olduğumu sanmıyorum."

Gabriel, hizmetkârların çoktan yatmış olmalarına şükrederek hızla evine girdi. Salona doğru yürüdü. Uşaklardan biri Kasım soğuğunu hafıfletmek için ızgarada yanan bir ateş bırakmıştı.

Nemli paltosundan sıyrılan Gabriel, b fedeki kristal sürahiden kendine bolca viski doldurdu. Dumanlı likör boğazından aşağıya doğru kavrulurken, bir başka karanlık geceyi yeniden hatırladı.

Çok fazla viski içmiş ve hayatına son vermeyi düşünmüştü. Samantha o gece bir melek gibi karanlığın içinden çıkıp gelmiş, ona bir neden ve yaşama isteği vermişti. İlk kez onun dudaklarının tadına bakmış, sıcak bedenini kendi bedenine yaslamıştı.

Viskinin geri kalanını tek bir yudumda içti. Oyma bir ejderha, cam bir sehpanın kaidesinden ona sırtıyordu. Oda Çin tarzında dekore edilmişti ama geceye kadar kıpkırmızı ipek asmalar, lake mobilyalar ve minyatür pagodalar egzotik olmaktan çok gülünç görünüyordu.

Cecily'yi tekrar görmenin onu böylesine vahşi bir ruh haline sokabileceğini kabul etmek istemiyordu. Onun cazibesine karşı bağışıklığı olduğunu düşünmüştü. Ama onu merdivenlerin dibinde, küçük bir kız çocuğu gibi kaybolmuş ve kederli görünürken gördüğünde beklenmedik bir sarsıntı hissetmişti.

Hatırladığından daha zayıftı. Kırpılmış bukleleri ilk başta onu ürkütmüştü ama garip bir şekilde ona yaklaşıyorlardı. Güzelliğine olgun bir hava katmış, zarif boynunu daha uzun, ışıltılı mavi gözlerini daha da büyük göstermişti. Onu en çok sarsan, gözlerinin derinliklerinde gördüğü açıklanamaz hüzündü.

Gabriel kendine bir bardak daha viski doldurdu. Belki de onu tekrar görmenin üzerinde hiçbir etkisi olmayacağına inanmakla aptallık etmişti. Denizde geçirdiği sayısız gecede onun anısından ve yazılı sözlerinden başka hiçbir şey onu ısıtmamıştı.

ona. Bu gece alaycı bir espri ve donuk bir g l msemenden başka bir şey yapmadan reddettiği sözler.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Viski sadece damarlarında dolaşan pervasız ateşi körüklüyordu. Bir zamanlar böyle bir ateşi, yetenekli bir fahi enin ya da opera dans ısının kollarında ve yatağında dindirmeye çalışırdı. Şimdi ise onu teselli edecek tek şey sevdiği iki kadının hayaletiydi.

 n kapının  alınmasıyla irkildi.

"Bu saatte kim arar ki?" diye mırıldandı antrede yürürken.

 n kapıyı hızla açtı. Orada pelerinli ve kap  onlu bir kadın duruyordu. Haince bir an için umut kalbinde çılgınca çarptı. Sonra kadın kap  onunu hafı e araladı, bal sarısı bukleleri ve bir çift ihtiyatlı mavi gözü ortaya  ıktı.

Arkasındaki soka ı aradı ama ne bir at arabası ne de bir at arabası vardı. Sanki girdap gibi dönen sisin içinden çıkıp gelmiş gibiydi.

Gabriel'in nabzı bir uyarı gibi attı. Onu göndermeli, kapıyı onun güzel yüzüne kapatmalıydı. Ama omzuna binen  eytan onu kapının pervazına yaslanmaya, kollarını g  s nde kavu turmaya ve imalı bir küstahlıkla ona yukarıdan a a ıya bakmaya teşvik etti.

" yi akşamlar, Bayan March," dedi. "Başka bir dans için mi geldiniz?"

Yüzünde hem temkinli hem de umutlu bir ifade ile ona baktı. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz acaba?"

Kenara çekildi. Kız yanından geçerken nefesini tuttu, saçlarına ve tenine sinmiş çiçek kokusunu içine çekmemeye çalıştı. Ona salona kadar eşlik etti, onunla yalnız kalmayı hayal ettiği tüm zamanları yeniden hatırladı - çok geç gerçekleşmiş bir hayaldi bu.

"Pelerininizi alabilir miyim?" diye teklif etti, zümrüt yeşili kadifenin teninin şeftali parlaklığını ne kadar mükemmel bir şekilde dengelediğini fark etmemeye çalışarak.

İnce parmakları boğazındaki ipek kurbağayla oynadı. "Hayır, teşekkür ederim. Hâlâ biraz üşüyorum." Mandarin ipeğiyle kaplı bir sandalyenin kenarına tünedi ve ocak demirleri kılığına girmiş bir çift hırıltılı ejderhaya endişeyle baktı.

"Merak etme. Isırmazlar," dedi Gabriel ona.

"Bu rahatlatıcı." Odanın etrafına baktı, yemyeşil dekadansını inceledi. "Bir an için bir afyon inine girdiğimi sandım."

"Birçok kötü alışkanlığım var ama haşhaş içmek bunlardan biri değil. Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Eldivenlerini çıkardı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Evet, teşekkür ederim."

"Korkarım burada sadece viskim var. Eğer

isterseniz, size biraz  eri getirmesi için hizmetçilerden birini uyandırabilirim."

"Hayır!" Panikle patlamasını titrek bir gülümsemeyle yatı tırdı. "Onları rahatsız etmek istemem. Viski iyi olur."

Gabriel ikisine de birer bardak doldurdu. Kız ilk yudumunu alırken onun yüzünü dikkatle izledi. Gözleri sulanmaya başladı. Bir  ks r    bastırdı. Tam da   phelendi i gibi, muhtemelen bu şeyi ilk kez tadıyordu. Kadının kadehi kibarca bir kenara bırakmasını bekliyordu ama onun yerine kadehi dudaklarına götürdü ve viskinin geri kalanını bir diki te bitirdi.

Gözleri irile ti. Ona her ne söylemeye geldiyse, bunun için yüksek dozda sıvı cesareti gerekecek gibi görünüyordu. "Başka bir bardak ister misiniz yoksa size tüm  i eyi getireyim mi?"

Teklifini elinin tersiyle itti.   ki yanaklarındaki rengi artırmış, gözlerindeki tehlikeli ı ıltıyı derinle tirmi ti. "Hayır, teşekkür ederim. Bunun yeterli olacağına inanıyorum."

Gabriel geniş karavanın ucuna oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve viskisini barda ının dibinde döndürdü. Ho be  edecek ya da havadan sudan konuşacak havada değildi.

Garip bir sessizlik anından sonra Cecily a zından kaçırdı: "Ziyaretimi biraz alışılmadık bulabilece inin farkındayım ama yarın yola çıkmadan önce seni görmem gerekiyordu."

"Bu ani acele niye? Geçtiğimiz yıl içinde herhangi bir zamanda Fairchild Park'a uğrayarak beni görebilirdiniz."

Gözlerini indirerek eldivenleriyle oynadı. "Ho  kar ılandığımdan emin değildim. Tazıları üzerime salmış olsaydınız sizi suçlayamazdım."

"Saçmalama. Bek imin seni vurması çok daha etkili olurdu."

Sanki  aka yapıp yapmadığını anlamak istercesine ona yan gözle baktı. Gabriel gözünü bile kırpmadı.

Derin bir nefes aldı. "Bu gece buraya, teklifinizi kabul etmek istediğimi bildirmek için geldim."

"Pardon?" Onu yanlış duymuş olması gerektiğine inanarak  ne doğru e ildi.

"Bir keresinde bana karın olmamı teklif etmi tin."  enesini kaldırdı ve adamın bakışlarıyla y zle ti. "Bu teklifinizi kabul etmek isterim."

Bir dakika boyunca  a kınlıkla ona baktıktan sonra kahkahayı patlattı. İçinden taşan zengin ne e dalgaları onu ayağa kalkmaya ve nefes alabilmek için   mineye yaslanmaya zorladı. Samantha hayatından çıkıp gitti inden beri hiç böyle g lmemi ti.

"Beni affedin Bayan March," dedi, akan gözlerini silerken. "Ne kadar h nzır bir mizah anlayı ınız olduğunu anlamıştım."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. " aka yapmıyordum."

Gabriel aniden ayıldı.

Bir. Viski bardağını şöminenin üzerine koydu. "Ne yazık, değil mi, çünkü artık kalbimde hiçbir hakkın olmadığını açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Sanırım tam olarak 'Samantha'mla tanışana ve onu *kaybedene* kadar aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum' demiştiniz. "

Gözlerini kısarak ondan nefret etmeye olabildiğince yaklaştı.

İleri geri adım atmaya başladı, pelerininin etekleri Doğu halısının üzerinde geziniyordu. "Bu gece evlenmemizi engelleyecek hiçbir şey yok. Tıpkı bir zamanlar bana yalvardığın gibi Gretna Green'e kaçabiliriz."

Gabriel ona sırtını döndü ve ateşin sıçrayan alevlerine baktı, artık onun hain ve güzel yüzünü görmeye dayanamıyordu. Kadının çiçeksi kokusu onu sardı; denizde geçirdiği uzun ve yalnız aylar boyunca kalbinin yanında taşıdığı mektupları kokulandıran aynı zengin gardenya kokusuydu bu. Kadının elinin kolunu okşadığını hissetti. "Bir zamanlar beni istemiştin," dedi usulca. "Hala sevdiğini inkar edebilir misin?"

Onunla yüzleşmek için döndü. "Seni hâlâ istiyorum. Sadece karım için değil."

Kadın adamdan bir adım uzaklaştı, ama adam onu takip etti ve her seferinde bir adım gerileyerek odanın ortasına doğru ilerledi. "Korkarım artık bir eş arayışında değilim, Bayan March, ama sizi metresim yapmak için çok istekliyim. Size yakınlarda güzel bir

℥c

℥c

pansiyon ayarlayabilirim.

ve gemim limana yanaştığında senin yatağında zevk alacağım." Gabriel piçlik ettiğinin farkındaydı ama duracak gibi görünmüyordu. Trafal- gar'dan beri kalbinde biriktirdiği tüm acılık bir anda kabardı. "Maddi ihtiyaçların için endişelenmene gerek yok. Çok cömert bir adam olabilirim -özellikle de tatmin edilmem sağlanırsa. Cömertliğimi kabul ettiğin için kendini suçlu da hissetmemelisin. Seni temin ederim ki her abartılı bibloyu, her elmas küpeyi ve yakut kolyeyi ya sırtında kazanacaksın" - bakışlarını kadının titreyen dudaklarına indirdi- "ya da dizlerinin üzerinde."

Gabriel ona doğru bakıyor, avucunun yanağına çarpmasını, onu zorba olduğu için kınamasını ve çığlık atarak kapıya koşmasını bekliyordu.

Bunun yerine uzanıp boğazındaki kurbağayı çözdü ve pelerininin omuzlarından kayıp yere düşmesine neden oldu.

DChlptex s€ d

Sevgili Cecily'm,

Sen kollarımda kalana kadar asla tatmin olmayacağım.

Cecily ateş ışığında karşısında duruyordu; üzerinde ipek bir kombinezon, jartiyer çoraplar, ince ayak bileklerine kurdeleyle bağlanmış bir çift şeftali rengi terlik ve saf bir meydan okuma ifadesinden başka bir şey yoktu.

Kesinlikle enfesti, hayal gücünün yaratabileceği her şeyin ötesindeydi - yuvarlak kalçalı, ince belli, yüksek göğüslü. Narin kombinezonu kelekler tarafından dokunmuş olabilirdi, o kadar şeffaftı ki kumaşı. Göğüslerinin tepe noktalarındaki ve kalçalarının birleştiği yerdeki alaycı gölge, ağzının kurumasına ve vücudunun sertleşmesine neden oldu.

Yavaşça onun etrafında döndü, baldırının zarif kavisini, kışının pelüş kıvrımını seyretti.

Adam tekrar onun önüne geçtiğinde, bakışları

kilitlendi ve tutuldu. "Terlikler çok güzel olsa da, gelin  eyizinizin biraz eksik olduğunu söylemeliyim."

"Bir gelin için yetersiz belki," diye karşılık verdi, yetersiz kıyafetlerine rağmen genç bir kraliçe kadar ma rur görünüyordu, "ama bir metres için değil."

Gabriel ba ını salladı, hâlâ bu çarpıcı yeni gelişmeyi kabullenmekte zorlanıyordu. Onun bl f n  görmesini hiç beklemiyordu, özellikle de bu kadar dramatik bir şekilde.

Onun yüzünü inceledi, güzel mavi gözlerinde savaşan duyguları görünce b y lendi. "Buraya benimle evlenmeye gelmediniz, değil mi Bayan March? Buraya beni baştan çıkarmaya geldiniz."

"Birinde başarılı olamasam da diğerinde olabilece imden oldukça emindim."

"Yanılmı sın," dedi açıkça. Kadının pelerinini yeniden eline alarak omuzlarına doladı. Kapıya doğru ilerledi, kararlılığı daha fazla zayıflamadan onu dışarı çıkarmaya kararlıydı. "Sana kalbimin artık başka bir kadına ait olduğunu söylemiştim."

Cecily usulca, "Bu gece burada değil," dedi. "Ben buradayım."

Gabriel durdu ve parmak uçlarını zonklayan alnına bastırdı. "Sizi uyarmalıyım Bayan March, hem kaderi hem de benim sabrımı zorluyorsunuz. Yarın denize açıldıktan sonra ne kadar süre denizde kalaca ımı biliyor musunuz? O geceler çok soğuk ve çok yalnızdır.

€cs

Texesll MeGeixss

Emrimdeki adamların çoğu muhtemelen geceyi
denizde geçirecek.

Geceleri hayvanlar gibi kızışırlar. Yatak arkadaşlarını seçerken de pek titiz davranmazlar. İstekli herhangi bir kadın işlerini görür."

"O zaman herhangi bir kadınmışım gibi davran."

Gabriel yavaşça döndü.

Pelerininden sıyrıldı ve onun en cüretkâr fantezilerinden birinden fırlamış bir hayal gibi ona doğru süzüldü. "Ya da d a h a iyisi, kalbini kırmanın bedelini ödemeyi hak eden kadın olduğumu kabul et. O gün hastaneden kaçtığımдан beri istediğın bu değil miydi? Beni cezalandırmak?" C a z i b e y e daha fazla karşı koyamayan Gabriel elini kadının boğazına doladı, geniş başparmağı kadının tabanında çılgınca atan nabzı okşadı. Oh, onu cezalandıracaktı, pekâlâ. Acıyla değil ama zevkle. Daha önce hiç t a t m a d ı ğ ı bir zevkle.

Bir daha asla t a d a m a y a c a ğ ı bir zevk. Bütün geceler boyunca peşini bırakmayacak bir zevk.

aşıklar-gelecek.

Başını eğdi ama dudakları onunkilerin yumuşaklığına değemeden yüzünü çevirdi. "Yapma! Beni öpmeni istemiyorum. Zaten ciddi olmayacaksın."

Adam kaşlarını çattı, kadının sertliği karşısında şaşırmıştı. "Çoğu kadın, bir erkeğın daha zevkli başka uğraşlara geçmesine izin vermeden önce belli bir miktar öpüşmeye ihtiyaç duyar."

€cs

Texesll MeGeixss

"Ben çoğu kadın değilim."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun farkına varmaya başlıyorum."

"İki şartım daha var."

"Gerçekten mi?"

"Ateşin sönmesine izin verme ve gözlerini kapatma." Kadın suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Gözlerini kapatmayacağına söz veriyor musun?"

"Bir beyefendi olarak söz veriyorum," diye cevap verdi, her an daha az beyefendi gibi hissederek.

Kadının talepleri onun için büyük bir fedakârlık gerektirmiyordu. Ateş ışığında o kadar güzel görünüyordu ki, gözlerini kırpma  istemedi. Körlüğünün onu Samantha'yı bu şekilde görmekten alıkoymuş olması en büyük pişmanlıklarından biriydi. Gabriel oca a doğru yürürken Cecily salonun ortasında durmuş, ince kombinezonu ve çorapları içinde titrememeye çalışıyordu. Geniş omuzlarına gerilmiş gömle iyle, bütün geceyi yakmaya yetecek büyüklükte bir kütü ü ocaktan alıp alevlerin içine itti. Ellerin tozunu aldıktan sonra döndü, göz-

Açlıkla onu sı ırayan gölgelerin arasından geçiriyordu.

Gabriel tamamen giyinikken, onun karşısında kombinezonuyla durmak inanılmaz derecede kötü bir duyguydu. Cecily kendini, hayatı efendisini memnun etme gücüne bağlı olan, açık arttırmaya çıkarılmış bir tür köle kız gibi hissediyordu.

Bu gücü kucaklayarak kombinezonu başından geçirdi ve bir kenara fırlattı, üzerinde

€cc

Texesn MeGeixss

sadece çorapları ve slipi kalmıştı. Gabriel boğazının derinliklerinden gırtlaktan bir ses çıkardı. Sonra ona doğru geliyordu, kararlı adımları aralarındaki boşluğu tüketiyordu.

"Seni asla sevmeyeceğim," diye uyardı, onu divanda altına yatırırken bile.

"Umurumda değil," diye fısıldadı şiddetle, gözlerinin derinliklerine bakarak.

Ama istemedi. Tek istediği, adam yarın yola   çıkmadan önce onu sevmek için bir şans daha elde etmektir. Ağırlığını o n d a n kaldırarak yeleğini çıkardı, yakasını ve çorabını boğazından çekti. Sonra elleri oradaydı, gömleğinin  ıt ıtlarını yırtıyor, keteni açıyor, böylece avuçlarını göğsünün altın sarısı ekstresine yaslayabiliyor, parmak uçlarını Orada bulduğu keskin sa  kıvrımlarını.

Gabriel'in gölgesi üzerine düşerken, dudaklarının sıcaklığını gidermek için yanağını yastığa doğru çevirdi.

"Seni  pmemi istemediğini söylediğinde," dedi, sesi dumanlı bir mırıltı halindeydi, "dudaklarını kastettiğini sanıyorum."

Açık ağzı boğazının sütunundan aşağı süzülürken, kadının her santiminde tüyleri diken diken oldu. Gözlerini çaresiz bir  zlem dalgasına karşı kapattı.

"Gözlerini kapatma," diye emretti, dokunuşu ne kadar şefkatliyse sesi de o kadar sertti. "Benim de birkaç isteğim var."

Tam zamanında ona itaat ederek ağzını göğsüne indirmesini izledi. Meme ucu adamın dönen dilinin altında kıvrıldı, hem öpücüğünü hem de rahmine gönderdiği ürpertici zevk titreşimlerini kabul etti. Adam  p c ğ n 

Bir göğsünden diğerine, her ikisi de arzudan parlayıp ağırlaşana kadar.

Ancak o zaman usta ağzı aşağıya doğru kayarak kaburgaları boyunca uzanan hassas deriye, kalça kemiğinin kıvrımına, uyluklarının arasındaki bal sarısı bukleler üçgeninin hemen üzerindeki titreyen et şeridine fısıltı yumuşaklığında öpücükler kondurdu. Adam yerde dizlerinin üzerine çöküp kalçalarını divanın en ucuna kadar sürüklediğinde, kadın zevkten yarım ağızla itiraz etmekten başka bir şey yapamayacak kadar gevşekti.

Adamın iri, sıcak elleri kadının kalçalarını ayırarak onu tamamen savunmasız, aç bakışlarına tamamen maruz bıraktı. Kütüklerden biri ızgaranın üzerinde kayarak odayı bir kıvılcım yağmuruyla aydınlattı. O anda Cecily neredeyse dikkatsiz taleplerinden pişmanlık duyacaktı. Ama Gabriel'in öpücüğünün tadını, karanlıkta onun vücuduna karşı hareket eden bedeninin hassas ritmini fark edeceğinden korkmuştu.

"Sen her zaman çok güzeldin," diye fısıldadı, sanki kutsal bir hazineymiş gibi ona bakarak.

Adam başını eğdiğinde, sarı saçları kuyruğundan yarıya kadar dökülmüştü ve kadın gözlerinin kapanmasına engel olamadı.

"Aç gözlerini, Cecily." Cecily gözlerini açtığı anda, adamın kendisine boylu boyunca baktığını gördü; yüz ifadesi sertti ama zalim değildi. "İzlemeni istiyorum."

Bir  orabının ayak bileğine kadar kaymış olması ve h    terliklerini giyiyor olması gibi birkaç uyumsuz ayrıntıyı fark edecek zamanı ancak bulabilmişti ki Gabriel ağzını ona de dirdi ve ona en yasak  p c   n  verdi. Kızın iniltisi eriyerek bir iniltiye d n   t . Sonra a zının yakıcı sıcaklığından, dilinin  ıltırtıcı titre iminden, bir coşku denizinde erimenin enfes hissinden başka bir şey kalmadı.

O karanlık dalgalar ba ının üzerinde yükselip vücudunu zevkle titretirken ve ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrılırken, kendi sesi olduğunu zar zor anladığı bo uk bir sesle onun adını haykırdı.

Lezzetli bir sisin içinden, onun pantolonunun  n kapağını yırtarak açmasını izledi. Adamın onu ne kadar çok istediğini görünce nefesi boğazında d   mlendi. H    bacaklarının arasında diz   km    olan adam, kadının kalçalarını iyice araladı ve kendini kadının içine soktu.

Gabriel, Cecily'nin solu unu duydu, gözlerinin acıdan değil ama yalvarmadan dolayı kafasının içinde geriye doğru yuvarlandığını gördü. Cecily'nin sıkı vücudu onu zapt etmek için mücadele ederken bile, Gabriel vahşi bir hayal kırıklığı acısına karşı dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Masum olmadığı için minnettar olmalıydı. Bu, hiçbir şeyi saklamak zorunda olmadığı anlamına geliyordu; ona verebileceği her şeyi alabilecek kadar kadındı. Kollarını kadının omuzlarına

€cz

Texesll MeGeixss

dolayarak onu ayağa kaldırdı ve kendine doğru çekti.

Cecily kollarını ve bacaklarını Gabriell'in etrafına sarmış, asasının sert uzunluğuna saplanmıştı.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Kelimeler durmak bilmeyen bir şarkı gibi zihninden geçiyordu. Onları yüksek sesle söyleyeceğinden korkarak yüzünü onun boğazına gömdü ve terden nemlenmiş teninin tuzlu sıcaklığını tattı.

Onu dudaklarından mahrum bırakması iyi olmuştu. Tıpkı yanaklarından süzölen çaresiz gözyaşlarının tadına baktığı gibi, öpücüğündeki o kelimelerin de tadına bakabilirdi. Yüzünü ona sürterek saçlarıyla kuruladı.

Gabriel yerde dizlerinin üzerine çöktü ve onu kucağına oturana kadar alçalttı, içine gömölü olan parçasına sarıldı.

"Bana bak Cecily," diye ısrar etti.

Duygudan titreyerek onun gözlerinin derinliklerine baktı, yaldız saçaklı derinliklerinde kendi ruhunu ele geçiren şefkatli çılgınlığın bir yankısını gördü. Sonra adam onun içinde hareket ediyordu, kadın onun üzerinde hareket ediyordu, ateş ışığının alevleri altın tenlerini yalarken bir bütün olarak hareket ediyorlardı. Ve tüm bu süre boyunca Gabriel verdiği sözü asla bozmadı, gözlerini kapatmadı ya da bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

İtişlerinin itici ritminin ikisini de coşku u urumundan tatlı bir unutuluşa yuvarladığı ana kadar yeminine sadık kaldı. Ancak o zaman, kolları ona sıkıca sarılmış ve vücudu

€cc

kabarmışken

Техесл MeGeixss

Rahminin tam ağzında, ba ını geriye atıp gözlerini sıkıca kapattı. Ancak o zaman boğazından bir kadının adı kükreyerek döküldü.

Cecily, hem zevk hem de zaferle dolup ta arak onun üzerine yı ıldı. Gabriel'in karanlığa teslim olduğu o anda, kalbinde ve dudaklarında Samantha'nın değil onun adı vardı.

Gabriel uyandığında Cecily kollarındaydı. Kızın bukleleri çenesini gıdıklıyor ve ayrılmış dudaklarından gelen her yumuşak nefes göğüs kıllarını hareketlendiriyordu. Bu anı hayal ederek o kadar çok yalnız gece geçirmişti ki, sonunda geldiğinde ne kadar acı-tatlı olacağını hiç fark etmemişti.

Kadından hafif bir horlama sesi gelirken, yüzgeçlerini kadının bukleleri arasında gezdirdi. Bu kadar mı ıl mı ıl uyumasına  a mamalıydı. Vücudu muhtemelen onun a   zl  ilgisinden yorgun d  m  t . Karadaki son gecesinin tek bir anını bile bo a harcamama yeminini yerine getirmişti. Cecily'nin körpe bedenini gecenin uzun saatleri boyunca en karanlık arzularını ve en tatlı fantezilerini tatmin etmek için kullanm  tı. Ate in  zerine attığı kocaman kütük çoktan için için yanan k zlere d n  m  t . Ama bir tane daha eklemek için hiçbir neden yoktu.  afa ın sessiz ı ıltısı ağır kadife perdelerdeki aralıktan sızıyordu.

Kadife pelerinini çekmek için uzandı.

Ne kadar aptal olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştı. Gecenin intikamla ilgili olduğuna, onu zevkle cezalandırabileceğine, onu sevmeden sevişebileceğine ve sonra da gitmesine izin verebileceğine inanarak kendini kandırmıştı. Ama bu tahmin ettiğinden çok daha zor olacaktı. Dudaklarını onun buklelerine dokundurdu ve aynı anda iki kadını sevmenin mümkün olup olmadığını merak etti.

Kıpırdanıp başını kaldırdı ve uykulu mavi gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Peki şimdiye kadar kaç tane dia- mond earbobs kazandım?"

"Bir kralın fidyesi." Nazikçe yanağını okşadı ve keskin bir pişmanlık hissetti. "Böyle kindarca bir şeyi asla söylememeliydim. Sadece seni korkutmaya çalışıyordum."

"İşe yaramadı."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı, onu daha sıkı kavrayarak.

Ama kadın pelerini de yanına alarak adamın elinden kurtuldu. Göğüslerinin kışkırtıcı yumuşaklığı adamın vücudunda süzülüyordu. Erkekliğini okşadıklarında, adam tamamen tahrik olmuştu. Tekrar.

Parmaklarını kızın saçlarına dolayarak başını kaldırdı, böylece kız onun bakışlarıyla buluşabildi, nefesi kısa ve hızlı geliyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun be kadın?"

"Yakut bir kolye için uğraşıyorum," diye mırıldandı ve tatlı tatlı gülümseyerek başını eğip onu o tatlı dudaklarının arasına aldı.

Gabriel tekrar uyandıĒında, perdelerdeki aralıktan bir hançer kadar güneş ı ıĒı s z l yordu ve Cecily gitmişti.

OturduĒu yerden kalktı, gözleri kama mı  bir halde misafir odasını taradı. Ateş s n p k l olmuş, havada keskin bir soĒukluk asılı kalmıştı.    inenin üzerindeki yarısı boş viski bardaĒı ve yere saçılmış kendi giysileri dışında, salon dün gece eve geldiĒi zamanki gibi görünüyordu. Ne buru uk che- mise, ne kadife pelerin, ne de Cecily vardı.

Kadının dudaklarında kalan tadı olmasaydı, bütün gecenin ateşli, viskinin neden olduĒu bir rüyadan başka bir şey olmadıĒını d  enebilirdi.

"Yine mi?" diye mırıldandı, bacaklarını divanın kenarına doĒru salladı ve ba ını ellerinin arasına gömdü.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Dışarı  ıkıp Londra sokaklarında onu mu arayacaktı? Onu bu kadar şefkatle sevdikten sonra neden arkasına bile bakmadan terk ettiĒini düşünüp çılgına mı dönecekti? En azından Samantha hayatından sonsuza dek çıkmadan önce bir not bırakmak için zaman ayırmı tı.

"Lanet olsun ona." Başını kaldırdı ve havadaki soĒuĒun kalbinin derinliklerine yerle tiĒini hissetti. " kisine de lanet olsun."

DChlptex s c d

Sevgili Gabriel,

Senin kollarından başka olmak istediğim bir yer yok.

Cecily arabanın penceresinden geçen çayırlara ve çitlere baktı, aracın tekerleklerinin her dönüşünün onu Londra'dan biraz daha uzaklaştırdığının acıyla farkındaydı. Ve Gabriel'den.

Middlesex'e yaptığı son yolculuğu, ciyak ciyak bağırان bir bebeğin bedenine tükürdüğü ve ayağının dibinde duran iri yarı bir demircinin bulunduğu bir halk arabasıyla yaptığı düşünülürse, Carstairs'in şehir arabasının abartılı lüksünü takdir edeceği düşünülebilirdi. Ama arabanın pelüş minderlerine ve pirinç aksamına olduğu kadar, arkadaşının endişeli bakışlarına da kayıtsızdı.

Estelle'in doğal coşkusu, onu saran kasvet örtüsüyle boy ölçüşemezdi. O sırada

Koç kemerli bir taş köprünün üzerinden gürleyerek geçerken, alçakta asılı duran bulutların mevsimin ilk kar tanelerini püskürtmeye başlaması çok uygun görünüyordu.

"Ona evlenme teklif edecek kadar cesur olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Estelle, ona hayranlık dolu bir bakış atarak.

"Evlenme teklif etmiyordum. Onun teklifini kabul ediyordum. Ne yazık ki geri çekilmişti."

"Ya Gretna Green'e kaçmayı kabul etseydi? Ona uzun zamandır kayıp olan Samantha olduğunu ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Emin değilim. Ama uygun zamanın bir gün geleceğinden eminim. Belki üçüncü çocuğumuzun doğumundan sonra ya da karı koca olarak ellinci yılımızı kutlarken." Cecily kısa bir süre gözlerini kapadı, hiç duyamayacağı çocuk kahkahaları, kocasının kollarında hiç gelmeyecek neşeli günler aklından çıkmıyordu.

Estelle başını salladı. "Denize geri döndüğüne inanamıyorum."

"Peki buna inanmak neden bu kadar zor?" Cecily acı acı sordu. "Dindar Samantha için bir kahraman olmak istiyor. En son denize açıldığında, bu neredeyse gözlerine mal oluyordu. Bu sefer neye mal olacağını merak ediyorum. Bir gözüne mi? Koluna mı? Hayatına mı?"

Umutsuzlukla savaşıyor yanağını pencereye yasladı. Kendisi korkağın en kötüsü olduğu

Ysnxs UntiS Dııwr

€ss

halde Gabriel'i kahraman olması için
cesaretlendirmişti. Başlangıçta onun aşkından
kaçmıştı,

Kalbinin sağlamlığına güvenmekten korkuyordu. Sonra korkaklığının sonuçlarıyla yzleşemediği için hastaneden kaçmıştı. Fairchild Park'ta onun kollarından kaçmıştı ve şimdi buradaydı, yine kaçıyordu.

Ancak bu kez, hiçbir yere varamayacağı anlamına gelse bile, hayatının geri kalanında koşmaya devam etmek zorunda kalacaktı.

"Artık yok," diye fısıldadı

Cecily. "Pardon?"

Cecily koltuğunun kenarında doğrulup oturdu. "Arabayı geri çevirin."

"Ne?" Estelle hâlâ takip etmekte zorlanarak sordu. "şoföre arabayı geri döndürmesini emret! Hemen şimdi!" Arkadaşının hızla akan düşüncelerine yetişmesini bekleyemeyecek kadar sabırsız olan Cecily köşedeki bastonu kaptı ve vurmaya başladı arabanın önündeki ipek astarlı panel.

Araç sarsılarak durdu. Panel kayarak açıldı ve burnu soğuktan kızarmış olan sürücünün şaşkın yüzü belirdi. "Ne oldu bayan?"

"Londra'ya dönmeliyim. Arabayı hemen geri döndürün!"

şoför, vahşi gözlü arkadaşını doğruca Bedlam'a götürüp götürmeyeceğini merak ediyormuş gibi Estelle'e temkinli bir bakış fırlattı.

"Ne diyorsa onu yap," diye emretti Estelle, kendi gözleri de heyecanla parlıyordu. "O ne derse."

Cecily'ye gönülsüzce başını salladı. "Nereye,

bayan?"

"Greenwich'teki rıhtıma. Ve acele edin! Bir adamın hayatı buna bağlı olabilir!"

Otobüs hareket ederek Cecily'nin koltuğa geri yuvarlanmasına neden oldu. Umutsuzca tutunacak bir umut ipliğine ihtiyaç duyan Cecily, Estelle'in elini sıkmak için uzandı ve dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Ve bir kadının hayatı da."

Teğmen Gabriel Fairchild,  ehir evindeki çalışma odasında aynanın karşısında tek tip kıyafetiyle duruyordu. Boğazındaki lacivert kundağı ayarlarken, yara izinin yasaklayıcı çizgisi ağzının k  sesinden aşağı doğru çekildi, sanki hiç gülümsemeyi bilmemi  gibi görünen bir ağız.

Bir düşmanın tüfeğin, kılıcın ya da topun ters tarafında görmek isteyeceği bir yüz değildi. Sava mak için doğmuş bir adamın yüzüydü, a k için değil. Hiç kimse o sert dudakların, o güçlü ellerin, önceki gecenin çoğunu bir kadını şefkatle ikna ederek birbiri ardına titreyerek serbest bıraktığını tahmin edemezdi.

"Lordum?"

Arabanın üzerinde yuvarlanan demir tekerleklerin sesiyle Gabriel döndü. Hasta sandalyesinde dimdik oturan adamı kimse Gabriel'in yaklaşık bir buçuk ay önce yağmur altında bulduğu bir deri bir kemik kalmış dilenci olarak hatırlayamazdı. Dudakları mavimsi rengini kaybetmiş, yanakları ve g ğ s  dolgunla mı tı. M kemm l el yazısı ve

Ysnxs UntiS Dπwr

€s?

rakamlara olan hakimiyetiyle Mar- tin Worth,
Gabriel'in en yetenekli sekreteri olmuştu.

Gabriel'in Şimdiye kadar  alıŐtırdıŐı sekreter. Kendisi denizdeyken evinin idaresi konusunda eski asteğmene tamamen güveniyordu.

Gabriel, Mar- tin'in coşkulu minnettarlıŐını bir kenara itmekte gecikmemiŐti. Kaderin bir cilvesi olmasaydı, orada sadece yarım bacaklarıyla oturan, hayatının geri kalanını sakat sandalyesinde geçirmeye mahk m olan kişi o olabilirdi.

Martin, parlak kahverengi saçlarını gözlerinden kaçırarak, "Burada sizi görmek isteyen biri var, lordum," dedi. Gabriel'in kalbi haince bir sıçrama yapmadan önce, "Bir Bay Beckwith ve bir de Bayan Philpot," diye ekledi.

Gabriel kaşlarını çattı, sadık hizmetkârları Fairchild Park'tan uzaklaŐtıracak ne gibi bir iş olabileceŐini hayal bile edemiyordu. Samantha'yı ararken Gabriel'le birlikte Őehrin karanlık dehlizlerinde gezindikten sonra Beckwith, Londra'ya bir daha adım atmayı umursamadıŐına yemin etmişti.

"Teşekkür ederim, Martin. Onları içeri g nder."

Bir uşak Martin'i götürdü ve Beckwith ile Bayan Philpot telaşla çalışma odasına girdiler. Onu sıcak bir Şekilde karŐıladıktan sonra, aralarındaki mesafeyi korumak için özenli bir çaba göstererek, brokar kaplı kanepeye uzandılar. Gabriel ocaŐın önünde kaldı.

Bayan Philpot eldivenlerini çıkardı. "Bu konuda sizi rahatsız etmemiz gerekip gerekmediŐinden emin deŐildik-"

Ysnxs UntiS Dπwr

€s?

"-Ama bize, eğer bir şey olursa sizi haberdar etmemizi söylemişsiniz.

Bayan Wickersham'ın yatak odasında olağandışı bir şey bulundu," diye sözlerini bitirdi Beckwith.

Bayan Wickersham.

Bu isim Gabriel'in kalbinin etrafındaki buza sıcak bir iğne gibi saplandı. Ellerini sırtında birleştirdi ve çenesinin gerildiğini hissetti. "Eşyalarını yakmakta özgür olduğunuzu bildirecektim. Belli ki onları almak için geri dönmeye hiç niyeti yok."

Beckwith ve Bayan Philpot birbirlerine hoşnutsuz bir bakış fırlattılar.

"Madem öyle istiyorsunuz lordum," dedi Beck duraksayarak, "ama bence önce şuna bir göz atmalısınız." Yeleğinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Hannah ve Elsie bunu bulduklarında Bayan Wickersham'ın odasındaki yatağı çeviriyorlardı."

Gabriel o gülünç derecede dar yatağı onunla paylaştığı geceyi, sıcak bedenlerini bir çekmecedeki kaşıklar gibi birbirine sokmaya zorlayışını hatırlamamaya çalıştı.

Beckwith'in elindeki kâğıda baktı, garip bir şekilde onu incelemeye isteksizdi. "Herhalde bana başka bir not bırakmamıştır. İlki oldukça etkileyiciydi. Süslemeye bile gerek yoktu."

Beckwith başını salladı. "Bu yüzden bu kadar tuhaf bulduk, lordum. Bu bir mektup değil. Sen. Senden bir mektup."

Kaşları çatılan Gabriel, Beckwith'in elinden katlanmış mektubu aldı. Eski balmumu parçaları hâlâ fildişi ketene yapışmıştı. Bu daha

da

Ysnxs UntiS Dπwr

€ss

Savaşta kalbinin yanında taşıdığı mektuplardan daha yıpranmıştı. Kâğıdın şefkatli parmaklar tarafından sık sık ve sevgiyle okşandığı anlaşıyordu.

Gabriel kâğıdı açtı ve bir anda kendi cesur elini, daha da cesur sözlerini fark etti.

Sevgili Cecily'm,

Bu, çok uzun bir süre benden alacağın son mektup olacak. Onları gönderemesem de, lütfen bil ki ayrıldığımız her gece kalbime senin için sevgi sözcükleri yazacağım, böylece yeniden bir araya geldiğimizde onları sana okuyabileceğim.

Şimdi sizin tavsiyenize uyup boş ve yararsız hayatımı Majestelerinin hizmetine adadığıma göre, umarım neşeli kahkahalarınızı atıp beni sadece terzime üniforma içinde ne kadar şık görünebileceğimi kanıtlamak için denize açılmakla suçlamazsınız.

Ayrıldığımız uzun aylar boyunca, sevginize layık bir adam olmak için çabalayacağım. Oyuna olan düşkünlüğümü gizlemedim. Şimdi en değerli bahis olan kalbini ve evlilik teklifini kazanmak için kumar oynuyorum. Beni bekleyin, yalvarırım, ve mümkün olan en kısa zamanda size döneceğimi bilin. Mektuplarını ve geleceğimize dair tüm umutlarımı kalbimin yanında taşıyorum.

Her

Ysnxs UntiS Dllwr

€ss

zaman

senin,

Gabriel

Gabriel mektubu yavaşça indirdi ve ellerinin titrediğini fark edince şaşırdı. "Bunu nereden buldun? Bu evin dışında bir yerde mi buldun?"

Sanki aklını kaçırmış gibi ikisi de ona göz kırptı.

"Hayır, lordum," dedi Bayan Philpot, Beckwith'e endişeli bir bakış fırlatarak. "Onu tam olarak söylediğimiz yerde bulduk. Bayan Wicker- sham'ın yatağının altında."

"Ama nasıl oldu da bu kızın eline geçti? Anlamıyorum..."

Ama birdenbire anladı.

Her şeyi.

Ham bir duygu seline karşı gözlerini kapatarak, "Görmek istemeyen kadar k r yoktur," diye fısıldadı.

Onları açtığında, hayatındaki her şey bir anda kristal berraklığına kavuştu.

Mektubu paltosunun içine, kalbinin yanına koyarak Beckwith'e sert bir kaç çattı. "Söyleyin bakalım Bay Beckwith, Bayan Philpot'u ne zaman dürüst bir kadın yapacaksınız?"

Birbirlerine bakmaya korkmalarına rağmen, iki hizmetçi de kızarmaya ve kekelemeye başladı.

Beckwith belindeki ceketin cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi. "Biliyor musunuz, lordum?"

"Ne kadar sürecek?" Bayan Philpot eldivenlerini küçük bir top haline getirerek sordu.

Gabriel gözlerini devirdi. "On iki yaşımıdayken elma bahçesinde ikinizi öpüşürken gördüğümünden beri. Neredeyse ağaçtan düşüp boynumu kırıyordum."

"Pozisyonumuzu korumamıza izin verilecek mi?" Beckwith, uzanıp Bayan Philpot'un titreyen elini tutacak kadar cesaretlelenerek sordu.

Gabriel bir an için bu soruyu düşündü. "Sadece hemen evlenirsen. Benim çatım altında günah içinde yaşamana ve çocuklarımın ahlakını bozmana izin veremem."

Bayan Philpot, "Ama lordum, sizin hiç çocuğunuz yok," dedi.

"İzin verirsiniz, bunu düzeltmeye gidiyorum." Gabriel bir dakika daha kaybetmemeye kararlı bir şekilde kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Beckwith her zamankinden daha şaşkın bir sesle arkasından seslendi.

Gabriel topuğunun üzerinde dönerek ikisine de sırtıttı. "Yakalamam gereken bir gemi var."

Cecily, araba daha hareket etmeyi bırakmadan dışarı çıkmıştı.

"Kaç, Cecily! Rüzgar gibi koş!" Estelle eteklerini kaldırıp rıhtıma giden dar sokaktan aşağı inerken arkasından seslendi. Kar şimdi

€zc

Texesll MeGeixss

daha sert yağıyordu, ama o bunu neredeyse hiç hissetmiyordu.

buz gibi ısıırıyordu. Pelerinini arabada bırakmıştı; pelerin olmadan daha hızlı hareket edebileceğine inanıyordu.

Ayakları rıhtımın tahtaları üzerinde uçarken, denize açılmayı bekleyen gemilerin yükselen direklerini görebiliyor ve sadece *Defiance*'ın da aralarında olması için dua edebiliyordu.

Bir yük gemisinden mal indiren bir grup adamın yanından hızla geçti. Bir sandık yığınının etrafından dolanırken, neredeyse boyu kadar geniş bir denizcinin göğsüne çarptı.

"Dur bakalım, genç kız!" diye gürlledi ve onu sabitlemek için elini tuttu. Mavi gözleri hiç de acımasız değildi. Cecily onun koluna yapıştı, tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Lütfen efendim, *Defiance*! Bana söyleyebilir misiniz

nerede bulabilirim?"

"Kesinlikle yapabilirim." Bir ağız dolusu siyah ve altın dişi ortaya çıkararak ona doğru gülümsedi. "İşte orada. Ve Majestelerinin renklerini savaşta uçurması ne güzel bir manzara!"

Kalbi şimdiden korkuyla çarpmaya başlayan Cecily yavaşça dönerek adamın işaret parmağının yönünü takip etti. Yelkenlerini açmış bir gemi ufka doğru s z l yordu, görkemli direkleri yağan kar yüzünden neredeyse görünmez olmuştu.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı denizci ona şapkasını çıkarırken, omzuna devasa bir sandık yükledi ve hantalca uzaklaştı.

€zs

Texesll MeGeixss

Bir varilin üzerine yığıldı, ayak parmakları ve kalbi uyuşmuş bir halde olanları izliyordu.

Meydan okuma -ve geleceğe dair tüm umutları-ufukta kaybolur.

"Birini mi arıyorsunuz, Bayan March?"

Cecily arkasını döndüğünde Gabriell'in birkaç adım gerisinde rıhtımda durduğunu ve bağlanmamış saçlarının rüzgârda savrulduğunu gördü. Kalbi sevinçle yerinden fırladı. Onun kollarına koşmamak için kendini zor tuttu.

Alaca bir kaşını kaldırdı. "Yoksa size *Bayan Wickersham* dememi mi tercih edersiniz?"

DChıptex s s d

Sevgili Cecily'm,

Kollarım her zaman size açık olacak, kalbim de öyle.

Cecily, Gabriel'in soğuk yeşil bakışlarıyla karşılaştığında bir farkındalık ürpertisi onu sarstı. Sırtını Gabriel'e dönerek kollarını kendine doladı ve ürpertisini bastırmaya çalıştı.

"İstersen bana Cecily diyebilirsin, artık senin hizmetinde değilim." Adamın ölçülü ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Adam paltosunu omuzlarına örttü ve onu ardıç kokulu sıcaklığıyla sarmaladı. "Umarım bir referans mektubu beklemeyeceksiniz." "Oh, bilmiyorum." Omuzlarını kaldırdı umursamaz bir omuz silkme. "Görevimi takdire şayan bir coşkuyla yerine getirdiğimi düşünüyorum."

"Bu doğru olabilir, ama onları başkası için şekillendirmeni istemiyorum."

Sesindeki sahiplenici nota üzerine Cecily

Onunla yüzleşmek için döndü, kalbi deli gibi çarpıyordu. "Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"İstifa etmedim. Gemi arkadaşlarıma görevimden istifa ettiğimi bildirmeye geldim. Palto sende kalabilir. Ona ihtiyacım olmayacak."

Sormaktan ve umut etmekten korkarak giysisine daha sıkı sarıldı.

"Belki de sana rastlamam iyi oldu, çünkü sanırım bende sana ait olan bir şey var." Gabriel ceketinin içine uzandı, katlanmış bir kırtasiye kâğıdı çıkarırken parmaklarının arkası kadının göğsüne değdi.

Tanıdık fildişi keten parçasını adamın elinden aldı ve şaşkın gözlerini onunkilere dikti. "Bunu nasıl aldın?"

"Hizmetçiler onu Fairchild Park'ta yatağınızın altında bulmuşlar. Beckwith ve Bayan Philpot daha bu sabah bana teslim ettiler. Mektuplarımı saklamanız için size verdiğimde, kendinize ait bir zulanız olduğundan hiç şüphelenmemiştim."

"Odama geldiğiniz gece kurdeleden düşmüş olmalı. Sanırım onları Fairchild Park'a hiç getirmemeliydim ama geride bırakma düşüncesine dayanamadım." Kadın inanmayarak başını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu. Dün gece kendimi ele verdiğimi sanıyordum." "Oh, kendini ele verdin, tamam." Gözlerindeki bilmiş bakışla, sesindeki dumanlı tınıyla, gece aralarında olan her şey birdenbire

€zz

Texesll MeGeixss

yeniden aralarına girmişti. "Ve ben de bundan faydalanmak için çok istekliydım.

c  mertliğiniz. Ama hayır, saçma sapan k     maskeli balonunuzu bozan d  n gece değildi."

  enesini meydan okurcasına kaldırdı. "O kadar da saçma değil, sanırım. Seni kandırdım, değil mi? Ama tek sorun kendimi de kandırmı  olmamdı. Kendime, k  rl  Ğ ne alı mana yardım ederek yaptığım her   eyi bir   ekilde telafi edebileceğimi s  yledim." G  zlerindeki   zlemi artık saklamaya   alı madan ona baktı. "Ama ger  ek   u ki, sırf sana tekrar yakın olabilmek i  in her   eyi, nefretini bile g  ze alabilirdim."

G  zlerini eski bir acı g  lgeledi. "Madem yanımda olmayı bu kadar   ok istiyordun, o zaman neden hastanede benden ka tın? Senin i  in o kadar iğren   miydim?"

Bir elini kaldırdı ve bir parmağını hafif  e yarasına dokundurdu. "Seni g  rd  Ğ mde deh  ete kapıldığım i  in yatağının yanından ka madım. Ka tım     nk   *kendimden* deh  ete d   t  m. Bir kız fantezisi uğruna seni s  r  klediğim   eyden. Bir ejderhayla savaşarak kalbimi kazanmanı istedim. Ger  ek d  nyada   oğu zaman ejderhanın kazandığını hi   fark etmemi tim. Sana neye mal olduğumu g  r  nce deh  ete kapıldım. Seni yaraladığım ve k  r ettiğim i  in kendimi suçladım. Beni nasıl affedebileceğini anlayamadım."

"Ne i  in? Daha iyi bir adam olmamı istediğin i  in mi?" "Olduğun adamı yeterince sevmediğin i  in."

Elinin ge  ek  e yanına d   mesine izin verdi. "Ertesi g  n hastaneye geri d  nd  m. Ama sen

€zz
gitmiştin."

Texesll MeGeixss

Gabriel onun eğik başına, yumuşak altın buklelerine baktı. O anda o, sevdiği kız Cecily'ydi. Ve Samantha, onu seven kadın.

"Haklıydın," dedi. "Seni sevmiyordum. Bunu kendin söyledin. Seni hiçbir zaman geręekten tanımadım. Sen sadece bir rüyaydın."

Gabriel'in sözleri  zerine Cecily kalbinin bir buz kütlesi gibi ikiye ayrıldığını hissetti. Gözyaşlarını görmesini istemediği için yüzünü başka tarafa çevirdi.

Ama çenesini yukarı kaldırarak onu sert bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ama şimdi seni tanıyorum. Ne kadar cesur, aptal ve inatçı olduğunu biliyorum. Benden yarı yarıya daha zeki olduğunu biliyorum. Yavru bir ayı gibi horladığını biliyorum. Hınzır bir  fken ve sivri bir dilin olduğunu ve hayatımda duyduğum en muhteşem ıkışları yapabildiğini biliyorum. Bir an-gel gibi seviştiğini ve sensiz hayatımın cehennemden farksız olduğunu biliyorum." Eliyle onun yanağını kavradı, gözleri şefkatli bir özlemle parlıyordu. " nceden sadece bir hayaldin. şimdi ise bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin."

Gabriel dudaklarını onunkilere değdirdiğinde, Cecily'nin damarlarında baş döndürücü bir tatlılık dalgası dolaştı. Kollarını Gabriel'in boynuna doladı ve onun öpücüğüne ikisini de titreten bir şevkle karşılık verdi.

Geri ekildi. "Size tek bir sorum daha var."

Tedirginliği geri döndü. "Evet?"

Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

€zc

Æxesπ MeGeixss

"Gömleksiz çok sayıda erkek gördün mü gerçekten?"

Cecily gözyaşlarının arasından güldü. "Sadece siz, lordum. Sadece siz."

"Güzel. Bu şekilde devam edelim, olur mu?"

Adam onu kollarının arasına alıp bir bebek gibi kucaklarken bir çığlık attı.

Gabriel'in uzun adımları onları caddeye doğru taşırken başını onun omzuna yasladı ve sonunda evine dönmüş gibi hissetti. "Devam etmeden önce, lordum, niyetinizi açıklığa kavuşturmanız için gerçekten ısrar etmeliyim. Bana hemşireliğinizi mi yoksa metresliğinizi mi teklif ediyorsunuz?"

şefkatle burnunu, yanaklarını, ayırık dudaklarını öptü. "Sana karım, sevgilim, kontesim ve çocuklarımın annesi olarak bir pozisyon teklif ediyorum."

Cecily içini çekerek onun kollarına daha sıkı sarıldı. "O halde kabul ediyorum. Ama yine de ara sıra beni abartılı mücevherlerle donatmanı bekleyeceğim."

Yara izini en şeytani avantajını kullanarak ona doğru eğildi. "Sadece hak edersen."

Kollarında aniden kaskatı kesildi, gözleri dehşetle irileşti. "Olamaz! Aklıma bir şey geldi. Annen ne diyecek?"

Gabriel dönen karın içinde ona sırtttı. "Neden gidip  ğrenmiyoruz?" Gözleri ciddileşti. "Bu sadece bir rüya değil, değil mi? Sabah uyandığımda hâlâ burada olacak mısınız?"

Cecily sevgi dolu parmaklarıyla onun yanağını okşadı ve neşeli gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. "Her gün, aşkım.

€zc

Texesll MeGeixss

Hayatımızın geri kalanı boyunca."

Ysnxs UntiS Dлwr

€zs

D EpiSsgne d

15 Aralık, 1809

Sevgili Lord Sheffield,

Karı koca olmamızın üçüncü yıldönümünde, her zamanki gibi uygunsuz, çekilmez ve kibirli olduğunu belirtmek zorunda hissediyorum, belki de şimdi omzunda kızınla malikanede sık sık kasıla kasıla dolaşırken bulunduğun için daha da fazla. Hem benim hem de en sadık müttefikim olan sevgili, tatlı annenin kuşkularına rağmen, ona "Samantha" ismini vermekte ısrar ettin ve adı her söylendiğinde hem onun hem de köpeğin koşarak gelmesini sağladın. Bir süre hangisinin botlarınızı çiğneyip salyalarını akıttığından emin olamadınız. Sofra adabı, bir zamanlar babasınıninkine oldukça benziyor. Hem çatalı hem de yemeği küçümsüyor.

Kaşık ve yulaflapasını hem Beckwith'in hem de Bayan Beckwith'in dehşetle ürpermesine neden olan vahşi gözlü bir coşkuyla fırlatıyor.

Ayrıca, özverili (ve oldukça sık!) ilginiz sayesinde bir kez daha hamile olduğumu bildirmek için yazıyorum. Belki bu sefer size yeşil gözlü ve altın bukleli bir oğul veririm. Bir Fairchild varisinden beklenecek yüksek elli bir buyurganlıkla personele emirler yağdırabilir.

*Her zaman senin hayranınım,
Cecily*

16 Aralık, 1809

Sevgili Leydi Sheffield,

Küçük meleğimizin de annesiyle birçok ortak özelliği olduğunu belirtmeliyim. Sık sık başka biri (ya da bir şey) gibi davranmayı seviyor, ister peri prensesi ister bahçe kurbağası olsun. Ayrıca tam da ona en çok ihtiyaç duyulan anda ortadan kaybolma eğilimi var. Daha dün, yeni eğitilmiş uşağım Phillip'in kilise için kravatımı bağlamasını çılgınca beklerken, onu giyinme odamda devasa bir şapka yığınının altında uyurken buldum.

Şimdi de bana bir oğul vermek niyetindesin, öyle mi? Hayır.

Annesi ve kız kardeşi kadar can sıkıcı ve inatçı olacağından hiç şüphem yok.

Bir keresinde bana dudakların yaşlılıktan büzüldüğünde ve gözlerin solduğunda seni hala sevip sevmeyeceğimi sormuştun. Seni temin ederim ki o büzüşmüş dudakları dişleyecek gücüm (ve azıcık dişlerim) kaldığında da seni sevmeye devam edeceğim. Kemiklerin kırılğan etimi delecek kadar keskin olduğunda da seni seveceğim. Kendi gözlerimdeki ışık sonsuza dek söndüğünde ve seninki gördüğüm son tatlı yüz olduğunda seni seveceğim. Çünkü ben hep öyleyim ve öyle kalacağım.

*Senin sadık kocan,
Gabriel*

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı TERESA MEDEIROS ilk romanını yirmi bir yaşında yazdı ve o zamandan beri hem eleştirmenlerin hem de okurların kalbini kazanmaya devam etti. Teresa, kocası ve iki kedisiyle birlikte Kentucky'deki evinde yaşamaktadır.

Favori yazarınızın bir sonraki kitabını kaçırmayın.
www.AuthorTracker.com adresini ziyaret ederek AuthorTracker'a şimdi kaydolun.

Övgü için
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

TERESA MEDEIROS

"Büyülü ve büyüleyici bir romantizm yaratıyor."
Columbia Eyaleti

Dd

"Okuması bir keyif. Hafif, berrak bir sesle yazılmış tatmin edici bir hikaye sunuyor. yapmacıklık ya da gösterişle [Onun] etten kemikten karakterler ve zengin bir şekilde tasvir edilmiş ortamlar okuyucunun aklında kalıyor." *Lexington Herald-Leader*

Dd

"Sizi hem güldürecek hem de ağlatacak."
USA Today

Dd

"Medeiros'un yeteneği her sayfaya dokunuyor."
Publishers Weekly

Dd

"Sadece seçilmiş birkaç kişinin sesi şarkı söyler sayfada. Teresa Medeiros böyle bir yazar."
Milwaukee Journal-Sentinel

Kitaplar tarafından
Teresa Medeiros

Şafağa KADAR SENİN
Bir Skandal GECESİ

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ŞAFAĞA KADAR SENİN. Telif hakkı © 2004 Teresa Medeiros'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü PerfectBound™'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

PerfectBound™ ve PerfectBound™ logosu HarperCollins Publishers, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Adobe Acrobat eBook Reader Ocak 2005 ISBN 0-06-082868-4

[Yayıncı Hakkında](#)

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)

Pymble, NSW 2073, Avustralya

<http://www.perfectbound.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.

55 Avenue Road, Suite 2900

Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada

<http://www.perfectbound.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, Birleşik

Krallık

<http://www.uk.perfectbound.com>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

10 Doğu 53. Sokak

New York, NY 10022

<http://www.perfectbound.com>